

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 96 / III Legislatura / Setè període

Dimecres, 24 d'abril de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 71

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de l'Autoritat Lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4838).*

Preàmbul

Esmenes del G. p. Popular (núms. 15 i 16, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Vidal-Quadras (P), que anuncia l'acceptació de dues esmenes transaccionals (p. 4840).*

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a les esmenes transaccionals (p. 4840).

Votació de les esmenes transaccionals: *aprovades per unanimitat (p. 4841).*

Text del Dictamen

Votació del Projecte de Llei: *aprovat per unanimitat (p. 4841).*

Explicació de vot: *I. Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 4841), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4842), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4843), I. Sr. Martín (CDS) (p. 4844), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4844), I. Sr. Casanovas (M) (p. 4845) i I. Sr. Colomines (CiU) (p. 4845).*

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 20/85, de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4846).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 4848).*

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU) (p. 4850).*

Posició dels grups: *I. Sra. Utgés (S) (p. 4851) i I. Sr. Bauzá (P) (p. 4852).*

Votació de l'esmena a la totalitat: *rebutjada per 2 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 4852).*

Addició de títols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb les esmenes núms. 2, 9 i 13 (p. 4852).*

Article 1

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 7, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 4853).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 8, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Bauzá (P) (p. 4853).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU), que proposa una esmena transaccional a l'esmena núm. 7 (p. 4853).*

L'I. Sr. Secretari Segon dona lectura a l'esmena transaccional (p. 4854).

L'I. Sr. Martín (CDS) anuncia l'acceptació de l'esmena transaccional (p. 4854).

Votació de l'esmena núm. 1: *rebutjada per 4 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions (p. 4854).*

Votació de l'esmena núm. 2: *rebutjada per 5 vots a favor, 48 en contra i 17 abstencions (p. 4854).*

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 7: *aprovada per unanimitat (p. 4854).*

Votació de l'esmena núm. 8: *aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4854).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4854).*

Article 2

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 9, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 10, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Bauzá (P), juntament amb les esmenes núms. 11, 16, 24, 27, 47, 57 i 71 (p. 4854).*

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU), que proposa una esmena transaccional a les esmenes núms. 10, 11, 16, 24, 27, 47, 57 i 71 (p. 4855).*

Votació de l'esmena núm. 9: *rebutjada per 7 vots a favor, 58 en contra i 19 abstencions (p. 4855).*

L'I. Sr. Bauzá (P) anuncia l'acceptació de l'esmena transaccional (p. 4855).

L'I. Sr. Secretari Segon dona lectura a l'esmena transaccional (p. 4855).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms 10 i 11: *aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4855).*

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 11, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 10).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4855).*

Article 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 14, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 4855).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 16, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Esmenes del G. Socialista (núms. 17, de modificació, i 18, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Utgés (S), juntament amb l'esmena núm. 25 (p. 4855).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU) (p. 4856).*

Votació de l'esmena núm. 13: *rebutjada per 3 vots a favor, 57 en contra i 18 abstencions (p. 4856).*

Votació de l'esmena núm. 14: *rebutjada per 12 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions (p. 4856).*

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 16, 24, 27, 47, 57 i 71: *aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 4*

abstencions (p. 4856).

Votació de l'esmena núm. 17: *rebutjada per 17 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions (p. 4856).*

Votació de l'esmena núm. 18: *rebutjada per 17 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 4856).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions (p. 4856).*

Addició de títols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb les esmenes núms. 21 i 22 (p. 4856).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU) (p. 4857).*

Votació de les esmenes núms 20 i 21: *rebutjades per 6 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions (p. 4857).*

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 20).

Article 4

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 22, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 24, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 25, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de supressió)

La I. Sra. Utgés (S) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 28 (p. 4857).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 27, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 10).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 28, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 26).

Votació de l'esmena núm. 22: *rebutjada per 4 vots a favor, 49 en contra i 20 abstencions (p. 4857).*

Votació de l'esmena núm. 25: *rebutjada per 14 vots a favor, 50 en contra i 6 abstencions (p. 4857).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 4857).*

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 33, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb l'esmena núm. 34 (p. 4857).*

Article 5

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 35, de modificació)

L'I. Sr. Bauzá (P) n'anuncia la retirada (p. 4857).

Esmenes del G. Socialista (núms. 37 i 38, de modificació, i 39, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Utgés (S), juntament amb l'esmena núm. 40, i anuncia la retirada de les esmenes núms. 41 i 44 (p. 4857).*

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 40, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 37).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 41, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 37).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 44, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 37).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU), que proposa una esmena transaccional a les esmenes núms. 38 i 39 (p. 4858).*

Votació de l'esmena núm. 33: *rebutjada per 4 vots a favor, 49 en contra i 20 abstencions (p. 4858).*

Votació de l'esmena núm. 34: *rebutjada per 4 vots a favor, 49 en contra i 22 abstencions (p. 4858).*

Votació de les esmenes núms. 37 i 40: *rebutjades per 16 vots a favor, 49 en contra i 9 abstencions (p. 4858).*

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional a les esmenes núms. 38 i 39 (p. 4858).

La I. Sra. Utgés (S) anuncia l'acceptació de l'esmena transaccional (p. 4858).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4858).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4859).

Article 6

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 46, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Fabian (IC), juntament amb l'esmena núm. 53 (p. 4859).

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 47, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 10).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 48, de modificació)

La I. Sra. Utgés (S) n'anuncia la retirada (p. 4859).

Torn en contra: I. Sr. Padrós (CiU), que proposa una esmena transaccional a l'esmena núm. 46 (p. 4859).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional (p. 4859).

La I. Sra. Fabian (IC) anuncia l'acceptació de l'esmena transaccional (p. 4859).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 4859).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4859).

Article 7

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 53, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 46).

Apartat 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 55, de supressió, i 56, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Utgés (S), que anuncia la retirada de les esmenes núms. 58 i 61 (p. 4859).

Torn en contra: I. Sr. Padrós (CiU), que proposa una esmena transaccional a les esmenes núms. 55 i 56 (p. 4860).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 57, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 10).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 58, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 61, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Votació de l'esmena núm. 53: rebutjada per 3 vots a favor, 47 en contra i 19 abstencions (p. 4860).

La I. Sra. Utgés (S) anuncia l'acceptació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 55 i 56 (p. 4860).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional (p. 4860).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4860).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4860).

Article 8

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 63, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Fabian (IC) (p. 4860).

Apartat 2

Esmenes del G. p. Popular (núms. 65, d'addició, i 66, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Bauzá (P) (p. 4860).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Padrós (CiU), que proposa una esmena transaccional a l'esmena núm. 65 (p. 4861).

L'I. Sr. Bauzá (P) anuncia el rebuig de l'esmena transaccional (p. 4861).

Votació de l'esmena núm. 63: rebutjada per 3 vots a favor, 50 en contra i 19 abstencions (p. 4861).

Votació de l'esmena núm. 65: rebutjada per 21 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions (p. 4861).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 4861).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 68, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Fabian (IC), juntament amb les esmenes núms. 69, 70, 76, 81, 88 i 90 (p. 4861).

Torn en contra: I. Sr. Padrós (CiU) (p. 4862).

Addició de seccions

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 69, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 68).

Article 9

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 70, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 68).

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 10, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 10).

Lletra f)

Esmena del G. p. Popular (núm. 74, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Bauzá (P)*, juntament amb l'esmena núm. 75 (p. 4862).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4863).

Apartat 2

Lletra c)

Esmena del G. p. Popular (núm. 75, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 74).

Votació de les esmenes núms. 68 i 69: *rebutjades per 4 vots a favor, 47 en contra i 22 abstencions* (p. 4863).

Votació de l'esmena núm. 70: *rebutjada per 8 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions* (p. 4863).

Votació de l'esmena núm. 74: *rebutjada per 2 vots a favor, 49 en contra i 25 abstencions* (p. 4863).

Votació de l'esmena núm. 75: *rebutjada per 20 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions* (p. 4863).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 70 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 4863).

Article 10

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 76, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 76).

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 77, de supressió)

L'I. Sr. Bauzá (P) n'anuncia la retirada (p. 4863).

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 79, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 4863).

Apartat 4

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 80, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)*, juntament amb l'esmena núm. 85, i anuncia la retirada de l'esmena núm. 93 (p. 4863).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4864).

Votació de l'esmena núm. 76: *rebutjada per 4 vots a favor, 50 en contra i 15 abstencions* (p. 4864).

Votació de l'esmena núm. 79: *rebutjada per 2 vots a favor, 52 en contra i 18 abstencions* (p. 4864).

Votació de l'esmena núm. 80: *rebutjada per 1 vot a favor, 54 en contra i 18 abstencions* (p. 4864).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 68 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 4864).

Article 11

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 81, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 68).

Votació de l'esmena núm. 81: *rebutjada per 3 vots a favor, 53 en contra i 15 abstencions* (p. 4864).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 70 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 4864).

Addició de nous articles

Article 11 bis

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 85, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 80).

Article 11 ter

Esmenes del G. Socialista (núms. 86 i 87, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 4864).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4864).

Votació de l'esmena núm. 85: *rebutjada per 1 vot a favor, 52 en contra i 20 abstencions* (p. 4865).

Votació de les esmenes núms. 86 i 87: *rebutjades per 21 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 4865).

Article 12

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 88, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 68).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 89, de modificació)

Tom a favor: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 4865).

El M. H. Sr. President anuncia l'acceptació de l'esmena núm. 89 com a esmena tècnica (p. 4865).

Votació de l'esmena núm. 88: *rebutjada per 4 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions* (p. 4865).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 4865).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Article 13

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 90, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 68).

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 91, de modificació)

Tom a favor: *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 4865).

Tom en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4866).

Apartat 3

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 93, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 80).

Votació de l'esmena núm. 90: *rebutjada per 4 vots a favor, 48 en contra i 20 abstencions* (p. 4866).

Votació de l'esmena núm. 91: *rebutjada per 3 vots a favor, 48 en contra i 25 abstencions* (p. 4866).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 4866).

Addició de seccions

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 95, d'addició)

Tom a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb les esmenes núms. 96, 101 i 103* (p. 4866).

Article 14

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 96, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 95).

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 97, de modificació)

Tom a favor: *I. Sra. Utgés (S), juntament amb les esmenes núms. 98 i 99* (p. 4866).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 98, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 97).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 99, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 97).

Tom en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4867).

Votació de l'esmena núm. 95: *rebutjada per 3 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions* (p. 4867).

Votació de l'esmena núm. 96: *rebutjada per 3 vots a favor, 49 en contra i 19 abstencions* (p. 4867).

Votació de l'esmena núm. 98: *rebutjada per 19 vots a favor, 49 en contra i 5 abstencions* (p. 4867).

Votació de les esmenes núms. 97 i 99: *rebutjades per 16 vots a favor, 50 en contra i 7 abstencions* (p. 4867).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 4867).

Article 15

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 101, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 95).

Addició de seccions

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 102, d'addició)

La I. Sra. Fabian (IC) la dóna per defensada (p. 48670).

Votació de l'esmena núm. 101: *rebutjada per 4 vots a favor, 51 en contra i 20 abstencions* (p. 4867).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4867).

Votació de l'esmena núm. 102: *rebutjada per 4 vots a favor, 51 en contra i 23 abstencions* (p. 4867).

Article 16

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 103, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 95).

Votació: *rebutjada per 5 vots a favor, 50 en contra i 22 abstencions* (p. 4867).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4867).

Addició de títols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 104, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 105, 106, 108, 109 i 110 (p. 4867).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 105, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 104).

Article 17

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 106, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 104).

Esmena del G. Socialista (núm. 107, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Utgés (S)*. Alhora anuncia que aquesta esmena pertany a l'article 18 (p. 4868).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 108, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 104).

Article 18

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 109, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 104).

Addició d'articles

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 110, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 104).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4868).

Votació de les esmenes núms. 104, 105, 106, 108, 109 i 110: *rebutjades per 4 vots a favor, 47 en contra i 20 abstencions* (p. 4868).

Votació de l'esmena núm. 107: *aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4868).

Article 19

Text del Dictamen

Votació de l'article 17: *aprobat per 68 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4868).

Votació de l'article 18: *aprobat per 53 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions* (p. 4869).

Votació de l'article 19: *aprobat per 68 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4869).

Addició de títols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 113, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 114, 115 i 116 (p. 4869).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 114, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 113).

Addició d'articles

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 115 i 116, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 113).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4869).

Votació de les esmenes núms. 113, 114 i 115: *rebutjades per 4 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions* (p. 4869).

Votació de l'esmena núm. 116: *rebutjada per 20 vots a favor, 48 en contra i 3 abstencions* (p. 4869).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 117, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 118, 119 i 120 (p. 4869).

Addició d'articles

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 118, 119 i 120, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 117).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4870).

Votació de les esmenes núms. 117, 118, 119 i 120: *rebutjades per 20 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions* (p. 4870).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 121, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 122 (p. 4870).

Addició d'articles

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 122, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 121).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4870).

Votació de les esmenes núms. 121 i 122: *rebutjades per 4 vots a favor, 48 en contra i 20 abstencions* (p. 4870).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 123, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 124 (p. 4870).

Addició d'articles

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 124, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 123).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4870).

Votació de les esmenes núms. 123 i 124: *rebutjades per 4 vots a favor, 52 en contra i 19 abstencions* (p. 4870).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 125, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb l'esmena núm. 126* (p. 4870).

Addició d'articles

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 126, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 125).

Votació de les esmenes núms. 125 i 126: *rebutjades per 19 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions* (p. 4871).

Addició de capítols

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 127, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb l'esmena núm. 128* (p. 4871).

Addició d'articles

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 128, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 127).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4871).

Votació de les esmenes núms. 127 i 128: *rebutjades per 4 vots a favor, 51 en contra i 15 abstencions* (p. 4871).

Addició de noves disposicions

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 129, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4871).

Votació de l'esmena núm. 129: *rebutjada per 4 vots a favor, 51 en contra i 19 abstencions* (p. 4871).

Disposicions Transitòries**Primera**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 130, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4871).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4871).

Votació de l'esmena núm. 130: *rebutjada per 3 vots a favor, 52 en contra i 20 abstencions* (p. 4871).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 54 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions* (p. 4871).

Segona

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 131, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb l'esmena núm. 132* (p. 4871).

Disposicions Finals**Primera**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 132, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 131).

Votació de l'esmena núm. 131: *rebutjada per 4 vots a favor, 55 en contra i 19 abstencions* (p. 4871).

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Transitòria Segona: *aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4871).

Votació de l'esmena núm. 132: *rebutjada per 4 vots a favor, 56 en contra i 20 abstencions* (p. 4871).

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Final Primera: *aprobat per 76 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4872).

Segona

Esmena del G. p. Popular (núm. 133, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Bauzá (P), juntament amb l'esmena núm. 135* (p. 4872).

Addició de noves disposicions finals

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 134, d'addició)

La I. Sra. Fabian (IC) la retira (p. 4872).

Esmena del G. p. Popular (núm. 135, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4872).

Votació de les esmenes núms. 133 i 135: *rebutjades per 3 vots a favor, 58 en contra i 20 abstencions* (p. 4872).

Votació de l'esmena núm. 134: *rebutjada per 4 vots a favor, 57 en contra i 20 abstencions* (p. 4872).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 75 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 4872).

Exposició de motius

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 136, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 137 (p. 4872).

Torn en contra: *I. Sr. Padrós (CiU)* (p. 4873).

Títol de la Llei

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 137, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 136).

Votació de les esmenes núms. 136 i 137: *rebutjades per 3 vots a favor, 58 en contra i 25 abstencions* (p. 4873).

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de motius, el títol i títols de la Llei: *aprovats per 83 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 4873).

Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de l'Institut Català d'Energia (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 4873).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

L'H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4876).

Articles 1 i 2

Article 3

Apartat 1

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 4, 7, 9, 11, 12, 15, 16 i 18 (p. 4876).

Article 4

Apartat 1

Encapçalament

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Roma (S)*, juntament amb les esmenes núms. 5, 6, 8, 10, 14 i 19 (p. 4877).

Encapçalament i lletra a)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació i d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Lletra b)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 7, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 8, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Lletra c)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 9, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Lletra d)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició de noves lletres

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 13, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Colomé (P)*, juntament amb l'esmena núm. 17. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 13 (p. 4877).

Lletra f)

Esmena del G. Socialista (núm. 14, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Addició de noves lletres

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 15, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 2**Lletra b)**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Lletra c)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Tom en contra conjunt: I. Sr. Coll i Bertran (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 3 a 14 i 16 i 19 (p. 4878).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text de l'esmena transaccional (p. 4879).

Text del Dictamen

Votació dels articles 1 i 2: aprovats per unanimitat (p. 4879).

L'I. Sr. Gimeno (IC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4879).

Votació de l'esmena núm. 2: aprovada per unanimitat (p. 4879).

Text del Dictamen

Votació de l'article 3: aprovat per unanimitat (p. 4879).

L'I. Sr. Gimeno (IC) intervé per retirar les esmenes núms. 15 i 18 (p. 4879).

Votació de l'esmena núm. 17: rebutjada per 1 vot a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 4880).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 4880).

Article 5**Text del Dictamen**

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4880).

Article 6**Apartat 2****Encapçalament i lletra c)**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, de modificació)

Tom a favor: I. Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 23 i 24. Tot seguit retira l'esmena núm. 25 (p. 4880).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 21, d'addició)

Tom a favor: I. Sr. Roma (S), juntament amb l'esmena núm. 22 (p. 4880).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 21).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Apartat 4**Lletra a)**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 20).

Tom en contra conjunt: I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 4880).

Votació de les esmenes núms. 20, 23 i 24: rebutjades per 5 vots a favor, 49 en contra i 15 abstencions (p. 4880).

L'I. Sr. Roma (S) intervé per retirar l'esmena núm. 22 (p. 4880).

Votació de l'esmena núm. 21: aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 4880).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 4881).

Article 7**Text del Dictamen**

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4881).

Article 8**Apartat 2****Lletra d)**

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Roma (S)* (p. 4881).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 4881).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 4881).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 26 i 27 (p. 4881).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 4881).

Articles 9 i 10

Text del Dictamen

Votació dels articles 8, 9 i 10: *aprovats per unanimitat* (p. 4881).

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Roma (S)*. *Tot seguit n'anuncia la retirada juntament amb l'esmena núm. 29* (p. 4881).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 28).

L'I. Sr. Coll i Bertran (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4882).

Articles 12, 13, 14 i 15

Text del Dictamen

Votació dels articles 11, 12, 13, 14 i 15: *aprovats per unanimitat* (p. 4882).

Disposicions Finals

Tercera

Esmena del G. p. Popular (núm. 30, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Colomé (P)* (p. 4882).

Torn en contra: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 4882).

Votació de l'esmena núm. 30: *rebutjada per 1 vot a favor, 49 en contra i 20 abstencions* (p. 4882).

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Final Tercera: *aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 4882).

Votació de les Disposicions Finals Primera, Segona i Quarta: *aprovades per unanimitat* (p. 4882).

Exposició de motius

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 31, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 4882).

Torn en contra: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)*. *Tot seguit hi presenta una esmena transaccional* (p. 4882).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text de l'esmena transaccional (p. 4882).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 4882).

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de motius i del títol i títols de la Llei: *aprovats per unanimitat* (p. 4882).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Accés a la Funció Pública Docent del Personal Docent dels Centres que, en Virtut de la Llei 14/1983, del 14 de Juliol, del Parlament de Catalunya, s'han integrat a la Xarxa de Centres Públics Dependents de la Generalitat de Catalunya (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 4883).

Article 1

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 4883).

Article 2

Apartat 1

Lletra a)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)*, *juntament amb les esmenes núms. 6 i 13* (p. 4883).

Lletra b)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, *juntament amb les esmenes núms. 14* (p. 4884).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)*, *juntament amb les esmenes núms. 7, 9 i 11* (p. 4884).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. Socialista (núms. 4 i 5, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)*, *juntament amb l'esmena núm. 8* (p. 4885).

Addició d'un nou apartat

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 6, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Article 4

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 8, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Gavín (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 2, 3 i 5 (p. 4886).

L'I. Sr. Martín (CDS) intervé per retirar l'esmena núm. 1 (p. 4886).

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura al text de l'esmena transaccional (p. 4886).

L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) intervé per retirar les esmenes núms. 2 i 14 (p. 4887).

L'I. Sr. Gavín (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4887).

Votació de l'esmena núm. 4: *rebutjada per 16 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions* (p. 4887).

Votació de l'esmena núm. 6: *rebutjada per 1 vot a favor, 55 en contra i 20 abstencions* (p. 4887).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 4887).

Text del Dictamen

Votació de l'article 2: *aprovat per unanimitat* (p. 4887).

Votació de l'article 3: *aprovat per unanimitat* (p. 4887).

Votació de l'esmena núm. 7: *rebutjada per 15 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions* (p. 4887).

Votació de l'esmena núm. 8: *rebutjada per 16 vots a favor, 55 en contra i 5 abstencions* (p. 4887).

Text del Dictamen

Votació de l'article 4: *aprovat per unanimitat* (p. 4887).

Addició de nous articles

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S), juntament amb les esmenes núms. 12 i 15. Tot seguit retira l'esmena núm. 16 (p. 4887).

Torn en contra: I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4888).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 12, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Disposició Addicional

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 13, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Addició d'una nova disposició addicional

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Disposició Derogatòria

Vot particular del G. Socialista (núm. 16, de modificació)

Retirat abans (esmena núm. 10).

Votació de les esmenes núms. 9 i 11: *rebutjades per 22 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 4889).

Votació de les esmenes núms. 10, 12 i 15: *rebutjades per 22 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 4889).

Votació de l'esmena núm. 13: *rebutjada per 1 vot a favor, 59 en contra i 21 abstencions* (p. 4889).

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Addicional: *aprovat per unanimitat* (p. 4889).

Votació de la Disposició Derogatòria: *aprovat per 64 vots a favor, 1 en contra i 15 abstencions* (p. 4889).

Votació de la Disposició Final: *aprovat per unanimitat* (p. 4889).

Votació de l'Exposició de Motius i el títols de la Llei: *aprovats per unanimitat* (p. 4889).

Explicació de vot: I. Sr. Cadevall (S) (p. 4889) i I. Sr. Martín (CDS) (p. 4889).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Reconeixement de la Universitat Ramon Llull (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4890).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 4891).

Torn en contra: I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 4892).

Votació: *rebutjada per 1 vot a favor, 59 en contra i 19 abstencions* (p. 4892).

Text del Dictamen

Votació del Projecte de Llei: *aprovat per unanimitat* (p. 4892).

Explicació de vot; I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4892), I. Sr. Cadevall (S) (p. 4892) i I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 4893).

L'I. Sr. Cadevall (S) (p. 4894) i l'I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 4894) intervenen per al·lusions.

Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Prohibició de la Publicitat del Joc a tot el Territori Estatal (Punt sisè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 4894).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 71.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Sol i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de l'Autoritat Lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 20/85, de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, sobre el Projecte de Llei de l'Institut Català d'Energia.

4. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Accés a la Funció Pública Docent del Personal Docent dels Centres que, en Virtut de la Llei 14/1983, del 14 de Juliol, del Parlament de Catalunya, s'han integrat a la Xarxa de Centres Públics Dependents de la Generalitat de Catalunya.

5. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Reconeixement de la Universitat Ramon Llull.

6. Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Prohibició de la Publicitat del Joc a tot el Territori Estatal.

7. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut Ramon Llull.

8. Elecció d'un Vice-president del Ple de la Junta de Museus i de Cinc Vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (art. 40 de la Llei de Museus).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de medi ambient.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'actual bloqueig del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de patrimoni històric-cultural del Govern de la Generalitat.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General del Transport Ferroviari.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació i el Desplegament de les Lleis d'Ordenació Territorial.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Autopistes, Autovies i Carreteres Dependents de la Generalitat de Catalunya.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Integració de l'Atenció de la Salut Mental en el Servei Català de la Salut.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Seguretat de les Instal·lacions Industrials.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Joventut.

21. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també el nom dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la Presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades demà, dijous, dia 25, a dos quarts de cinc de la tarda.

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans i de les esmenes i els vots particulars reservats per defensar en el Ple.

La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la iniciativa parlamentària? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

Projecte de Llei de l'Autoritat Lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor President de l'Institut d'Estudis Catalans, il·lustres membres de l'Institut, en un dels seus articles històrics, l'enyorat Miquel Coll i Alentorn subratllava que les dues primeres decisions importants d'Enric Prat de la Riba, en accedir a la Presidència de la Diputació de Barcelona, van ser la de restaurar el Palau de la Generalitat i la de crear l'Institut d'Estudis Catalans.

La nostra màxima institució política i la nostra màxima institució acadèmica ja apareixen, doncs, associades en els designis d'aquell gran polític català, i, certament, la seva evolució al llarg del segle XX ha seguit, sovint, camins paral·lels.

En realitat, com ens recordava Francesc de Borja Moll —que ens ha deixat fa poc—, la primera idea de fundar un institut per a l'estudi de la llengua catalana prové del mestratge de Bernhard Schädell sobre Antoni Maria Alcover. En una carta de vint-i-vuit pàgines de l'any 1905 que va escriure el filòleg alemany al canonge mallorquí, li proposava un esquema per al desplegament de la filologia catalana: fundar un institut per a l'estudi del català i dels seus dialectes, que seria l'Institut d'Estudis Catalans; publicar una revista d'estudis lingüístics, que seria el *Butlletí de dialectologia catalana*, i una de divulgació, que seria

el *Butlletí del Diccionari de la llengua catalana*; convocar un congrés per establir l'estat dels estudis sobre el català i fixar-ne les prioritats –aquest seria el Primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana, celebrat el 1906–; establir beques per a la formació de futurs especialistes –les beques correspondrien, poc després, a Barnils, Grieria i Montoliu. (*Remor de veus*.) Escolti, senyor President, és que no puc parlar.

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor!

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Moltes gràcies.

Encara que la Secció Filològica no seria creada des de la mateixa fundació de l'Institut el juny del 1907, és evident que l'interès per la llengua hi ocupava un lloc preferent des de l'inici. N'és una bona prova la inclusió, en el primer anuari de l'Institut, el mateix any 1907, d'un article de Pompeu Fabra significativament titulat «Sobre diferents problemes pendents en l'actual català literari».

Ja a finals de l'any 1910, Prat de la Riba es proposava la creació de la Secció Filològica, qualificant-la d'«Acadèmia de la Llengua Catalana». I aquesta creació es faria efectiva uns mesos després, el febrer del 1911.

Al cap de dos anys, apareixien les *Normes ortogràfiques*, la primera peça de la normativa actual del nostre idioma. No cal que els recordi la importància de la tasca desenvolupada a partir d'aquest moment per la Secció Filològica de l'Institut. Remarquem només com, successivament, la nostra llengua va disposar d'una gramàtica l'any 1918, i un diccionari general l'any 1932, que, en paraules de Carles Riba, «feien del català una llengua de cultura indefinidament apta per a qualsevol de les funcions pròpies d'una societat moderna».

Sense aquest seny ordenador, disciplinadament flexible, de l'obra de Fabra i de l'Institut, no tan sols hauria estat impossible superar el desgavell que imperava entre els escriptors de la Renaixença en qüestions lingüístiques; encara més, imaginem què hauria estat del català si abans del franquisme no s'hagués acabat la codificació ortogràfica, gramatical i lèxica, explícitament acceptada pels escriptors illencs i valencians l'any 1932.

Si he esmentat amb detall tots aquests antecedents, no és amb l'afany de fer-me gratuïtament prolix, sinó per remarcar la claredat amb què aquells homes –Schädel, Alcover, Prat de la Riba i Fabra– van dissenyar els seus projectes i la decisió amb què els van saber dur a terme. Visió de futur i actuacions decidides en el present, dues qualitats que avui, com aleshores, necessita Catalunya.

Per això he volgut esmentar també com Francesc de Borja Moll i Miquel Coll i Alentorn ens havien transmès la memòria d'aquells moments crucials en la història de la nostra política lingüística. Efectivament, ens cal ara recordar i reprendre, degudament actualitzats, els projectes que la persecució franquista havia interromput, i fer-ho amb el mateix disseny inicial de l'estreta cooperació entre la Generalitat i la primera institució acadèmica, i amb el mateix sentit de la importància que tenen aquestes decisions.

El català ha viscut, en aquests últims deu anys, una enorme extensió i diversificació de les seves funcions socials. A tot el territori de la llengua i en totes les esferes de l'activitat social, el català ha hagut d'adaptar-se a noves exigències, a mesura que recuperava el terreny que li és propi. Abans, i encara més després de la Llei de Normalització Lingüística que va aprovar

aquest Parlament fa vuit anys, el català ha esdevingut llengua de l'Administració i de la política, llengua de l'educació i la recerca en totes les seves especialitzacions, llengua de la comunicació de masses i de les indústries culturals.

Les mesures legislatives i l'acció de govern de la Generalitat han impulsat un procés d'extensió de l'ús social del català que no té únicament transcendència quantitativa, sinó que implica també funcions qualitativament noves i recursos expressius que ha calgut elaborar i readaptar.

En aquest context, el Govern de la Generalitat ha considerat imprescindible refermar, per mitjà d'una llei, la transcendència social de la col·laboració entre l'autoritat acadèmica i els nous sectors d'usuaris especialitzats de l'idioma. És just reconèixer la inexcusable importància de les normes lingüístiques com a marc i model de referència en un procés d'extensió dels usos especialitzats com el que vivim, i és just també, evidentment, valorar la tasca imprescindible d'elaboració de nous recursos expressius que duen a terme els especialistes de l'Administració, de l'ensenyament i la recerca, dels mitjans de comunicació i de tots els camps del coneixement.

L'Administració ha de promoure i facilitar la cooperació entre els uns i els altres, i conferir en una llei el màxim relleu a aquesta col·laboració, de cara a la constant actualització de la llengua. Només així podrem crear els mitjans adequats per prosseguir, amb rigor i eficàcia, l'empresa que a començament de segle van iniciar les nostres institucions i les nostres forces culturals, i només així podrem aprofundir en l'ús social del català, una tasca a la qual, com vostès saben, el Govern de la Generalitat confereix una indubtable preeminència.

Per aquest motiu, al mateix temps que hem volgut crear el Consell Social de la Llengua Catalana com a organisme que contribueixi a donar impuls generalitzat a l'extensió de l'ús social del català, amb la Llei que avui presentem, volem fonamentar la cooperació entre la tasca normativa i les múltiples activitats d'especialització funcional de la llengua que requereixen les transformacions de la nostra societat.

Una de les primeres disposicions del primer Govern electe de la Generalitat, el Decret 90, del 27 de juny de 1980, ja havia reconegut l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans i havia establert que s'hi ajustessin tots els organismes dependents de l'Administració autonòmica.

L'Institut d'Estudis Catalans, la Generalitat de Catalunya i les institucions representatives de tots els sectors de la societat han de millorar i aprofundir la seva cooperació en aquest moment d'expansió de l'ús i de les funcions del català.

Alguns han considerat excessiu i innecessari que aquesta col·laboració institucional de màxim nivell es reflectís en una llei d'aquest Parlament. Tanmateix, permetin-me que subratlli que la importància social, cívica i política de la funció normativa en la nostra comunitat lingüística es mereixia alguna cosa més que una norma de naturalesa administrativa. No hi fa res que altres comunitats lingüístiques no hagin expressat per mitjà d'una llei el seu reconeixement a l'autoritat acadèmica; hi ha comunitats que ni tan sols han tingut necessitat de fundar una acadèmia de la llengua, però en el nostre context, sociolingüísticament problemàtic, i en el moment actual d'extensió i diversificació de l'ús del català, la transcendència de la normativa lingüística va molt més enllà d'una instrucció interna per als òrgans administratius.

Una llei és, doncs, la norma de nivell adequat, i això també per l'abast social de l'autoritat lingüística, que sobrepassa l'Administració autonòmica i s'estén a totes les administracions que actuen a Catalunya, i, encara, abasta els principals sistemes de difusió social de la llengua. I encara que això no depengui d'aquesta Llei, és la comunitat lingüística sencera la que ha de prendre com a punt de referència les normes de l'Institut d'Estudis Catalans. És, doncs, ho repeteixo, justificada i necessària una llei, i era oportú no esperar més a fer-la.

La majoria de les objeccions que s'han plantejat davant aquest Projecte de Llei devien procedir, probablement, d'un malentès relatiu al caràcter i als límits de la funció normativa de l'Institut d'Estudis Catalans. Per això, en la seva tramitació, els diversos grups parlamentaris han acordat, encertadament, d'introduir-hi diverses precisions. Així, la redacció definitiva de la Llei parteix de la diferència que hi ha entre la codificació normativa de la llengua i les convencions que, complementàriament, s'estableixen per a les diferents funcions específiques en què cal utilitzar el català.

Seria erroni imaginar que l'Institut d'Estudis Catalans ha d'elaborar o aprovar els innombrables criteris lingüístics i opcions d'estil propis de l'enorme diversificació de les activitats comunicatives en una societat moderna i complexa com la nostra. Això, que no és pas encomanat a cap acadèmia del món, no li pot ser exigit tampoc a la Secció Filològica de l'Institut.

A ningú, per tant, li seran imposades aquestes convencions específiques per cap autoritat externa, i que ningú imagini, tampoc, que té dret a reclamar de l'Institut unes solucions estilístiques instantànies i a la mesura de les necessitats particulars d'un organisme concret.

És una altra, òbviament, la mena de complementarietat que cal potenciar entre la normativa i les convencions pròpies de les funcions específiques de la llengua. La codificació normativa —i encara menys la catalana— no pot ser entesa com l'inventari monolític i estricte de l'única opció permesa en tota circumstància. Lluny d'això, la normativa catalana ofereix, afortunadament, uns marges considerablement amplis a la variació geogràfica, social, generacional o estilística, de manera que cada persona i cada entitat poden escollir-hi les seves pròpies opcions. No es tracta, doncs, de normes uniformistes ni rígides, ni tampoc de normes acompanyades de mesures coercitives especials. El respecte a les normes lingüístiques de l'Institut implica els criteris pedagògics de bon ús vigents en qualsevol societat occidental.

M'agradaria subratllar que, en el nostre procés de normalització, hem d'esforçar-nos per conservar una mica més de comprensió que les altres comunitats lingüístiques amb aquelles persones que encara no han pogut adquirir el ple domini pràctic del català. Ens cal combinar l'exigència amb la comprensió, i ens cal no escandalitzar-nos ni resignar-nos davant de les deficiències que encara presenta l'ús públic de la nostra llengua.

Realment, la qualitat del català usat públicament no és encara satisfactòria, però hem de valorar i reconèixer l'esforç que han fet i fan per millorar cada dia els professionals de la llengua: escriptors, periodistes, locutors, dobladors, traductors, assessors lingüístics, etcètera.

És just que la redacció definitiva de la Llei reculli la importància de la funció de tots aquests usuaris qualificats del català, especialment en els últims anys, en els quals la nostra llengua

ha hagut de passar a exercir ràpidament i amb naturalitat unes formes de comunicació sovint insòlitàment noves.

D'altra banda, també podem reconèixer que la llarga anormalitat que ha patit el català ha afectat significativament l'adequació entre la normativa i les noves i complexes necessitats que s'han presentat de cop en els usos específics de la llengua. Ens cal impulsar la compleció i l'actualització de la normativa catalana, tasques que ja ha emprès la Secció Filològica de l'Institut amb energia renovada, i ens cal fer-ho en franca col·laboració amb els principals sectors socials on aquestes noves necessitats es plantegen. I per això la funció que la Llei encomana als òrgans de la Generalitat no és tant la zelosa vigilància en el compliment de les normes lingüístiques, sinó més aviat que contribueixin a la connexió satisfactòria entre les necessitats comunicatives de la societat i l'elaboració d'orientacions lingüístiques clares, assequibles a tothom i concordants amb la normativa.

Que ningú no vegi, doncs, en aquesta Llei la imposició de cap autoritat suspicax, sinó la invitació a col·laborar a la flexible diversificació funcional del català, compartint la consciència que és a partir del respecte, de la codificació normativa, i no des de la confusió indiscriminada com millor podem contribuir a la seva actualització i al seu perfeccionament. El català està en condicions de superar les dificultats que representa la seva adaptació a les múltiples exigències comunicatives que impliquen els canvis constants de la societat occidental. Estem en condicions de veure com culminen a finals d'aquest segle els projectes que havien concebut al començament de la centúria Prat de la Riba, Fabra i tants altres, amb la seva lúcida visió de futur i la seva acció decidida en el present.

En aquesta línia es vol inscriure la Llei que comentem, en la plena consciència del moment que vivim i de la transcendència de les decisions que ara prenem per arribar al futur de plenitud que tots volem per a la llengua catalana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Hi ha algun diputat encarregat per la Comissió per presentar el Projecte de Llei? (*Pausa.*) No sent així, es pot passar al debat del Projecte. Hi ha reservades només dues esmenes, que ho són al preàmbul del Projecte, ambdues del Grup parlamentari Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President. Hem presentat dues transaccionals que sotmetem a la consideració de la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La Il·lustre senyora Secretària procedirà a donar lectura a aquestes esmenes transaccionals.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Retirada de les esmenes 15 i 16 al Projecte de Llei d'Autoritat Lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans a canvi de les següents esmenes transaccionals:

15) «...normativa general de la llengua catalana, la qual cosa determinà l'establiment de la Secció Filològica, que començà a difondre els seus treballs normatius l'any 1913. Aquesta ha estat...»

16) «En el moment de reconèixer la tasca de l'Institut d'Estudis Catalans, també cal considerar la tasca realitzada pels assessors lingüístics dels mitjans de comunicació i d'institucions

diverses, donada la importància social i el valor de les seves actuacions en els moments difícils de la història recent de Catalunya. Però la normativa fixada per l'Institut d'Estudis Catalans constitueix el marc per al funcionament de la llengua i n'assegura el desenvolupament amb la coherència indispensable en tot el domini lingüístic i a qualsevol nivell. Salvada així la integritat de la llengua dins del marc de la normativa, aquesta és prou flexible per permetre que els diferents col·lectius afectats pel conreu d'aquella estableixin, sota llur responsabilitat, opcions i concrecions de realització lingüística en forma de models, amb el fi d'acostar-se amb més eficàcia als objectius que persegueixen».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Hi ha algun grup parlamentari que s'oposi a la tramitació d'aquestes transaccionals? (Pausa.). Doncs, per consegüent podem passar a la votació d'aquestes esmenes transaccionals.

Vots a favor?

Les esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat. I a continuació se sotmet a votació tot el text del Dictamen.

Vots a favor?

La Llei de l'Autoritat Lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans ha quedat aprovada per unanimitat.

Els grups parlamentaris poden participar ara en un torn d'explicació de vot.

El senyor Dalmau, pel Grup Socialista, té la paraula.

El Sr. DALMAU RIBALTA: Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, quan va veure el Projecte de Llei que va presentar el Govern, va tenir dubtes sobre el criteri d'oportunitat que guiava aquesta iniciativa. A nosaltres no ens semblava, per la lectura del Projecte, que es tractés realment d'una mesura que anés a resoldre cap problema urgent de la nostra llengua. Si és així, si hi havia dubtes possibles sobre el criteri d'oportunitat, ens podem demanar per què el Govern promovia aquesta iniciativa legislativa, per què l'existència d'aquesta Llei.

Per explicar-ho hi havia dues hipòtesis possibles. La primera és que es tractés d'una mesura que perseguia reforçar l'autoritat de l'Institut d'Estudis Catalans. Si això fos així, si del que es tractava era de reforçar l'autoritat de l'Institut, és evident que el nostre Grup estava a favor d'aquest objectiu, car nosaltres compartim aquesta voluntat de reforçar l'Institut d'Estudis Catalans. Sens dubte la Llei era una mesura possible per fer això. També és cert que no era necessàriament la millor, perquè nosaltres pensem, pensàvem en aquell moment i continuem pensant avui que el reforçament i el prestigi de l'Institut li vindran més aviat d'altres vies tals com, per exemple —en primer lloc, sens dubte—, la seva pròpia capacitat de sortir del silenci en el qual ha viscut durant molts anys, en part per unes circumstàncies externes, però en part també, sens dubte, per algunes circumstàncies d'ordre intern.

Nosaltres en aquest sentit també volem dir, tanmateix, que saludem amb esperança alguns fruits recents de la feina de l'Institut i, sobretot, els plans de treball que l'Institut s'ha anat fixant darrerament. És aquesta energia renovada de la qual parlava fa poc el Conseller.

Estem segurs, també, que el reforçament i el prestigi de l'Institut li vindran, per exemple, per la seva capacitat de rejevenir, diversificar i enriquir la composició de la seva secció fi-

lògica, per exemple, amb un tema que també està en curs de realització: la incorporació i la major presència d'escriptors en la seva composició. També el reforçament i el prestigi de l'Institut li vindran segurament, encara més, de la seva capacitat d'obertura, de diàleg, de contacte amb l'exterior, en tots aquells àmbits on la llengua és un fet present i actuant, com és el cas del món universitari o d'aquella gent que treballa en la llengua, per exemple, també, en els mitjans de comunicació de la llengua catalana. I sens dubte, també, el reforçament i el prestigi li vindran si el Govern li dóna, encara més, amb més generositat encara, tot l'ajut efectiu que necessita.

Nosaltres no tenim cap dubte que els membres de l'Institut d'Estudis Catalans saben que el suport principal que ha de rebre de tots els grups parlamentaris no neix només, ni principalment, de les bones paraules, ni tan sols dels elogis incondicionals, sinó principalment de l'exigència, del rigor i de l'estímul a la feina.

Una segona hipòtesi que podria explicar l'existència d'aquest Projecte de Llei era potser acabar tal volta, qui sap, amb una presumpta anarquia en la situació de la nostra llengua. Potser imposar el principi d'autoritat contra una presumpta amenaça de desintegració de la llengua, si fos això nosaltres pensem que es tractaria, que s'hauria tractat d'un error evident, perquè ni hi ha tal anarquia, ni hi ha tal perill de desintegració. I, en canvi, en el terreny de la normativa és evident que hi ha encara molt de camp per córrer fins que tinguem tots plegats una autèntica normativa clara, acabada, flexible, adaptada al català modern i a les necessitats actuals de la llengua catalana.

Per altra banda, tampoc es tractava de contraposar aquesta normativa a la tasca que durant molts anys ha fet molta gent en àmbits diversos, per exemple, també, en els mitjans de comunicació quan ha calgut ajudar a fer que la gent s'identifiqués millor amb la llengua que llegien o escoltaven a través d'aquests mitjans de comunicació.

A la vista de tot això, de l'anàlisi d'aquests criteris d'oportunitat i de quins poden ser els camins més efectius per ajudar la nostra llengua i reforçar l'autoritat de l'Institut, seria legítim de creure que el rang d'una llei potser no era necessari, continuem pensant, malgrat les explicacions que ens acaba de donar el Conseller, i que la implantació d'una normativa amb algun tipus de coerció, per petita que sigui, de fet a la pràctica seria una via impracticable.

Segurament que per als millors bons propòsits de la Llei n'hi hauria hagut prou amb un parell de circulars i amb una bona aplicació pressupostària; però tant se val, el Projecte és aquí i és cert que per part del Grup de la majoria hi ha hagut una voluntat certa i evident d'aproximar posicions i de llimar totes les susceptibilitats que s'haguessin pogut crear. Això, sens dubte, ha facilitat moltíssim que es produís un consens, de manera que més enllà d'un pèl d'escepticisme, si el Govern i la majoria creuen que amb aquesta Llei fem un favor a la llengua catalana, no serem pas nosaltres, els socialistes, qui els hauríem negat el nostre vot.

Però, més enllà del nostre vot, el que sí que oferim i reiterem és el nostre suport inequívoc a tot allò que pugui contribuir a normalitzar de debò la nostra llengua. I en el cas molt més concret de l'Institut d'Estudis Catalans, a tot allò que pugui fer-ne la institució lingüística que volem tots i que Catalunya sens dubte necessita.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, he de confessar que en la preparació d'aquesta intervenció han despertat en mi alguns dubtes profunds i inquietants.

El primer, en un país com el nostre amb una corba de natalitat quasi decreixent, és d'ordre eròtic demogràfic. (*Remor de veus.*) És possible —m'he preguntat— que a Catalunya brolli l'amor entre un home que digui «alfombra» i una dona que digui «catifa»? O que una passió incipient pugui resistir la utilització per part d'un dels seus protagonistes de paraules com «ensem», «àdhuc» o «quelcom»? I en una altra perspectiva, pot un matrimoni cristià sobreviure si el marit s'entesta a dir «llurs» en tant que la muller no passa d'un modest «els seus»? Aquestes, senyories, no són preguntes banals i estan estretament relacionades amb la Llei que acabem d'aprovar.

I el segon dubte ha estat d'ordre personal i, per tant, especialment angoixant. Serè capaç —m'interrogava ahir a la nit, alhora que intentava agafar la son— d'articular una explicació de vot, precisament, sobre la Llei de l'autoritat lingüística sense errar una sola preposició, sense que la sintaxi em traeixi, sense que les conjugacions se'm descontrolin, o sense que —horror suprem— llisqui subreptici en el meu lèxic algun castellanisme, fent-me aparèixer així davant de la Cambra com un sucursalista impenitent? I en aquest últim i turmentador pensament ni tan sols em consolava el record que en una ocasió inoblidable vaig sentir com a un Conseller se li escapava un «*jojalá!*» com una catedral des d'aquesta mateixa tribuna.

Però, la vida política està feta de sofriment, és a dir, està plena de nacionalistes i socialistes i hem vingut a aquest món a partir. Per tant, superant els meus temors i els meus dubtes, els explicaré, senyores i senyors diputats, per què el Grup Popular ha votat favorablement aquesta Llei, així com algunes preocupacions i reflexions que aquesta ens ha suscitat.

L'explicació del nostre vot favorable es pot trobar en la coneguda frase de Joubert: «Una llibertat sense mesura en qualsevol cosa que sigui és un mal sense mesura». I el Partit Popular, que, a diferència d'altres que a vegades sovintegen perillosament males companyies, està fermament compromès amb les llibertats, amb totes les llibertats, no és partidari en cap terreny i, per suposat, tampoc en el lingüístic d'una llibertat sense mesura. Som conscients que sobre aquesta qüestió, la necessitat o no de l'existència d'un organisme normatiu de la llengua catalana, hi ha opinions diverses, algunes extraordinàriament contundents. No resisteixo la temptació, per il·lustrar aquest punt, de reproduir-ne algunes particularment significatives: «No! Res de cap acadèmia! No cal que ens busquem més ocasions de fer el ridícul; ara val més que no ens hi arrisquem i menys que mai involucrant-hi aquesta calamitat que ha estat en els darrers vint-i-cinc anys la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans»; són paraules de l'escriptor Joan Ferraté contestant una enquesta sobre la qüestió que avui ens ocupa.

Si aquesta Secció tingués autoritat, sí, però sembla que si en té és molt escassa: «La doctrina oficial d'aquesta Secció Filològica demostra que qui la dicta té un coneixement molt escàs del català. Si en comptes d'exigir als membres que la integren vot d'obediència els exigíssim vot de coneixement de la llengua,

potser les coses serien diferents»; és una resposta d'en Jaume Vidal-Alcover.

«No existeix, perquè així podrà continuar l'eterna polèmica sobre els límits del català i perquè, de passada, m'estalvio les pessetes que costarà el seu probable diccionari»; és la resposta de l'escriptor Sergi Pàmies.

Si he citat textualment les opinions negatives és perquè són molt més escandaloses i, per tant, molt més estimulants, però he d'afegir, en honor a la veritat, que dels vint-i-set enquestats, tots ells figures conegudes i prestigioses del nostre panorama literari i cultural, entre ells tres ex-consellers de Cultura i un escriptor gastrònom, vint-i-tres es van pronunciar favorablement amb més o menys entusiasme i amb diferents matisos a l'existència d'un organisme normatiu de la llengua catalana, i que aquest paper fos assumit per l'Institut i la seva Secció Filològica.

Aquests dies que el seu record està molt present, i en relació amb el contingut de la Llei de l'Autoritat Lingüística, són plenament vigents les consideracions que feia Josep Pla en les pàgines dedicades a Pompeu Fabra en els seus *Homenots*, en efecte, tal com afirmava Pla, «les situacions d'anarquia no han creat mai res; és un principi d'ordre el que ajuda a vencer la tendència al mínim esforç, a la peresa mental i a l'esterilitat». En Pla tenia tota la raó quan ens recordava que «si l'escriptor té força creadora, la convenció gramatical no li és mai un obstacle ni un entrebanc; més aviat li és una facilitat», i que «si la força creadora no existeix, l'anarquia lingüística no li'n dona pas»; «si la força és escassa, més aviat la falta d'un ordre l'abalteix i la fa encara més precària».

Perquè creiem tot això i perquè, en qüestions de llengua, compartim la voluntat unànime de la Cambra de cercar el màxim consens, hem acceptat esmenes transaccionals i hem votat favorablement aquesta Llei. Però en aquestes mateixes pàgines sobre el mestre Fabra, en Pla feia èmfasi en un fet històric que a nosaltres sempre ens ha provocat un interès molt especial, i que constitueix un dels eixos del nostre pensament sobre el país i la seva orientació en un immediat futur. Em refereixo que la creació de l'Institut i la fixació i la reconstrucció de l'idioma van estar indissolublement associats i van ser la conseqüència de la vertebració i l'execució d'un gran projecte col·lectiu, que abastava tots els ordres de la nostra activitat i de la nostra consciència com a país, i que va florir en els àmbits cultural, econòmic, social i polític, i que aquest moment gloriós va ser fugaç i va durar a penes quinze anys. L'Institut, a través fonamentalment de l'obra ingent i admirable de Pompeu Fabra, va posar ordre al desgavell lingüístic tan entusiasta com caòtic de la Renaixença. Però aquesta tasca formava part d'un escenari global ple d'ambició i de grandesa en què Catalunya sabia on volia anar i sabia que no ho volia fer sola.

I això ens porta a les preocupacions i a les reflexions a què abans em referia. Les preocupacions se centren en l'aplicació d'aquesta Llei i en l'actuació, a partir d'aquest moment, de l'Institut en la seva qualitat de virtual acadèmia de la llengua catalana.

Les nostres esmenes, que hem transaccionat a favor de l'acord, anaven encaminades a garantir la pluralitat, la renovació i l'ampliació de la Secció Filològica de l'Institut per donar cabuda a tots aquells sectors que incideixen en els processos creatius i d'ús de la llengua; en aquests moments, la Secció de Ciència i Tecnologia de l'Institut, si no estem mal informats, té

doble nombre de poetes que la secció filològica, la qual cosa no deixa de ser un símptoma alarmant, sobretot tenint en compte que el nombre de poetes a la Secció de Ciència i Tecnologia és exactament de dos, i que, òbviament, no formen part de l'Institut en qualitat de tals, sinó un com a arquitecte i un altre com a físic. A l'Acadèmia Francesa predominen netament els escriptors i a l'Acadèmia Espanyola existeix un equilibri entre escriptors i filòlegs; en canvi, a l'Institut només hi ha pràcticament lingüistes i filòlegs, i si considerem que la llengua la fa el poble i és esculpida pels escriptors, aquesta situació no sembla massa aconsellable.

Si hom recorda, per exemple, la polèmica de la Maria Aurèlia Capmany amb l'aleshores Secretari perpetu de l'Institut o els comentaris de Salvador Espriu sobre alguns dels seus punts de vista que ell no dubtava a qualificar d'«estrambòtics», ningú podria discutir la urgència de procedir a una injecció de sang fresca a la Secció Filològica. La renovació i l'ampliació d'aquesta Secció evitaria també altres perills com el de la mania diferenciadora que, tal com assenyalava en Josep Calveras, fa treure de la nostra llengua tot allò que s'assembla al castellà encara que sigui ben nostre, o l'obsessió pel «parlar vell» oblidant —com encertadament posava de manifest en Francesc Puigjols en el seu concepte general de la ciència catalana— que durant els segles dits de la decadència —XVI, XVII i XVIII— el català es va alliberar d'allò que ell anomenava la seva «presó gòtica» i es va eixamplar i enriquir considerablement. La llengua evoluciona contínuament i l'Institut ha de ser coherent en la seva composició i en els seus criteris d'actuació amb aquest dinamisme de l'idioma. En paraules d'en Joan Sales «en tot conflicte entre la gramàtica i la vida, les persones de seny donaran sempre preferència a la vida».

I ja per acabar, senyor President, una reflexió final. Si tenim una llengua literària recuperada, que havíem perdut —«llengua muerta para la república de las letras», havia sentenciat un gran barceloní català en el segle XVIII—, és perquè a principis d'aquest segle Catalunya va aixecar un gran projecte, i aquest projecte no es va enlairar perquè teníem una llengua sinó al contrari. Compartim sense reserves les paraules d'en Cambó en el Congrés dels Diputats el 16 de juliol de 1916: «Para una colectividad que tiene un idioma propio ese idioma es la esencia de su alma y de su vida». Totalment d'acord: «la esencia de su alma y de su vida». Però prèviament s'ha de tenir vida i ànima, sinó l'Institut netejaria i donaria esplendor a una closca buida. I aquesta vida i aquesta ànima s'han de nodrir de la realitat en tota la seva amplitud, en tota la seva complexitat, en tota la seva dificultat.

Lingüísticament vivim en un llac, i la Secció Filològica de l'Institut, d'acord amb la Llei que acabem d'aprovar, ha de mantenir el nivell i la puresa de les aigües d'aquest llac, però aquest llac comunica, a través de milions de ciutadans de Catalunya, amb un gran oceà, i les aigües d'aquest gran oceà també omplen generosament la nostra ànima i també nodreixen meravellosament la nostra vida.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo vull començar avui, als vuit anys

de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* de la Llei de Normalització Lingüística, felicitant l'Institut d'Estudis Catalans i felicitant els seus membres que avui ens han concedit l'honor d'acompanyar-nos en aquesta Cambra. Vull fer extensiva també la felicitació al President de la Comissió de Cultura, senyor Joan Colomines, perquè ha demostrat que és una persona tenaç, tossuda i ha arribat a aconseguir una unanimitat important; una unanimitat important, en definitiva, per arribar a aquesta Llei que reconeix l'Institut d'Estudis Catalans com la institució encarregada d'establir i actualitzar la normativa lingüística del català.

Quan va ser presentada aquesta Llei, aleshores avantprojecte de llei, el nostre Grup va dir, des del primer moment, que presentaria una esmena a la totalitat sense, en canvi, presentar cap esmena parcial al text. Ja el 5 de desembre de 1990 fèiem arribar al mateix Institut d'Estudis Catalans i als mitjans de comunicació unes notes que explicaven el perquè de la nostra esmena a la totalitat. Dèiem, si fa no fa, així: «L'esmena a la totalitat no posiciona Iniciativa per Catalunya contra l'Institut d'Estudis Catalans, que hem reconegut tothora com un dels eixos culturals de la nostra comunitat, com a símbol del combat dels catalans per la recuperació de les llibertats nacionals, com a garantia de la unitat lingüística del català i com a eina científica a favor de la normalització tant de la llengua catalana com de les recerques científiques en tots els àmbits de la comunitat nacional». Aquella esmena a la totalitat era més aviat una esmena a la inoportunitat de l'avantprojecte de llei. «Iniciativa per Catalunya» —dèiem— «creu que tant en la tramitació com en el text de l'avantprojecte hi ha elements que no clarificaran les legítimes polèmiques que hi ha a Catalunya sobre l'ús oficial del català, sobre els models lingüístics dels mitjans de comunicació i sobre la urgència d'insistir en el foment del català, llengua oficial i pròpia a Catalunya, llengua també oficial a d'altres comunitats de l'Estat espanyol, llengua viva a d'altres estats europeus».

En aquell moment lamentàvem que a l'exposició de motius o preàmbul de l'avantprojecte de llei no es reconegués la situació específica del català, les vacil·lacions pel que fa al seu ús oficial —recordo que aquells dies es tramitava un projecte de resolució en el qual es parlava, per exemple, del caràcter «curricular» dels estudis, terme que em penso que l'Institut d'Estudis Catalans no havia reconegut encara—, el paper d'estímul i de foment que han tingut especialment els darrers anys els mitjans de comunicació oficials i l'esforç de la comunitat escolar. Introduïem un element important de debat: una cosa són les normes lingüístiques i una altra cosa són els models lingüístics. Era clar que a l'Institut d'Estudis Catalans li corresponia la redacció d'aquestes normes i, en canvi, era també clar que corresponia a tots els col·lectius que estan treballant en aquests moments en català i a favor del català l'elaboració de models lingüístics específics que permetin que el català sigui una llengua apta per a tota mena d'usos i apta per trametre la problemàtica de tots els àmbits d'una vida social i política normalitzada.

En aquests moments l'Institut d'Estudis Catalans compta amb recursos humans i econòmics nous, específics, que permetran que el seu treball a favor d'aquesta normalització lingüística i d'aquest impuls del català sigui cada vegada més clar. És per això que creiem que l'aprovació d'aquesta Llei és, en aquests moments, una aprovació oportuna quan, justament, ha

estat reconeguda la necessitat d'insistir en el reconeixement d'aquests altres col·lectius que treballaven a favor del català i en la necessitat d'accelerar aquest impuls del català.

Volem, de tota manera, tenir en compte algunes veus autoritzades que no han donat el seu suport en aquest projecte. Quan el professor Joan Solà, catedràtic de llengua catalana a la Universitat de Barcelona, escrivia sobre l'autoritat legal i l'autoritat moral, acabava —en un article important— amb aquesta conclusió: «La concòrdia entre tots els qui avui es dediquen a la llengua, l'estricta reconeixement dels mèrits que molts professionals han acumulat durant aquests anys, la impossibilitat de regular per llei els usos de la llengua, la necessitat de no desorientar més el nostre poble i, sobretot, la imprudència de declarar obligatori quelcom que encara no existeix, aconsellen de no promulgar aquesta Llei en aquests moments.» D'altres veus autoritzades, com la del filòleg Francesc Vallverdú, insistia en l'oportunitat, en canvi, de l'aprovació d'aquesta Llei, i recordava per quines raons l'Institut d'Estudis Catalans havia hagut de passar temps de parèntesis imposats enormement difícils.

Volem acabar aquesta intervenció, senyor President, senyores i senyors diputats, dient que aquesta Llei ens hauria de recordar un tema bàsic, que és el tema de la unitat de la llengua catalana, garantida en aquests moments per la presència de l'Institut d'Estudis Catalans, i en la necessitat, marcada per l'Institut d'Estudis Catalans en el seu document sobre la normalització lingüística, de projectar l'ús oficial del català tant a l'interior de Catalunya, tant a l'interior de la comunitat dels pobles de parla catalana, com també en un àmbit internacional.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, els diputats de l'Agrupació parlamentària del CDS som plenament conscients de la gran importància que, per a l'estabilitat i la projecció de la llengua, té l'existència d'una institució encarregada de vetllar per les condicions de l'ús i el desenvolupament lingüístic, no tan sols en l'aspecte erudit sinó també en la seva aplicació pràctica en els diversos àmbits d'expansió de la llengua.

Nosaltres estimem que aquesta alta funció de l'Institut d'Estudis Catalans, impulsada ja el 1907 per Enric Prat de la Riba en crear, aleshores, l'Institut d'Estudis Catalans, podem fer-la realitat, i així ho hem fet, donant el nostre vot favorable a aquest Projecte de Llei sobre l'Autoritat Lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans.

L'Agrupació parlamentària del CDS ha volgut ser solidària amb l'esperit de consens de la Ponència i de la Comissió de Política Cultural, que ha estudiat el text del Projecte de Llei, ha fet les seves aportacions i ha renunciat, finalment, a mantenir les seves esmenes, a l'efecte que el Dictamen de la Comissió fos el més unànim possible. Tot això perquè, per una part, estem plenament d'acord amb el primer article del Projecte esmentat, i considerant, d'altra banda, i especialment en la situació actual de la llengua catalana, que no és superflu de refermar l'autoritat de l'Institut d'Estudis Catalans en l'establiment d'una correcció lingüística, tal com s'estipula en els articles tercer i quart. D'altra manera, cal tenir en compte —i el CDS així ho creu— que concedir a l'Institut d'Estudis Catalans, d'una manera explícita,

el que podem dir l'última paraula sobre el que és el català normatiu en els àmbits públics i, pel que fa a l'ensenyament, també privats, obliga encara més aquesta Institució a comprometre's en una línia d'estudi i de treball tan rigorosa i metòdica en la investigació lingüística com flexible, oberta i innovadora pel que fa a les necessitats de la llengua catalana en la seva aplicació pràctica.

Moltes gràcies, Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, digníssima representació de l'Institut d'Estudis Catalans, no seria inadequat, segurament, de fer referència al text de la Llei que acabem d'aprovar per unanimitat, sense veure, ni que sigui per uns instants, la situació en què s'han trobat altres llengües territorialment veïnes, com és el cas del francès o el cas de l'espanyol: ens estem referint a la creació de l'Acadèmia Francesa, el 1635, on resulta que la gramàtica i l'ortografia d'aquest idioma són imposades, literalment, per decisions ministerials; o la creació de la Real Academia Española, el 1714 —data d'infausta memòria per als catalans—, a partir de la qual el Rei fa obligatòria la seva ortografia en la impremta, el seu diccionari oficial —fins a avui vàlid com a referència en els tribunals de justícia, per exemple—, i la seva gramàtica, com a text normatiu i obligatori.

Veiem com en aquest període la codificació de l'espanyol, al segle XVIII, té un procés normativitzador que ha durat quaranta-cinc anys. En el cas de la llengua catalana, des de les normes de 1913 fins al Diccionari General del 32, el procés de normativització en dura només dinou. I en dura dinou amb tot de factors en contra, no ja sols manca d'oficialitat, sinó també, i sobretot, repressió lingüística i persecució política. L'espanyol i el francès han viscut gràcies a disposar d'Estats propis: França té, fins i tot, un ministre de la francofonia; el català, malgrat l'hostilitat dels Estats opressors i períodes que són un parèntesi excepcional —com la Mancomunitat i la Generalitat republicana—, ha viscut, justament, malgrat l'existència d'aquests mateixos Estats. Els quaranta anys darrers de dictadura, en els quals no només es volia el silenci de la gramàtica, sinó que es volia el silenci a la gramàtica perquè es perseguia el silenci de la vida col·lectiva, aquests quaranta anys han pesat com una llosa sobre l'idioma, just quan es produïa una veritable revolució en els nous mitjans àudio-visuals de transmissió de la cultura.

En l'actualitat, parlem d'autoritat lingüística sobre un idioma amb dificultats enormes de normalització en el seu domini: el seu territori no constitueix cap unitat política ni administrativa; no apareix esmentat a la Constitució espanyola, que fixa el marc del joc democràtic; surt amb un altre nom en part del seu territori, territori on, sovint, ens trobem a freqüència de l'escissionisme lingüístic: no és oficial en tot l'àmbit del domini lingüístic, no compta amb cap organisme institucional —ni autonòmic, ni estatal— per a la seva projecció exterior, etcètera.

Els qui hem tingut l'honor d'assistir com a alumnes als estudis universitaris catalans de l'Institut, en anys difícils i amb classes gairebé clandestines al carrer de Montcada, sabem fins a quin punt han estat injustes moltes de les acusacions d'ineptitud i de caducitat adreçades a l'Institut, a la Secció Filològica.

ca i als seus dirigents. Perquè, com podia exigir-se resultats a qui actuava en el silenci forçat, a qui mantenia la lleialtat lingüística en les hores més negres? Com passar comptes a qui no ha participat dels comptes públics fins fa ben pocs anys i encara amb dotacions més que insuficients i escandalosament injustes —ara sí— comparades amb les que reben altres instituts també de la mateixa àrea mediterrània? Com criticar el sistema d'accés a l'Institut, i només a l'Institut, sense badar boca sobre el mateix sistema d'accés a les altres acadèmies del món?

La Llei que avui hem aprovat era una llei necessària, i per això ha tingut el nostre suport. Nosaltres desitgem, com ses Senyories desitgen, la modernització de l'idioma, l'adequació de la llengua a la realitat jove, viva i canviant, les solucions innovadores que el dia a dia va imposant, l'accés de més escriptors a la Secció Filològica, però per a això cal també una major dotació pressupostària perquè l'Institut pugui dur a terme, sense angoixes, la tasca encomanada. Una tasca així no pot fraccionar la llengua com n'han fraccionat el territori administracions alienes. Per això ens dol que, dos anys i mig després de l'aprovació, a proposta d'Esquerra Republicana, de la necessitat de signar un conveni o tractat d'unió entre les diverses administracions dels Països Catalans, gairebé cap pas no hagi estat donat en aquest sentit. Però no ens enganyem: la plenitud del català en tots els àmbits de la societat a què es referia l'Honorable Conseller no és possible, no serà possible sense alterar l'actual marc institucional, no serà possible fins que s'apliquin criteris legals de territorialitat lingüística amb respecte als drets personals dels individus. Bé que ho han entès així, enmig dels aplaudiments, els premis, els homenatges i les emocions dels espanyols més notables, al Parlament de Puerto Rico. Fóra bo de saber si l'emoció i el suport hi seran també el dia que aquesta Cambra pugui prendre un acord sobirà semblant.

I que ningú no es preocupi, des d'aquesta tribuna, per l'existència d'espanyolismes lèxics: ja hem dit en altres ocasions que sempre hem considerat molt més perillosos els espanyolismes ideològics, i enfront d'aquests, sí que no pot fer-hi res ni l'Institut d'Estudis Catalans, ni la Secció Filològica, ni la Llei que acabem d'aprovar.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, aquí, al llarg d'aquesta explicació de vot, ja s'han fet tota mena de discursos; jo no em voldré allargar: simplement, fixarem la posició del nostre Grup, el Grup Mixt i, molt especialment, dels diputats d'Esquerra Catalana, sobre la Llei que acabem d'aprovar.

Nosaltres, des del primer moment, hi vam estar d'acord, i no hem entès mai els temors que hi ha hagut al voltant de l'aprovació d'aquesta Llei. N'hem entès alguna reticència, però no els temors en si, perquè l'Institut d'Estudis Catalans, d'imposar, no pot imposar res; que sigui reconegut com l'entitat que crea la norma de la llengua, això no vol dir que aquesta norma s'imposi en la seva aplicació; per tant, el senyor que vulgui continuar parlant un català que no és el de la norma, ho pot fer: allà ell amb la seva puresa lingüística, en la qual, doncs, tenim un òrgan que en reconeixerà la validesa, d'aquesta puresa. Crear la norma no vol dir, com ja s'ha dit aquí també, crear models lin-

güístics. S'ha parlat, ara fa un moment, de l'Académie Française; l'Acadèmia Francesa, que va ser imposada per decret —com molt bé s'ha dit—, doncs va crear unes normes sobre la llengua francesa; això no ha impedit que la llengua francesa sigui molt rica en el que ells anomenen els *argots*, argots professionals, models lingüístics de professions, de capes socials, etcètera, que s'utilitzen correntment en el parlar quotidià, en la literatura i en tota mena d'actes, i això no treu que la norma dictada per l'Académie Française no sigui tinguda en compte pels que volen aplicar la norma i quan s'ha d'aplicar la norma.

D'altra banda, ja s'ha fet història, aquí, de tot, des de l'inici, de l'Institut d'Estudis Catalans, de la seva fundació, dels antecedents... Però jo només voldria recordar, del que era la llengua catalana abans que s'establissin les normes de Pompeu Fabra —que en diem de Pompeu Fabra, però era tot un equip—, les normes de Pompeu Fabra que van donar lloc a la creació de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, només voldria que recordéssim en quin *maremàgnum* s'havia submergit la nostra llengua, en quin estat de brutícia es trobava la nostra llengua, i com ha florit, després del reconeixement d'unes normes bàsiques d'aplicació.

Nosaltres compremem, i així ho vam entendre i ho vam fer palès en una transacció que es va fer a la Comissió, entenem els dubtes que el text portava sobre el reconeixement o no de certes actuacions de suplència durant aquest llarg postfranquisme. És evident que hi ha hagut uns moments, com molt bé s'ha dit aquí també, que l'Institut català no tenia mitjans de subsistència; l'Institut d'Estudis Catalans no tenia mitjans de subsistència suficients per poder actuar amb un mínim de garantia; això va portar que tota una sèrie d'organismes, de gent, lligats amb els mitjans de comunicació molt especialment, s'haguessin, en certa manera, d'inventar —malgrat l'existència de Gran Enciclopèdia Catalana, que amb aquesta finalitat ha fet una bona labor—, s'haguessin d'inventar tota una sèrie de mots, de fórmules per fer coincidir la realitat quotidiana amb l'escriptura de la llengua catalana. Creiem que això s'ha de reconèixer, la vàlua d'aquestes intervencions, però creiem que tot això s'ha de reconduir de nou dintre de l'autoritat de l'Institut d'Estudis Catalans. És per això que, tot i donant el vist-i-plau a aquesta Llei, a la qual nosaltres ens hem sumat gratament, nosaltres voldríem fer una crida des d'aquí també perquè es doti de mitjans suficients l'Institut d'Estudis Catalans, com es dota, per exemple, la famosa Académie Française o la Real Academia de la Lengua Española, de mitjans suficients perquè en la Secció Filològica de l'Institut es pugui donar cabuda a un major nombre, a una visió més àmplia de persones que puguin reconduir i treballar perquè la llengua catalana no deixi en cap moment de tenir la seva norma.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat Illustre senyor Joan Colomines.

El Sr. COLOMINES: Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Estem en els darrers moments del tràmit d'aquesta Llei important que acabem d'aprovar, una llei sobre l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans.

Per primera vegada una llei del Parlament de Catalunya, que és la representació del poble, es pronuncia en aquest sentit. Al

Parlament li pertocava aquest honor i a l'Institut d'Estudis Catalans també. De fet és un reconeixement als vuitanta-quatre anys d'existència, de supervivència i de desig de superació. Aquestes podrien ser les tres etapes de l'Institut d'Estudis Catalans: les Normes del 1909, la Gramàtica del 18 i el Diccionari del 32 corresponen evidentment a la primera etapa. Una etapa que culminà amb un fet cultural i polític d'una gran transcendència, quan els escriptors valencians i illencs acceptaren de bon grat l'autoritat aconseguida per l'acció de l'Institut d'Estudis Catalans i es proclamà, es reproclamà, en tot cas, l'assumpció de la unitat lingüística catalana.

L'any 1939 es produí la gran *débaçle* nacional catalana, que tenia com a precedent la de 1714 —ja s'ha dit aquí— i el seguí un període de genocidi lingüístic inqüestionable. Però l'any 39 la llengua catalana ja era normativitzada i això atenuà en certa manera el cop, i això es produí gràcies a la labor que havia fet l'Institut d'Estudis Catalans. En canvi, se'ns alterà profundament, prodndament la normalitat de l'ús de la llengua que havia establert la vivor d'un poble i l'havia mantingut i l'Estatut de 1932. Que l'alteració fou profunda, ens n'adonem quan veiem amb quina facilitat declinem l'ús de la nostra llengua fins i tot davant de persones gens hostils i que ben segur que no entenen el nostre comportament. Aquest és un problema a resoldre, el de l'aixecament moral del nostre ànim lingüístic.

Però avui ens toca dir una altra cosa; ens toca dir que gràcies a la feina de l'Institut la llengua no ha perdut el seu tremp, encara que col·loquialment se'ns hagi empobrit. Ens cal agrair-ho a la gent de l'Institut d'Estudis Catalans, que la llengua hagi mantingut el seu tremp. I jo vull fer-ho ara i aquí a la persona de Pompeu Fabra. Ja ha estat dit abans, suposo que ningú no se sentirà ofès si només cito Pompeu Fabra; perquè si l'any 1968 la Catalunya resistent li dedicà tot un any d'estudis i de divulgació, penso que és just que a l'any 1991 ho faci aquesta Cambra, que té la representació de tot el poble de Catalunya i que ho faci solemnement com ho estem fent.

Però cinquanta anys de clandestinitat són molts anys. L'Institut fou, més que no pas tolerat, ignorat; se li decretà la mort civil, se'l desvinculà de tot, però l'Institut no afluí mai, seguí precàriament, però seguí. El curiós és que el govern franquista es valia dels llibres científics editats per l'Institut d'Estudis Catalans per fer-ne propaganda a l'estranger. Ves, les coses són així. Des de la democràcia l'Institut anà remuntant-se; també, però, com el poble quedà afectat; això és evident. Però quan les ajudes, les ajudes pressupostàries i les ajudes tècniques ho permeteren, ell mateix planejà i emprengué una nova represa: el TERMCAT, les noves incorporacions, la redacció d'uns nous estatuts el 1988 —que no és ara, sinó el 1988—, les preses de posició, com la darrera presa de posició que ha fet sobre la normalització lingüística. Tot plegat feia recomanable un reconeixement de major rang, com ha dit el Conseller, del que havia gaudit fins ara.

Així sorgí el Projecte; un projecte d'un inici tempestuós —és evident—; els ponents ja s'han explicat, vostès ja ho saben; jo no cal que insisteixi en això; també han escoltat la presentació que n'ha fet el Conseller de Cultura l'Honorable senyor Guitart. Però també hauran vist amb quina placidesa s'ha produït aquesta sessió, i els puc assegurar el bon esperit de tots a la Comissió de Política Cultural i als passadissos, sobretot als passadissos —aquí la feina es fa molt als passadissos. Hem estat justos, hem

estat justos, jo penso; ha estat just el reconeixement que hem posat a l'exposició de motius i sobretot la sàvia distinció entre norma i model, que jo l'entendria com a sinònim d'estil. I tot això ha estat a petició de tots els grups i sobretot del Grup d'Iniciativa per Catalunya; també del Grup Socialista, d'Esquerra Republicana, dels altres, tots. Només això, només això ha valgut la retirada de les tres esmenes a la totalitat que el Projecte tenia a l'inici. No era, doncs, hostilitat d'aquestes esmenes a l'Institut d'Estudis Catalans, sinó desig de reconeixement, de precisió i sobretot de participació. És cert que fora del tràmit parlamentari s'ha produït bastant més soroll que no pas aquí dintre. També és una conseqüència de tants anys de desatenció, sense escola, sense mitjans de comunicació, sense cap estímul oficial; la llengua s'ha empobrit. Cal incorporar, a més a més, gent al nostre ús, i es desitja no posar-hi obstacles, a aquesta incorporació. La polèmica del català *light* no és la norma «anti-norma» de 1913; els protagonistes no són el senyors Francesc Matheu i Pompeu Fabra ressuscitats; el problema és més profund; és el de l'equilibri, d'obrir-nos, d'integrar, d'enriquir-nos, però amb rigorositat, sense abaixar el llistó. Aquesta és la feina que ara ha de fer l'Institut d'Estudis Catalans.

Vull agrair als il·lustres senyors Dalmau, Riera, Vidal-Quadras, Casanovas, Carod-Rovira, Martín Toribio per la seva bona disposició; també al President i a la Junta de l'Institut, sempre disposats a orientar. I gràcies a aquestes orientacions n'hem sortit; només gràcies a aquestes orientacions.

Per aquesta Llei i per d'altres, ara, en aquest moment, tot-hom té el seu lloc. El poble, amb el seu dret dialectal i el seu deure, no pas per cap llei, sinó per un imperatiu moral d'emprar a tot arreu i sempre la llengua catalana; imperatiu moral que és el que ara ens toca d'imposar als escriptors i conreadors de la llengua, amb la seva responsabilitat d'enriquir el seu instrument de treball. L'Institut, amb la seva tasca d'ordenar, recercar, incorporar nous elements lingüístics i mantenir la norma. L'Administració catalana, que ha de vigilar l'extensió de l'ús i el bon ús d'aquest signe d'identitat nacional establint, aplicant, controlant la política lingüística de cada moment del nostre procés històric. Tant de bo, tant de bo —no *ojalà*— que, de tot això, en sapiguem treure el millor partit possible.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines. Passem al segon punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 20/85, de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència, i de les esmenes reservades per defensar en el ple.

La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Xavier Trias.

Projecte de Llei de Modificació de la Llei 20/85, de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència

El Sr. CONSELLER DE SANTAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el dia 11 de juliol de 1985 el

Parlament de Catalunya va aprovar per ampli consens la Llei 20/1985, de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència. Aquesta Llei, pionera a tot l'Estat sobre drogodependències, arbitrà un conjunt de mesures per combatre el consum de drogues i l'abús de substàncies com el tabac i l'alcohol i proposà un model combinat d'accions preventives i assistencials.

El seu contingut li ha valgut la consideració de llei progressista per part de molts experts. L'aplicació de la Llei de 1985 ha suposat un gran avenç i ha fet possible la consolidació d'una política global de lluita contra les drogodependències que contempla les actuacions de prevenció, l'adequació de recursos, l'atenció i tractament, sense oblidar les unitats hospitalàries de desintoxicació i el suport a programes municipals de reinserció i associacions d'afectats per les drogodependències. Per tant, aquesta Llei ha estat i continua sent plenament vigent en el seu conjunt.

Ara bé, després de gairebé sis anys, des de la data de la seva aprovació, considero que és un bon moment per tal d'introduir-hi tot un seguit de modificacions, amb la finalitat d'adequar alguns dels seus preceptes a les demandes socials i, especialment, per garantir el dret a la salut de certs col·lectius més exposats als riscos que les dependències de drogues comporten. És voluntat del Govern de Catalunya intensificar totes aquelles actuacions que ajudin a elevar la qualitat de vida i el benestar social dels ciutadans de Catalunya. La pretensió de qualsevol llei no és res més que regular determinades situacions que es reflecteixen a la realitat quotidiana; una realitat que és canviant i a la qual la Llei s'ha d'emmotllar si no vol caure en el testimonialisme. Una llei ha d'esdevenir un instrument útil per als poders públics i per a tota la societat.

És evident que en els darrers anys el nostre país s'ha vist immers en un profund canvi social, no únicament des del punt de vista econòmic, sinó també cultural i d'hàbits de conducta. I ha estat en l'àmbit de les dependències on aquesta transformació cultural ha tingut una especial rellevància. La conscienciació produïda en la societat catalana pel que fa a la necessitat d'arbitrar noves mesures tendents a reduir el consum i els efectes de les substàncies que poden generar dependència fa que les administracions públiques donin una resposta a les inquietuds que la societat planteja. En conseqüència, l'experiència positiva de la Llei de 1985, així com el progressiu increment de la consciència social han aconsellat el replantejament d'una part dels seus postulats a la recerca d'una actuació més ferma i efectiva en la lluita contra les dependències i els seus efectes.

Aquest Projecte de Llei que els presento estableix una sèrie de limitacions a la promoció de la publicitat i a la venda i consum de begudes alcohòliques i de tabac que suposen un important avenç en relació amb la Llei 20/1985. De tots és sabut que el tabaquisme és el problema sanitari, teòricament evitable, més important del món. Al nostre país, el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha encarregat l'elaboració de tres enquestes els anys 1982, 86 i 90, per tal d'analitzar els nivells i tendències del tabaquisme i avaluar les actuacions endegades.

En l'enquesta del 1990 es demostra una prevalença global de l'hàbit tabàquic estacionària, però amb tendència a la baixa: 37,9% el 1982 i 36,7 el 1990, malgrat l'important increment de dones fumadores. Un fet molt positiu és una important tendència al descens del consum entre els joves. Ara bé, un aspecte re-

marcable de l'enquesta és la preocupació dels fumadors pels efectes del tabac sobre la seva salut i l'actitud general favorable a la lluita antitabàquica. I encara més: les actituds en relació amb la problemàtica dels fumadors passius són molt positives. Nou de cada deu enquestats creuen que els no-fumadors tenen dret a respirar un aire lliure de fum de tabac i una proporció semblant creu que s'ha de respectar la prohibició de fumar en els llocs públics tancats.

Pel que fa a l'alcoholisme, a ningú s'escapa, al marge de les gravíssimes conseqüències per a l'organisme humà, la gran quantitat de riscos en l'ordre socio-econòmic que pot comportar l'abús de l'alcohol, com ara els accidents laborals i de circulació, l'absentisme laboral, els problemes familiars i de relació social. Com tots vostès saben, aproximadament el 40% dels accidents de trànsit tenen relació directa amb la ingesta de l'alcohol.

El replantejament dels preceptes que esmentaré més endavant es fonamenta, també, en la voluntat d'evitar al màxim i en tot moment qualsevol situació que pogués fomentar la crispació o l'enfrontament entre diferents col·lectius o agents socials. Els avenços assolits fins ara ens fan ser optimistes respecte a l'acció que la societat catalana pot donar als aspectes continguts en aquest Projecte de Llei.

Al marge de les mesures preventives, que són essencials per lluitar decididament contra l'abús de substàncies que poden generar dependència, el Projecte de Llei s'adreça a l'ampliació dels supòsits de control i limitació de venda, la regulació de la publicitat i el règim sancionador continguts en el capítol I del títol quart, capítol I del títol cinquè, el títol sisè i el capítol cinquè del títol setè de la Llei.

Aquests supòsits poden agrupar-se en tres grans blocs: primer, pel que fa a les limitacions en promoció de begudes alcohòliques i de tabac mitjançant la publicitat, es prohibeix la publicitat directa de begudes alcohòliques de més de 20 graus centesimals i de tabac en els mitjans de comunicació dependents de la Generalitat i de l'Administració local de Catalunya. A més, el Projecte amplia els llocs i els espais on no es permet aquest tipus de publicitat.

Segon, en relació amb la venda i consum de begudes alcohòliques, el Projecte intenta incidir especialment sobre el consum d'alcohol entre els joves, i en aquest sentit es passa de setze a divuit anys la prohibició de vendre i subministrar als menors begudes alcohòliques de més de 23 graus. Per als menors de setze anys aquesta prohibició és extensible a totes les begudes alcohòliques.

Un altre aspecte destacable pel seu caràcter innovador són les mesures limitatives adreçades a prevenir al màxim situacions de risc derivades de la ingesta d'alcohol, com ara els accidents de trànsit. Amb aquesta finalitat, el Projecte no permet la venda i el subministrament de cap beguda alcohòlica als menors d'edat entre les zero hores i les sis hores de la matinada; estableix la prohibició de venda i consum d'alcohol de més de 20 graus en les àrees de servei de les autopistes i en darrer terme prescriu l'obligatorietat que en les àrees de servei i descans de les autopistes es fixin en lloc visible missatges per tal de sensibilitzar dels possibles perills derivats del consum d'alcohol en la conducció de vehicles a motor.

En l'apartat de venda i consum de tabac, el Projecte amplia la prohibició de venda de productes del tabac als menors de di-

vuit anys mentre que la Llei 20/85 la limitava als menors de setze anys. Així mateix s'amplien considerablement els llocs on no és permès fumar. Si bé la Llei de 1985 ja ho recollia en els centres sanitaris, d'ensenyament i mitjans de transport públic, el Projecte enumera taxativament un seguit d'espais públics tancats on no és permès fumar, de forma que els no-fumadors puguin veure defensat el seu dret. Aquest és, precisament, un dels motius bàsics d'aquest projecte de modificació de la Llei 20/1985: la defensa dels drets del no-fumador, i és també en aquesta línia que es vol elevar a la categoria de llei el principi general que en atenció a la promoció i defensa de la salut individual i col·lectiva serà prevalent, en cas de conflicte, el dret a la salut dels no-fumadors sobre el dret a consumir productes de tabac en aquelles circumstàncies en què pugui resultar afectada la salut dels primers.

No es pretén perseguir ni iniciar cap guerra contra els fumadors: el Projecte de Llei no pretén tampoc que els fumadors abandonin l'hàbit tabàquic; aquest serà el terreny d'actuació de la prevenció i l'educació sanitàries, per la qual s'arribi a l'exercici de l'autoresponsabilitat individual i a la conclusió que fumar perjudica seriosament. Però el que també és cert és que el fum inhalat per les persones no fumadores que es troben al voltant del fumador els pot perjudicar. I per això cal plasmar en una llei els mecanismes de defensa dels drets del no-fumador.

En definitiva, es persegueix que prevalgui el dret a la salut del no-fumador, perquè l'estat natural de la persona, evidentment, és el de no fumar.

Tercer, en l'àmbit de la tipificació de les infraccions i de les sancions, aquestes s'incrementen notablement respecte a la Llei 1985, en la qual es preveia una sanció màxima de 250.000 pessetes, òbviament quantitat molt llunyana dels preus de mercat actuals i que facilitava en moltes ocasions la infracció de la Llei. La graduació de sancions va en funció de la tipificació de la infracció: les lleus poden ser sancionades fins a 500.000 pessetes; les greus, de 500.000 a 2 milions i mig de pessetes, i les molt greus, de 2 milions i mig a 5 milions de pessetes. Queden al marge d'aquestes quantitats les sancions per infraccions dels usuaris en relació amb el consum de tabac i alcohol, les quals no podran superar les 5.000 pessetes.

No voldria acabar aquesta presentació, de tota manera, sense donar les gràcies molt sincerament a tots els grups parlamentaris pel seu treball i la seva col·laboració. Moltes de les aportacions fetes en forma d'esmenes, especialment del Grup Socialista, han estat incorporades en bona part al text inicial del Projecte, fet que ha comportat la seva millora i el seu enriquiment.

Tal com hi al·ludia el meu antecessor en el càrrec de Conseller en la presentació del Projecte de l'actual Llei 20/1985, «la prudència política aconsella no anar més enllà en determinats plantejaments, tal com algun grup parlamentari hagués desitjat». Crec que l'èxit de les mesures que es proposen es basarà en bona part en la maduresa, el respecte mutu i la tolerància que ha caracteritzat la societat catalana al llarg de la seva història.

Permetin-me que citi el gran escriptor francès Victor Hugo per a qui la llibertat «és l'aire respirable de l'ànima humana», frase que crec que recull i sintetitza l'esperit d'aquest Projecte de Llei que pretenem que sigui socialment eficaç, és a dir, incorporada a la manera de ser i d'obrar de la col·lectivitat.

Considero que aquest Projecte consolida el que al seu moment va significar la Llei 20/1985, i ens situa en un bon nivell respecte a la resta de països europeus. És per tot això que demano a la Cambra el seu vot favorable.

Ja per finalitzar, no voldria desaprofitar l'ocasió que se'm presenta per significar novament el paper que té la classe política com a col·lectiu exemplar per a la resta de la població. Apello a la bona voluntat i a la responsabilitat dels senyors diputats i senyores diputades d'aquesta Cambra, fumadors, per tal que no fumim durant el Ple, en benefici, evidentment, de la seva salut, però també com a actitud exemplar de respecte envers els no-fumadors.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si hi hagués algun diputat comissionat per la Comissió per presentar el Projecte, ara ho podria fer. No essent aquest el cas, podem passar al debat del Projecte de Llei. Hi ha una esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, aquesta esmena a la totalitat no es refereix tan sols a esmenar la proposta del Consell Executiu de modificar el capítol cinquè del títol segon de la Llei 20/85, de Prevenció i Assistència de Substàncies que poden crear Dependència, en el sentit de modificar el règim sancionador de la dita Llei, sinó que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha proposat i proposa a aquesta Cambra la modificació de tota la Llei 20/85. Voldríem, en els breus minuts que ens concedeix el Reglament, explicar el perquè d'aquesta proposta.

D'una banda, perquè el tema de les drogodependències és un dels problemes que preocupa molt la societat catalana; ho diuen les enquestes que s'han realitzat i que demostren que aquest problema el viu la gent amb més preocupació que altres problemes, inclòs el tema de la desocupació. Si això és el que més preocupa la població, entenem que és obligació política i moral dels seus legítims representants d'obrir un debat en aquest Parlament per aconseguir posar-se d'acord en aquelles mesures polítiques i legislatives que aconseguixin de forma eficaç pal·liar aquesta problemàtica. Aquesta fóra una gran ocasió per fer-ho.

D'altra banda, perquè les profundes transformacions que dins de l'univers de les drogues com a complex fenomen social s'han produït i també l'experiència contradictòria dels efectes aconseguits amb la norma 20/85, ens fa pensar, ens ha fet pensar al Grup d'Iniciativa per Catalunya que aquesta ha de ser substancialment reformada.

En sis anys hi ha hagut canvis profunds en el fenomen de les drogodependències: l'aparició de noves modalitats de consum, l'aparició de noves substàncies, els increments en la diversitat entre la tipologia dels consumidors, la baixa utilització dels recursos assistencials existents per part dels toxicòmans... D'altra banda, els efectes reals aconseguits per la Llei 20/85 han estat molt escassos. Mesures de control abundants que no s'han acomplert. No s'han disminuït les conseqüències personals i col·lectives de l'ús problemàtic de les drogues; inexistència de la generalització de programes de prevencions; hi ha hagut experiències puntuals i aïllades, però no s'han generalitzat; oferta assistencial no adequada a la demanda...

Per a nosaltres, i així ho desenvolupem en el nostre text alternatiu que presentem avui davant de la Cambra, ens hauríem de centrar en els següents temes, que també el senyor Conseller en la seva exposició ha determinat. En primer lloc, la prevenció: no permetre activitats per incrementar el mercat de les substàncies que creen dependència i els seus usos; per això entenem que és necessari limitar l'oferta i la promoció de les drogues; desenvolupar programes d'educació per a la salut adreçats als diferents sectors de la població; intervenir per modificar les condicions socials que afavoreixen l'ús problemàtic, per a l'individu i per al conjunt de la societat, de les drogues; facilitar l'accés a la informació sobre les característiques del fenomen de les drogodependències i els recursos existents per intervenir en relació amb aquestes; realització de programes d'educació per a la salut en centres docents, en centres d'atenció primària, social i sanitària i en centres laborals; suport als ajuntaments amb programes que potenciïn el desenvolupament integral de les persones i, per tant, les situïn en millors condicions per no fer un ús problemàtic de les diferents drogues.

Mesures de control, que és on el Consell Executiu fa les seves propostes de modificació; les normes sancionadores que la Llei 20/85 imposa s'han demostrat impossibles de fer-se complir. Segons resposta de l'Honorable Conseller de Sanitat a una pregunta d'aquesta diputada datada el dia 11 de març del 91, s'han incoat 63 expedients sancionadors com a conseqüència d'infringir les normes de publicitat de tabac i de begudes alcohòliques establertes a la Llei. Les multes imposades han anat de les 40.000 a 1.700.000 pessetes. Aquesta resposta reforça la nostra opinió que és difícil, per no dir impossible, sancionar les conductes individuals; per tant, entenem que de res servirà incrementar aquestes multes quan ja vostès mateixos diuen que han estat incapaços d'obrir expedients sancionadors per a aquestes conductes individuals. Cap expedient, senyor Conseller, per fumar en un lloc prohibit.

Per tant, l'experiència i el nostre criteri diuen que cal centrar les prohibicions quan puguin ser eficaces, i allò que es prohibeix s'ha de tenir la voluntat política i administrativa de fer-ho complir. Des d'aquesta òptica, nosaltres proposem en el nostre text alternatiu limitar la publicitat i la promoció de les drogues; no a la publicitat en els mitjans de comunicació, no a l'«esponsorització» dels esports amb productes que creen addicció, no a la publicitat de drogues en tanques publicitàries; control i prohibició, que nosaltres volem que es faci de forma rigorosa i no que «primin» els interessos econòmics per sobre de la salut de les persones. No és hipòcrita que un nen vegi en el seu pare o la seva mare algú que pot agredir-lo en la seva integritat física quan es fuma un cigarret després de dinar i per contra es passa hores davant de la televisió veient bàsquet, carreres de motos o qualsevol altre esport presentat amb grans rètols de publicitat de tabac o alcohol, fins i tot des de les samarretes o vestits dels esportistes?

Miri, senyor Conseller, aquesta Diputada, que sap vostè que és fumadora, agafa el metro cada dia a la parada del Guinardó, i quan entro, al vestíbul, hi ha un gran cendrer que em demana que deixi de fumar, i ho faig: apago el cigarret, i quan baixo a l'andana hi ha una tanca publicitària molt gran amb una marca de tabac i una sola paraula, «enciéndeme». La veritat és que ens porten els fumadors a una actitud absolutament esquizofrènica i difícil perquè, quan un vol ser un bon ciutadà i no molestar els

altres, els interessos econòmics fan que la publicitat et porti a tenir de nou ganes de fumar. Senyor Conseller, nosaltres, el Grup d'Iniciativa per Catalunya diu que això és hipocresia.

Limitació en el subministrament i venda de drogues. Des del nostre punt de vista, aquestes prohibicions han de fer-se en llocs molt acotats i que sigui factible fer-ho complir, responsabilitzant els responsables de les institucions sense haver de recórrer a forces d'ordre públic. Les limitacions, segons el nostre text alternatiu, han d'establir-se per espais físics i no per les edats, perquè si realment volem protegir els joves és més fàcil fer complir les prohibicions sense etiquetar les persones, fer que el factor de prohibició jugui un paper menys rellevant i s'eviti de prohibir quelcom que després no podem aconseguir fer complir.

Des de la nostra posició, el control del consum haurà de limitar-se a llocs que realment afectin tercers i siguin substàncies que produeixin emanacions. La nostra norma neix amb la pretensió que la societat s'autoreguli, no amb l'interès de controlar l'incontrolable.

Senyores i senyors diputats, per al Grup d'Iniciativa per Catalunya és necessari i molt important parlar de l'atenció a les persones que tenen problemes amb les drogues. Els centres existents a l'actualitat no acullen, i no hi acuden la majoria de les persones amb problemes de drogues. Només a l'entorn d'un 20% acudeixen als centres i, fonamentalment, són heroïnòmans; l'oferta no s'adequa a la demanda. No es tracta de tenir més especialistes en drogues, sinó que els professionals que estan en contacte amb la població siguin capaços d'atendre també aquesta problemàtica. La tipologia de les drogodependències és molt diversa, segons l'origen social, l'edat, el tipus de substància, el procés de dependència. Les modalitats també han de ser molt diverses: tractaments lliures de drogues, tractament amb substitutius, abstinències temporals, usos controlats, etcètera, tenint com a objectius els que recomana l'Organització Mundial de la Salut: primer, que els toxicòmans no morin; segon, que els toxicòmans no emmalalteixin; tercer, que deixin la seva dependència.

L'oferta terapèutica serà, preferentment —en el nostre text alternatiu així ho proposem—, comunitària potenciant l'atenció en el seu lloc de residència i a partir de les activacions, dels recursos personals, familiars i socials del drogodependent.

Per últim, en el nostre text, proposem la implicació de totes les administracions i de tots els departaments de la Generalitat en el tema de la solució del problema de les drogues. Els ajuntaments tenen un paper clau —i és molt important dir-ho en aquesta data— en el desenvolupament de programes, en la coordinació d'actuacions i en el suport a les institucions d'autoajuda i de la participació de la iniciativa social. La Generalitat té —i així ho proposem en el nostre text— l'obligació de planificar, d'elaborar un pla de drogodependències triennal, que nosaltres proposem que remeti a aquest Parlament i on haurà participat l'Administració local. Respecte a l'estructura organitzativa, volem garantir la implicació de totes les conselleries i proposem la creació d'un petit organisme coordinador, que dependria de Presidència, i que disposaria de partida pressupostària per al seu desenvolupament. Proposem també la creació d'una comissió interdepartamental i un consell assessor, en el qual hi serien l'Administració local, les entitats socials, els sindicats i els empresaris.

Senyores i senyors diputats, hem intentat, molt breument, exposar les nostres propostes per tractar d'un tema tan difícil com problemàtic per a les persones i per a la societat. No entenem per què el Grup de la majoria no ha volgut debatre en aquesta Cambra aquest tema; es limita a legislar sobre allò que el Govern ja sap que no pot complir. Això, s'està dient avui en termes jurídics que es diu «legislació simbòlica», perquè és allò que ja se sap que no es podrà complir. És que volem aparèixer o és que el Govern vol aparèixer com el més dur en la repressió de les conductes personals? Per què, senyors del Govern, no canvien el criteri i no volem aparèixer com el país més avançat en el tema de la prevenció de l'autocontrol i del tractament dels drogodependents? Seria, des del nostre punt de vista, més eficaç, i, realment, demostraria tenir una veritable voluntat política per ajudar a pal·liar aquest problema que —com hem dit al principi i com ha dit també el senyor Conseller— està preocupant la societat catalana.

Durant el debat d'aquesta Llei, en els diversos processos legislatius que ha patit, que ha sofert o que ha passat, i també en alguns mitjans de comunicació, al Grup d'Iniciativa per Catalunya se l'ha acusat que amb aquest text alternatiu el que realment volia o un dels temes pels quals no es podia intentar arribar a acords amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya era perquè, bé d'una manera soterrada, volíem la legalització de les drogues, i se'ns ha dit que el que no fèiem era una distinció entre drogues institucionals o no institucionals. Jo els vull recordar l'article 3 de la Llei 20/85, que vostès, per cert, no modifiquen, que diu que «les substàncies que poden generar dependència, considerades per aquesta Llei» —la 20/85—, «són les drogues no institucionalitzades, les begudes alcohòliques, el tabac, certs medicaments i alguns productes d'ús industrial o divers». Nosaltres no diem res en el nostre text alternatiu que vagi en contra d'aquesta separació que vostès feien —o que feia aquest Parlament— quan van aprovar aquesta Llei. En tot cas, pensem que la legalització o no del tema de les drogues és un debat absolutament diferent, que aquesta Cambra no té competències, que és un tema de Codi Penal, que aquí no podem modificar, que en cap moment nosaltres hem dit en cap dels passos legislatius que proposàvem això i que el que creiem que ha fet el Grup de la majoria és, realment, emparar-se en una excusa, en una excusa, i en un text que nosaltres qualifiquem —dic— d'«hipòcrita» per no parlar, realment, del que realment interessa parlar, que és la problemàtica de les drogodependències a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyora Fabian, el nostre Grup parlamentari votarà, òbviament, en contra del seu text alternatiu, i ho farà des de la perspectiva del convenciment que ens dona objectivar la poca idoneïtat del seu projecte, i, en canvi, ben al contrari, pensem que el Projecte de Llei presentat pel Govern, amb les esmenes incorporades en el debat en Comissió, respon, efectivament, al que la nostra societat demana i al que aquesta societat està en disposició d'acceptar i assumir sota la tolerància, sota el respecte i sota la llibertat. No insistiré sobre aquests aspectes que conformen aquest Projecte de Llei —ja ho ha fet abans l'Honorable Conseller— i, per tant, no m'hi referiré.

Vostè afirma que nosaltres no volem que hi hagi un autèntic debat sobre les drogues, i jo vull dir des d'aquí que res més lluny d'això, senyora Fabian; la prova està que l'estem fent, el debat. El que passa és que vostès aporten uns elements radicalment diferents als que planteja, no solament la resta de grups d'aquesta Cambra, representats en aquesta Cambra, sinó, pròpiament, el conjunt de la societat. El debat, l'estem tenint ara —hi insisteixo— i el debat em surt que hi ha una gran majoria social i política que coincideix amb uns punts i que aquesta Llei no és més que la constatació o aquest Projecte de Llei no és més que la constatació d'aquest consens; que hi hagi debat..., bé, s'està manifestant que hi ha veus, que són absolutament minoritàries, representades per vostès, que defensen un model diferent d'abordatge del que és la problemàtica de les drogodependències; però el debat hi és. I nosaltres pensem —i jo ho dic des d'aquí— que és un debat permanent i és un debat obert.

El seu text —penso jo— parteix de la idea de trencar, sense que sapiguem exactament per què, un consens social i polític sobre la classificació de les drogues. Vostè abans ho ha dit, ha matisat que no era exactament així, però jo penso que si un llegeix el text d'Iniciativa podrà veure clarament que aquest és el punt crucial —penso— del text, perquè el conjunt, la resta del text no aporta bàsicament res de nou al que en la Llei que vam aprovar l'any 85, i amb les modificacions que s'incorporen ara, sigui massa evident. Efectivament, vostès en aquest text, a diferència del que postulaven vostès mateixos no fa gaire, i a la mateixa Llei del 85, no fan cap diferenciació sobre drogues. Obvien una classificació que fa temps que està establerta, no sota criteris científics, sinó sota criteris legals, socials i polítics: classificació entre drogues institucionalitzades i no institucionalitzades. A partir d'aquí vostès construeixen un text legal basat sobre una fantasia, una societat irreal, en la qual hi ha drogues sense distincions, i des d'aquesta afirmació dissenyen una sèrie de propostes sobre la publicitat, la venda i el consum, una mica —i permeti'm, senyor President, donat que parlem de drogues, emprar aquest terme—, una mica «al·lucinant». Per exemple, a l'article 9: «No és permès cap tipus de publicitat de les diferents drogues», considerant com si de les drogues considerades il·legals hi hagués publicitat. És a dir, no en fan cap mena de diferenciació. O, per exemple, quan diuen: «No és permesa la venda de drogues en els centres sanitaris». Home, només faltaria! (*Remor de veus.*)

Aquesta forma de desenvolupar el seu Projecte, en lloc de clarificar, al nostre entendre, confon, i això no té res a veure que vostès i nosaltres, tots plegats, coincidim plenament amb el greu perjudici que suposen per a la salut unes i les altres, i, de fet, coincidim sobre els objectius generals. Fixi's que amb l'aprovació d'aquesta Llei, per exemple, l'anunci al qual feia vostè referència abans del metro, en el metro, en aquest cas els anunciants ho tindran realment molt difícil, els costarà molt car a partir d'ara. Per tant, vol dir que nosaltres sí que anem a la limitació gradual del que és la publicitat del que són les drogues dites institucionals o legals. Però hem d'anar a la realitat i la realitat és lluny, molt lluny del que vostès plantegen. A la nostra societat hi ha drogues, com el tabac i l'alcohol, incorporades a la nostra cultura, fins i tot alguna d'elles de forma que no era conegut, en el moment de la seva introducció, el perjudici que podia fer i, per tant, podríem parlar en aquest sentit sobre l'ús i l'abús, que no és, en tot cas, l'objecte d'aquest debat, però és

evident que l'abordatge d'aquest tipus de drogues no pot ser fet des de la perspectiva de la uniformitat respecte a les altres. És obvi que al costat d'aquestes hi ha altres drogues, considerades il·legals, de problemàtica associada ben distinta i alhora complexa que no tenen res a veure amb aquelles.

Per tant, vostès cometen un greu i important error que els porta a desenvolupar articles i preceptes en el seu text metodològicament incorrectes i inviables. No se m'escapa que darrere del seu Projecte hi ha altres plantejaments, que és cert que no són objecte del debat d'aquesta Llei, sobre qüestions que afecten les drogues il·legals, però aquests no són tampoc —com deia— l'objecte i no en parlaré, però ni Catalunya ni l'Estat espanyol ni la Comunitat Europea són els àmbits idonis d'aplicació. Qualsevol proposta unilateral en aquest sentit, a més d'inviable, podria esdevenir reaccionària i provocar efectes contraris als que es proposaven.

Però és clar que també seria injust si diguéssim que tot el que vostès proposen és negatiu; és evident que hi ha molts aspectes del seu Projecte que són positius, que hem intentat, a través de transaccions i a través d'ofertes que jo els he fet, de poder incorporar, que en algun cas no ha estat possible però que penso que, a través d'esmenes presentades fonamentalment pel Grup Socialista, hem pogut incorporar en el text articulat i que van en la línia, jo penso, coincident del que vostès plantegen.

Però de la resta no hi ha novetats, senyora Fabian, i si tenim present que el text del nostre Projecte de Llei ha millorat bastant, gràcies a aquestes esmenes, jo diria que pràcticament no ofereixen, vostès, elements nous en aquest debat a què vostè deia que nosaltres estàvem tancats. Quan parlen del tema de la prevenció, quan parlen del tema de l'assistència, quan parlen del tema de l'organització de tota la xarxa..., tot això ja és en el Projecte de Llei del 85; quan parlen del Consell de Participació, que em dona la sensació que no s'ha llegit l'article 42 de la Llei 20/85, que parla precisament de l'existència d'una Comissió de Participació en la qual estan representats els sindicats, les associacions professionals i altres elements socials, als quals es facilita la seva participació.

Vostè parlava també del camp assistencial —jo tinc..., en aquest cas haig d'expressar-li una coincidència plena—, cal millorar l'accessibilitat del drogodependent als programes de desintoxicació i resoldre allò tant complex com és el fet que algú hagi de caure en una drogodependència, és a dir com facilitar l'accés d'aquesta població a tots els recursos existents. Això és un dels primers punts del Pla català de drogodependències i, per tant, estaríem en plena coincidència, però aquest és un element que en la nostra Llei ja hi era.

En un debat en el qual vaig tenir l'ocasió de poder participar amb vostè recentment, vaig dir que el debat de les drogues era un debat permanent i obert, i així ho crec, i ho és perquè la realitat és canviant, i és cert que algunes de les posicions que anys enrera podien semblar excessivament agosarades, o fins i tot temeràries, avui són plenament assumides; fins i tot la modificació de la Llei que ens proposem dur endavant no hauria estat possible plantejar-la si no existís paral·lelament una transformació d'aquesta realitat social. De fet, aquesta modificació deu o cinc anys enrera no hauria estat possible; avui, el 1991, la societat catalana demana i està a favor que es garanteixi i es promogui el dret a la salut de tots els ciutadans. Podríem fer referència a l'enquesta que va fer el Departament de Sanitat

i, recentment, una altra enquesta feta per TV3 deia que el 87% de la població estava a favor que prevalgués el dret a la salut dels no-fumadors sobre el dret —o presumpte dret— de fumar, i penso que quan parlem del 87% de la població vol dir que aquí hi està inclosa gent que també té l'hàbit tabàquic assumit, i vol dir que la consciència i la voluntat que això es resolgui en aquesta línia hi és majoritàriament.

I, com deia el Conseller abans, la pretensió de qualsevol llei no és res més que la de regular determinades situacions que es reflecteixen en la realitat quotidiana. Aquesta realitat canviant, per tant, la tenim davant d'una llei que ja és en la seva discussió a través, també, dels mitjans de comunicació, que està esdevenint pedagògica i que, en alguns supòsits, s'avança, però que, en qualsevol cas, esdevé una llei progressista que van de bracet amb els canvis d'hàbits de la nostra societat.

Escrivia no fa massa, en un diari de Barcelona, un prestigiós professional de la matèria, el doctor Eugeni Bruguera, que deia —i cito textualment—: «És inexacte afirmar que durant les darreres dècades es produeixi, per primera vegada, un problema de salut pública relacionat amb el consum de drogues. No estem, doncs, davant un fenomen nou. A la majoria d'epidèmies històriques, foren suficients les mesures administratives i legislatives que restringissin la disponibilitat d'accés a les drogues, i això sol fou suficient per formar i, en alguns casos, solucionar el brot epidèmic. En l'actualitat, el fenomen ha deixat de ser local, i una política preventiva basada en la reducció de l'oferta a partir de mesures legislatives, punitives i repressives no sembla que estigui essent eficaç, sinó que convé apropar-se, també, a les mesures orientades a reduir la demanda, i per això cal tenir presents els factors sempre complexos que influeixen en el desenvolupament d'una addicció.» I acabo la cita: «Des d'aquesta perspectiva, per tant, cal no abordar solucions parcials ni unilaterals» —com crec jo que es desprén a partir del seu text.

El debat, senyora Fabian, com pot veure, és permanentment obert i, per donar solucions, cal fer propostes viables, agosarades quan calgui, i aquesta Llei també ho fa en molts aspectes: és agosarada com cap en tot l'Estat, però sempre de bracet amb la tolerància, amb el respecte i amb la defensa del benestar individual i col·lectiu de tots els ciutadans.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Passem ara a la votació de l'esmena. (Pausa.) Sí. Es vol posicionar la senyora Utgés? Pel Grup Socialista, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. No em toca a mi posicionar-me sobre aquest projecte alternatiu que ens ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

He de dir que hem llegit aquest text amb molt d'interès, i que hem volgut participar activament en tota la discussió d'aquest Projecte de Llei de Modificació de la Llei 20/85, de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència, perquè, precisament, és un problemàtica..., una de les qüestions que la nostra societat valora com a més importants i una de les preocupacions que més inquieta els ciutadans.

Aquest projecte alternatiu, segons l'Exposició de Motius, vol posar èmfasi en les activitats educatives, s'insisteix en la incorporació adequada de l'educació per la salut a l'escola... Creiem que aquesta és una actuació molt important i que és

aquest un dels estaments fonamentals per tal de transmetre uns conceptes, uns valors i unes pautes de comportament que facilitin la presa de decisions importants per al benestar social. També es parla, en aquesta Exposició de Motius, de prohibir qualsevol forma de publicitat de les drogues a través dels mitjans de comunicació, la qual nosaltres també acceptem i, per això, hem fet esmenes al text del Govern. Per tant, hi ha qüestions amb les quals estem d'acord i que creiem que se'ls hauria de donar la prioritat política que es mereixen, però no estariem d'acord que no es faci cap classificació de les drogues en aquest projecte alternatiu: per nosaltres continua essent vàlida la distinció entre drogues institucionals i drogues no institucionals; creiem que és necessària i, per tant, entenem que no podem aplicar les mateixes mesures de control sobre el tabac o l'alcohol o sobre les drogues il·legals. I, evidentment, aquesta és una classificació sociològica i política; és a dir, que està feta des del punt de vista de la major o menor acceptació de les diferents drogues per la societat, i és una classificació acceptada per tota la comunitat internacional i els seus organismes sanitaris —l'OMS, la Unió de Ministres del Mercat Comú, etcètera. Podríem dir que les drogues institucionalitzades són aquelles que gaudeixen del consentiment de la comunitat, que estan integrades en la nostra societat, i per les quals no es té un sentiment de por al desconegut.

Aquesta classificació es relaciona, a més, també amb l'existència d'una producció i d'un mercat: Occident produeix i ven alcohol; l'abús de l'alcohol és perillós per a la salut, però és una substància que forma part de la nostra cultura. I, en aquestes circumstàncies, és quan la societat aprova i consenteix, o rebutja i castiga determinats actes i sancions. Queda clar, doncs, que aquesta classificació no té res a veure amb la salut, que hi ha drogues legals que perjudiquen greument la salut i drogues il·legals que també, però torno a repetir que és una classificació sociològica i política i acceptada per aquesta comunitat internacional.

Això ha produït, sens dubte, múltiples contradiccions que darrerament han posat damunt la taula la discussió sobre quins són els límits entre els drets individuals, els col·lectius i de la responsabilitat democràtica, però nosaltres entenem que qualsevol canvi en el tractament reglamentari que es donés a les drogues actualment repercutiria en cascada en els models d'assistència, en l'ajuda als drogodependents i en altres àrees en general, perquè l'enfocament que fa la societat de les drogues és un tema que afecta importants aspectes de la nostra vida, i es poden remoure profundament les aigües culturals, ideològiques actualment vigents.

Finalment, i per acabar, nosaltres creiem que els ciutadans pel que estan preocupats és per com es pot prevenir el consum d'aquestes substàncies, de com es pot lluitar contra el tràfic i com ajudar eficaçment l'addicte. Per tant, nosaltres, davant d'aquest projecte alternatiu, optariem per la votació en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Grup parlamentari Popular, per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Sí, moltes gràcies, senyor President, des de l'escó estant i amb tota brevetat per posicionar el meu Grup.

Indubtablement aquest text alternatiu pot tenir determinats aspectes que nosaltres podríem considerar positius en el seu

plantejament, però penso que la posició del Grup Popular amb referència a les drogues, tant aquí com al Congrés de Diputats, és a bastament coneguda, a bastament coneguda, i penso que d'una rotunditat absolutament immaculada: nosaltres pensem que és claríssim que les drogues, a nivell tant nacional com internacional, tenen una classificació sociològica; és indubtable que hi ha una distinció claríssima entre aquelles que són legals i aquelles que són il·legals, i, certament, pensem que resultaria molt fort, senyora Diputada, que nosaltres poguéssim posar al mateix sac un company diputat que aquí fumés i un heroïnòman. Penso que aquesta distinció s'ha de mantenir, s'ha de mantenir des d'un punt de vista polític i des d'un punt de vista sociològic, i en les tesis que nosaltres hem anat sostenint així ho hem defensat.

Un il·lustre diputat, ex-diputat d'aquesta Cambra, el senyor Jordi Fernández, ha sostingut davant el Congrés recentment aquest posicionament: ha diferenciat entre drogues com pot ser l'heroïna, com pot ser la cocaïna o com pot ser l'haixix, etcètera, i aquells altres productes que, efectivament, poden generar dependència, però que són acceptats sociològicament, que són acceptats internacionalment, fins i tot, per organismes —com ja ho ha citat la Il·lustre Diputada senyora Utgés— com és l'OMS, i, en aquest cas, nosaltres, evidentment, davant d'aquesta situació, davant d'aquest posicionament, no podem donar el vot favorable a aquest text alternatiu, a aquesta esmena a la totalitat.

En conseqüència, vull anunciar que el Grup Popular hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. No havent-hi cap més grup que vulgui fixar posició, passem a la votació d'aquesta esmena a la totalitat.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

L'esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Passem al debat de la part dispositiva. Hi ha reserves diverses esmenes: la primera esmena és una addició d'un títol, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia l'esmena número 1, la 2, la 9 i la 13.

Aquestes esmenes conformarien el títol primer del nostre text alternatiu compost pels articles 1, 2 i 3. En ells es diu que «en el marc de les competències de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, correspon a la Generalitat el control de la promoció i incitació al consum de drogues i establir els criteris de prevenció de les drogodependències, l'atenció de les persones afectades i les actuacions a desenvolupar per part de les administracions públiques i el conjunt de la societat, per afrontar l'esmentada problemàtica.» Regula l'àmbit d'aplicació de la norma en les accions de promoció de la salut, d'accés a la informació, de l'atenció socio-sanitària, del control de la promoció i dispensació de les diferents drogues, i defineix el que entenem que s'hauria de dir que és una substància que qualifiquem com a droga totes aquelles que, subministrades a l'organisme, poden provocar canvis de comportament, efectes nocius per a la salut i

són susceptibles d'un ús problemàtic per a un mateix i/o per al conjunt de la societat.

I en aquest article és on el Grup de la majoria i també el Grup Socialista i el Grup Popular ens han fet, per banda del senyor Padrós, més, jo diria, un judici d'intencions, perquè no ha estat rigorós a dir en quins articles del nostre text alternatiu nosaltres diem o sembla que digui, o proposem que es legalitzin tota mena de substàncies, fa un judici d'intencions; i, per altra banda, dir que aquesta diferenciació que els grups parlamentaris fan de drogues «institucionalitzades» i «no institucionalitzades» que, evidentment, existeix en la Llei 20/85, el que és, és una distinció entre drogues legals i drogues il·legals.

I el tractament de les drogues il·legals, evidentment, el tractament del control i del consum, evidentment que no és el mateix, senyor Padrós, perquè allò és un delictes, i qui estableix com es paguen o com es persegueixen els delictes no és una llei aprovada per aquest Parlament sinó que és —hi insistim— el Codi Penal. Per tant, entenem que no s'està fent realment una altra separació que les drogues legals de les drogues il·legals, i que aquest no és un debat de la legalització de la droga, i que, per tant, estem contents que el Grup Socialista digui que està d'acord en totes les altres propostes, perquè allò en què no està d'acord és quelcom que nosaltres, no és que no ho discutim, és que no ho volem discutir aquí, perquè no hi ha competències per discutir-ho, no perquè el debat no sigui interessant.

En canvi, nosaltres sí que hem de dir —i ho diem en aquests articles de les esmenes que estic presentant— que entenem que els efectes de prevenció, promoció de la salut, accés a la informació, atenció socio-sanitària, etcètera, que en aquests temes la diferenciació és inútil. Caldrien programes diferents per aconseguir l'eficàcia, segons els casos, però també segons els casos personals, segons els casos de situació social. No és el mateix un heroïnòman empobrit en el barri de la Mina que un heroïnòman d'un barri alt que no s'ha criminalitzat; i no és el mateix un alcohòlic que forma part d'una classe social, *yuppies*, etcètera, que en aquests moments estan consumint molt, un alt grau d'alcohol, que una persona pobra, desvinculada del món social, marginada, en definitiva. Per tant, sí que caldran programes diferents per aconseguir-ho, però entenem que aquesta diferenciació en què s'ha basat la gran crítica al text alternatiu d'Iniciativa per Catalunya és una crítica que no és motiu de debat, entenem, en aquesta Cambra. No estem modificant el Codi Penal; per tant, no tenim capacitat per decidir sobre quines substàncies són prohibides o no, i quines conductes són delictives o no; per contra, defensem que l'obligació del Govern de Catalunya, de defensar la salut, el benestar dels ciutadans, existeix de la mateixa manera, tenim la mateixa obligació davant de l'alcohol —que no oblidem que és el més gran problema de drogodependència que existeix a Catalunya i a l'Estat espanyol—, la mateixa, exactament la mateixa responsabilitat davant del tabac i de l'alcohol que davant de la cocaïna o de l'heroïna. Per tant, pensem, insistim que això és simplement una excusa i demanem el vot afirmatiu d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian.

L'Agrupació parlamentària del CDS manté l'esmena número 7 a l'article primer?

El Sr. MARTÍN: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. En un tema cabdal com és el de les addicions a substàncies que generen dependència, la nostra Agrupació parlamentària ha cregut absolutament imprescindible correspondre a l'Administració local en el desplegament de programes i accions d'informació i educació sanitària de la població sobre els efectes nocius de les substàncies que poden generar dependència. Aquestes actuacions, tal com preveu la Llei 20/85, de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència, han de ser dirigides fonamentalment als infants i als joves i també als col·lectius socials implicats, tot donant suport a les iniciatives de la societat en aquestes matèries. Aquesta argumentació ens fa mantenir aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín.

El Grup parlamentari Popular manté l'esmena número 8 a l'article primer? El senyor Bauzá té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President, moltes gràcies. Aquesta esmena a l'article 15, d'addició, és en el títol IV de la Llei, capítol primer, que parla de les mesures de control de la promoció de begudes alcohòliques. Nosaltres entenem que l'esperit del legislador, el que pretén en aquest apartat c) de l'article 15 de la Llei és que els menors accedeixin a aquestes fires, mostres i exposicions amb un control adient amb el tipus de productes que en elles s'exhibeixen, tal i com es desprèn de tot l'articulat del Dictamen i de la Llei que es modifica, que pretén que la sensibilitat —concretament en aquest títol de la Llei— dels menors a les begudes alcohòliques no es produeixi de forma incontrolada.

Pensem que és lògic que l'accés dels menors a les fires o mostres on es promocionin públicament les begudes alcohòliques s'ha de produir acompanyats, però s'ha de produir acompanyats, indubtablement, de persones majors d'edat que es responsabilitzin i que estiguin al càrrec de la formació i responsabilitat d'aquests menors. De totes les senyores i els senyors diputats és sabut que a les fires, a les mostres, moltes vegades, el jovent, els nanos, hi accedeixen en grups de nanos mateixos i llavors seria absurd del contingut i del text del nou article que aquest... Com diu, per exemple, l'apartat b), «en aquestes activitats de promoció no són permesos ni l'ofertament ni el tast gratuït de begudes alcohòliques», però sí que, pagant, aquests menors —que anirien en grups— poguessin accedir a aquestes begudes.

Per això nosaltres entenem i creiem que és adient, i creiem que sí que és l'esperit del legislador que aquest acompanyament ha de ser de persones majors d'edat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bauzá. Torn en contra? El senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor President. Per dir, referent a les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa, dir en primer lloc que jo no he parlat en cap moment sobre la legalització o no de les drogues ni del Codi Penal; simplement he fet referència que darrere d'un discurs hi havia altres plantejaments que no eren objecte d'aquest debat, però que hi són i que, per tant, formen part d'aquest gran debat sobre el tema de les drogues i les drogodependències.

Vull dir que el conjunt d'esmenes que presenta el Grup d'Iniciativa ja són recollides en els articles primers de la Llei

—el primer, el segon i el tercer— i que, efectivament, vostès no fan referència a la classificació i l'obvien, que per a mi ja és significatiu, ja ho hem dit abans. Deien que no entenien per què nosaltres volíem insistir en la classificació. Bé, de la classificació es pot deduir —i ara se m'ocorre de pensar que, per exemple, la regulació de la publicitat no pot ser la mateixa en drogues institucionals o no institucionals; que són diferents, segons les drogues, totes les mesures preventives... És clar que l'actuació sobre el tabac a l'escola o en adolescents no pot ser la mateixa que quan parlem d'alcohol o quan parlem de drogues il·legals, i de vegades em fa la sensació que tendim a la generalització en aquest concepte.

Ara mateix el Grup d'Iniciativa, quan parlava de drogues i de la seva prohibició de venda, recordo, doncs, precisament, una de les prohibicions que fa, que diu: «prohibit vendre drogues als centres sanitaris». També estarà prohibit, segons el seu projecte o segons la seva esmena, la venda de fàrmacs o medicaments? Des d'aquest concepte, també ho estarien i, per tant, com deia, la seva proposta es inviàble.

Respecte a l'esmena de l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social, hi havia una transacció, senyor President, que nosaltres havíem ofert i que voldríem defensar i, si no fos contradictori, m'agradaria que es pogués llegir, i finalment vull dir que l'esmena del Grup Popular l'assumiríem.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Secretari, procedirà a donar lectura d'aquesta esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional. «Afegir un nou paràgraf a l'article 4 de la Llei 20/1985 que digui: "Correspon a les administracions públiques, en el respecte marcat competencial previst en aquesta Llei, la realització de les actuacions de prevenció tendents a limitar l'oferta i la promoció de substàncies que poden generar dependència i desenvolupar programes d'educació per a la salut, adreçats als diferents sectors de la població. Els poders públics han de facilitar l'accés de la població a la informació sobre les drogodependències i els recursos d'intervenció existents".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Abans de procedir a les votacions... (L'I. Sr. Martín demana per parlar.) Sí, el senyor Martín i Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Per anunciar que retirem l'esmena número 7 en benefici de la transacció. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Abans de prosseguir les votacions haig d'advertir les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que en el text del Projecte hi ha diverses esmenes tècniques de les quals ja tenen coneixement els senyors portaveus; per consegüent, s'entendrà que en totes les votacions queden incloses aquestes modificacions corresponents a esmenes tècniques.

Passem, doncs, a les votacions.

Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, 1 i 2. Es poden votar conjuntament?

(L'I. Sr. Martín s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN: Demanaríem votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Votació separada. Doncs, en primer lloc, es votarà l'esmena número 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 2, també del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 48 en contra i 17 abstencions.

Es vota a continuació l'esmena transaccional a la presentada per l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Finalment se sotmet a votació l'esmena número 8, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació es vota l'article primer segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem a continuació a l'article segon; hi ha una esmena d'Iniciativa per Catalunya que ja ha estat defensada i, per consegüent, en resten dues, les números 10 i 11 del Grup parlamentari Popular. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Sí, gràcies, senyor President. Si m'ho permet, defensaré conjuntament, a part de les esmenes 10 i 11, la 16, 24, 27, 47, 57, i 71.

Aquestes esmenes, idèntiques totes elles, tenen una única motivació: pensem que aquesta Llei que, com molt bé va dir l'Honorable Conseller senyor Trias a diferents mitjans de comunicació, entre ells el Canal 33, el dia que es va debatre en Comissió el Dictamen que ara estem analitzant, va dir que no es tractava d'una llei que anés en contra, que fos una guerra als fumadors, sinó que es tractava d'una llei que anava en defensa dels drets dels no-fumadors. Nosaltres entenem —i penso que l'experiència ho demostra— que determinades expressions com «es prega», «no és permès», tenen una ambigüitat que no produeix l'efecte dissuasori que nosaltres entenem que ha de produir aquesta Llei.

Jo, fins i tot vull recordar, en fi, li recordo al senyor Conseller una campanya de la Conselleria de Sanitat que durant molt temps jo vaig tenir en el meu despatx particular, que posava «Gràcies, no fumis» o «Per favor, no fumis»; certament, no produïa cap efecte dissuasori. Vull dir, la gent venia al despatx i continuava fumant: «Bé, eh que no t'importarà que fumi?» Continuava fumant. En un determinat moment, bé, doncs vaig canviar aquells adhesius, aquells programes per uns cercles que també van sortir, aquests de circulació, de prohibició, i bé, vaig tenir un efecte més real, més de la persecució que nosaltres preteníem. Vull dir amb això que, evidentment, el terme «es prega» entenem —al nostre entendre— que és un terme feble; és un terme que no té una intencionalitat dissuasòria i pensem que

hem de ser suficientment durs en aquesta Llei perquè, realment, aquests drets dels no-fumadors no siguin vulnerats.

Per tot l'exposat i amb les diferenciacions que en cada article pugui tenir la nostra esmena, nosaltres demanem el vot favorable a aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bauzá. Torn en contra? El senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor President. Aquest, efectivament, és un conjunt d'esmenes que el Grup Popular ha presentat als articles del Projecte de Llei: allà on deia «no es permet» el Grup Popular apuntava «es prohibeix». Nosaltres fins ara no hem acceptat aquest conjunt d'esmenes perquè pensem que l'expressió «es prohibeix» no ens agrada, no és la més idònia, segurament, per la voluntat i la filosofia del legislador; no és tampoc la filosofia que penso que ha d'inspirar la forma de regular els hàbits, en aquest cas específicament el tabac, que és on fa més referència el Grup Popular, i a més no és forma tampoc tradicional de la legislació catalana utilitzar el terme «es prohibeix». A mi personalment em recorda un altre tipus de reglamentacions que s'allunyen del que hauria de ser l'objecte d'aquesta Llei.

Estaria d'acord amb buscar una solució intermèdia si és que el problema és d'estil, perquè en el fons penso que hi ha plena coincidència i seria potser una discussió més de tipus terminològic, i acceptaria, per exemple, doncs, si el senyor Bauzá estigués d'acord, buscar una solució intermèdia que signifiqués, per exemple, dir «no es pot» o «no es podrà». Aquesta seria una solució a mig camí entre «no es permet» i «es prohibeix». I seria més adequada al que és, una mica, l'estil que nosaltres volem donar. Si el President no té cap objecció, doncs, nosaltres presentaríem una esmena transaccional a tots els punts on les esmenes del Grup Popular fan referència a l'expressió «es prohibeix» amb l'expressió «no es pot».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Presentin-la per escrit, eh?

Votem, en primer lloc, l'esmena número 9, a l'article 2, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 58 en contra i 19 abstencions.

A continuació es voten les esmenes 10 i 11, del Grup Popular de la forma que han estat admeses per part del Grup de Convergència i Unió. Queda clar?

(Pausa.)

Sí. El senyor Bauzá retira aquestes esmenes, eh?, per donar lloc a les transaccionals corresponents.

El Sr. BAUZÀ: Exactament, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, el senyor Secretari llegirà en què consisteix aquesta transacció.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Esmena transaccional als articles 10, 11, 16, 24, 27, 47, 57, 71...»

El Sr. PRESIDENT: Les esmenes, no articles.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmenes. «Esmena transaccional, on diu "es prohibeix", per "no es pot"».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari.

Per consegüent, se sotmet a votació aquesta transaccional en tant que fa referència a l'article 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes transaccionals han quedat aprovades per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'article segon, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem al debat de l'article tercer. L'esmena número 13, del Grup d'Iniciativa, ja ha estat defensada. Esmena 14, de l'Agrupació parlamentària del CDS; el senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. L'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social ha volgut introduir en aquesta esmena de modificació de l'article 17 de la Llei 20/85 un major rigor a la consideració de l'edat en la qual no és permès de vendre ni subministrar cap mena de beguda alcohòlica. En el Projecte de Llei de Modificació que ens envia el Govern l'edat mínima per a la venda o el subministrament de begudes alcohòliques es fixa en els menors de setze anys. La nostra esmena introdueix el terme «als menors d'edat», el que suposa, per tant, posar la limitació de venda o subministraments als divuit anys.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup Socialista té dues esmenes, la 17 i la 18; per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per defensar la 17, la 18 i la 25.

El Sr. PRESIDENT: 18 i 25. Molt bé.

La Sra. UTGÉS: En aquests articles es parla del consum de begudes alcohòliques i els menors d'edat. De tots és ben sabut que l'alcohol s'ha convertit en la droga més estesa entre la joventut i que té el lideratge entre les toxicomanies de la Comunitat Europea. L'avanç de l'alcoholisme entre els més joves és degut a dues raons fonamentals: la primera, perquè l'alcohol és un producte de baix preu assequible en l'economia dels adolescents, i la segona perquè aquest article ha estat sacralitzat com a instrument de contacte i relació. Un dels factors amb major influència en la ingesta de l'alcohol dels adolescents és que aquesta es revela com una conducta que gaudeix d'un alt grau d'integració entre els adolescents reflectint, lògicament, l'actitud permissiva que el nostre medi social manté cap a l'alcohol.

El que pretenem amb aquestes esmenes és aclarir que els efectes perjudicials de l'alcohol no estan en funció de la graduació de cada beguda ni de l'horari en el qual és permès prendre-se-la sinó de la quantitat total que se'n pren. Per tant, pensem que és contradictori tal com queda redactat aquest article i que és difícil d'entendre que es posin tantes diferències a l'hora d'argumentar per què es permet el subministrament de begudes alcohòliques de menys de 23 graus a un menor de disset anys i no a un de setze. Així, doncs, en aquestes esmenes proposem que no es subministri cap tipus de beguda alcohòlica a menors d'edat, independentment de la graduació i dels horaris, coherentment amb l'argumentació exposada.

Si deixem aquest article redactat de la forma actual pensem que estariem regulant sobre uns temes deixant-ne al marge altres tant o més importants. I encara una altra raó per acceptar aquestes esmenes: segons les dades dels centres de tractament del nostre país, es veuen més malalts que són addictes a les begudes de baixa graduació que no pas a les de l'alta. El 85% de les begudes alcohòliques consumides en el nostre país són de menys de 18 graus i els problemes d'alcoholisme són importants.

D'altra banda, a la 25 proposem que la prohibició de venda i consum en els centres sanitaris, les universitats, les instal·lacions esportives, s'estableixi a partir dels 18 graus. Entenem que entre els 18 graus i els 20 hi ha tot un ventall de begudes com són les quines, els vermuts i el xerès que tenen un consum important en el nostre país i que també val la pena que regulem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Torn en contra? El senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor President. Per dir que, efectivament, les esmenes que fan referència a aquest article 3 eren fetes o eren formulades en el text inicial del Projecte però que es va veure substancialment millorat gràcies, precisament, a una esmena que vam aprovar del nostre Grup parlamentari. Pensem que entre el text de la Llei aprovada el 85 i la reforma hi ha millores substancials en tot allò que fa referència a la venda i el subministrament als menors d'edat de begudes alcohòliques. Era clar que en el text del 85 —i que nosaltres no hem tocat— la prohibició als menors de setze anys queda establerta i l'ampliem en bastans aspectes als menors compresos entre setze i divuit anys tant explícitament en els aspectes —com deia el Conseller a la presentació del Projecte de Llei— que fan referència al que podria ser la seguretat per prevenir els accidents de circulació com a totes aquelles begudes de graduació superior als 23 graus que pensem que hauria de quedar limitat per a tot tipus d'adolescents inferiors..., per sota dels divuit anys.

Pensem que les esmenes presentades serien desitjables però com que també pensem que aquesta ha de ser una llei possible, ha de ser una llei realista i ha de ser una llei que hagi de ser —com deia jo— fàcilment de bracet del que ha de ser la consciència social que ho afavoreixi, pensem que en aquest moment nosaltres no estem en condicions d'assumir el que vostès proposen. Per tant, no hi podem donar suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Passem a les votacions.

Esmena número 13, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.
Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 57 en contra i 18 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 14, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions.

Votarem ara l'esmena transaccional a la número 16, del Grup Popular, i al mateix temps votarem totes les esmenes corresponents a tots els altres articles i així ja no hauré de repetir aquesta votació, perquè és el mateix. O sigui, són les transaccionals corresponents a les esmenes 16, 24, 27, 47, 57 i 71.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes transaccionals han quedat aprovades per 74 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 17 i 18, del Grup Socialista... (Pausa.) Separadament. Doncs, primer, la número 17.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 18, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Se sotmet a votació l'article 3 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen d'aquest article ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

A continuació passem al debat de les esmenes 20 i 21, del Grup d'Iniciativa, que pretén l'addició de títols i capítols: té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia la 20, 21 i 22.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. FABIAN: Aquest conjunt d'esmenes corresponen al títol segon, capítol primer del nostre text alternatiu, que titulem «Dels objectius generals». Des del nostre projecte i des de la nostra proposta política, la promulgació d'una llei de drogues hauria de tenir com a objectius aconseguir des dels poders públics limitar l'oferta i la promoció de drogues; desenvolupar programes d'educació per a la salut adreçats als diferents sectors de la població; intervenir per modificar les condicions socials que afavoreixen l'ús problemàtic per a l'individu i/o per al conjunt de la societat de les drogues; facilitar l'accés a la informació sobre les característiques del fenomen de les drogodependències i dels recursos existents per intervenir en relació amb el mateix.

Estem segurs, senyores i senyors diputats, que una acció política ha de ser capaç d'arribar a aconseguir aquests objectius; demostraria ser capaç de pal·liar en bona mesura els greus problemes de drogodependències. I aquí vull dirigir-me al senyor Padrós per reclamar-li rigorositat en les seves contestes, perquè ell ha dit dues coses; per una banda, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya no diu res nou i, per altra banda, que és massa radical en les seves propostes.

Que no diu res nou, jo aquí li assenyalaria dues coses: limitar l'oferta i la promoció de drogues, des d'una actitud radical,

és cert que ho proposem. Intervenir per modificar les condicions que afavoreixen l'ús problemàtic per a l'individu i el conjunt de la societat de les drogues és nou i ho proposem amb radicalitat, i entenem que radicalitat vol dir anar a les arrels dels problemes. I des d'aquest punt de vista defensem coses noves i amb radicalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra: senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor President. Bé, per dir que el redactat és nou, però la filosofia no és nova. És a dir, parlar que limitar l'oferta i la promoció de drogues, em dirà vostè si no és l'objecte de la Llei que estem debatent, el Projecte de Llei que estem debatent, la Llei que vam aprovar el 85. Si no és l'actuació coherent que s'ha anat fent aquests darrers anys, no solament des de l'Administració pública, en aquest cas, catalana, municipal, sinó fins i tot del mateix Govern de l'Estat. Desenvolupar programes d'educació per a la salut; intervenir per modificar les condicions socials..., aquest no és l'objecte de la Llei, aquesta, en tot cas, és l'acció global d'un govern; facilitar l'accés a la informació sobre les característiques del fenomen de les drogodependències: tot això ja està contemplat, senyora Fabian, no hi ha res de nou.

Quan jo parlava que hi havia diferències, era en els articles que feien referència al tractament que vostès feien sobre la diferenciació de drogues institucionals i no institucionals i, per tant, la inviabilitat sobre les mesures preventives que vostès feien. Sobre els objectius generals tenim plenes coincidències, evidentment.

Per tant, senyor President, no podem donar suport al conjunt d'esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Votem aquestes cinc esmenes. Es poden votar conjuntament, 20 i 21, del Grup d'Iniciativa? (*Pausa. Remor de veus.*)

Volen seure, senyors diputats, que estem procedint a votar?

Vots a favor d'aquestes esmenes, es volen posar drets, senyors diputats?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 42 en contra i 20 abstencions.

A continuació passem al debat de l'article 4, del que ja s'han defensat diverses esmenes, i en resten només dues, la 26 i 28, del Grup Socialista.

Senyora Utgés, té la paraula per a la seva defensa.

La Sra. UTGÉS: Retirades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden retirades. Per consegüent podem passar a les votacions.

En primer lloc, esmena 22, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 49 en contra i 20 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 25, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 50 en contra i 6 abstencions.

Es vota a continuació l'article 4 segons el dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Passem ara a l'esmena 33, del Grup d'Iniciativa, que pretén la incorporació de nous capítols.

Senyora Fabian, té la paraula per defensar aquesta esmena.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. L'esmena 33 recull el títol del capítol segon del nostre text alternatiu, que és de les mesures generals de prevenció de l'ús problemàtic de les drogues. Aquest capítol es compon de tres articles que tracten sobre la informació, l'educació per a la salut i la formació.

Si em permet, defensaria la següent, que és la 34...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: ...que és el primer d'ells, que és la informació. Per tractar amb rigor qualsevol tema i molt especialment els problemes difícils i complicats com és el tema de les drogues, entenem que és condició necessària disposar d'informació àmplia i al més acurada possible i amb coherència proposem que l'Administració de la Generalitat determini, a través dels sistemes d'informació i vigilància epidemiològica, l'evolució del fenomen a Catalunya, la incidència del consum i les seves característiques, la morbiditat, mortalitat i la freqüència assistencial.

I el punt número 2 d'aquest article: que els organismes responsables de la planificació sanitària, educativa, dels recursos socioculturals, dels recursos laborals, determinaran la ubicació de la distribució de la informació sobre el fenomen de les drogodependències i dels recursos per intervenir en relació amb aquests, en els serveis informatius existents, dins de les estructures i institucions sanitàries educatives, socioculturals, laborals, pròpies de les administracions públiques o entitats privades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El Grup Popular vol defensar l'esmena 35, a l'article cinquè?

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President, però penso que l'he de retirar, perquè en el Dictamen que se'ns presenta ja diu que «es prohibeixen...», veig que el sentit és idèntic, va en la mateixa direcció que nosaltres dèiem: «Es prohibeix la publicitat de begudes...», en el text diu: «Es prohibeixen totes les formes de publicitat...» Hi estem d'acord i, en conseqüència, retirem la nostra.

El Sr. PRESIDENT: La retira. Perfectament. Llavors resten les del Grup Socialista, que són nombroses. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: President, perdó, aquestes esmenes formen part d'un altre article.

El Sr. PRESIDENT: Sí, del cinquè. És que, com que la senyora Fabian ha començat amb el cinquè; doncs..., així donem un cert avantatge al torn en contra, eh?

La Sra. UTGÉS: Sí, senyor President. Per defensar les esmenes números 37, 38, 39 i 40, i per retirar la 41 i la 44.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. UTGÉS: Aquestes esmenes fan referència a la publicitat de begudes alcohòliques. Aquest és un tema que nosaltres considerem molt important: en l'actualitat, resulta evident que l'efecte de la publicitat de begudes alcohòliques no es limita únicament a augmentar la compra directa d'aquestes, sinó que va més enllà i intervé molt directament en la generació d'una actitud positiva envers el consum d'aquestes, una actitud que, lògicament, incideix de forma indirecta en la seva compra i el seu consum.

La publicitat és la forma més visible de promoció del consum: és la manera d'actuar d'enllaç entre el productor i el consumidor, i avui dia ha deixat de ser un fenomen estrictament comercial per convertir-se en un important mitjà de comunicació de masses que contribueix, dia a dia, a configurar la nostra visió de les coses, participant en l'emissió i el reforçament d'una àmplia gamma de models, de valors, etcètera, que li confereixen una vessant cultural i ideològica. I aquesta vessant no és, precisament, la de prevenció de les drogodependències, sinó justament al contrari: és la de la promoció, la de l'adquisició del producte i la de l'adquisició de l'hàbit de la compra.

Les esmenes 37 i 40 tracten de graduació i, tal com hem dit en l'anterior defensa, de substituir la prohibició de begudes alcohòliques de més de 20 graus en els mitjans de comunicació i de més de 23 en les platges, cinemes, etcètera, per la prohibició de begudes de més de 18, precisament per no tornar a deixar a fora tot aquell ventall de begudes alcohòliques existent entre els 18 i 20 graus. No entenem els criteris que fa servir el Consell Executiu per establir tantes classificacions i tantes diferències; sembla com si algunes begudes alcohòliques es volguessin protegir de la prohibició.

Les esmenes 38 i 39 posen èmfasi en el fet que no ens sembla correcta la diferència entre publicitat directa i indirecta. El nivell cultural d'aquest país és suficientment elevat per reconèixer el que són les coses, tant si la publicitat és evident com si és encoberta; és més, creiem que la inclusió d'aquest paràgraf ensenya clarament què cal fer per saltar-se la legislació. Estem ajudant la indústria alcohòlica que exerceixi la seva imaginació per tal de dirigir la seva inversió cap a la publicitat estàtica. Per tant, el que proposem, concretament, és que es prohibeixi també la publicitat, en aquests mitjans, de begudes alcohòliques, en ocasió o el patrocini d'activitats esportives, educatives, culturals o socials, o mitjançant promocions com concursos, sorteigs o altres formes d'inducció al consum.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Torn en contra? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President. Per dir, en aquest conjunt d'esmenes del Grup Socialista, les que fan referència —l'esmena 37, específicament, i la 40—, les que fan referència a la graduació de begudes alcohòliques, dir que no les podem acceptar, bàsicament perquè la Ley General de Publicidad 34/88 limita fins a 20 graus la publicitat, és a dir, que ens podríem trobar que aprovant aquesta iniciativa que vostès proposen algú ens hi recorregués, perquè hi ha un marc legal referencial que, la limitació, la posa per sobre.

De fet, nosaltres, jo penso que ja hem guanyat, respecte a la Llei del 85, quan passem de 23 a 20 graus, i en els mitjans de comunicació dependents de les administracions públiques. I, en aquest sentit, jo penso que ja s'ha fet un avenç.

Respecte a les esmenes 38 i 39, entenent exactament, i jo diria, fins i tot, personalment, coincidint amb quina és la filosofia i l'esperit que inspiren la formulació d'aquesta proposta, dir que, és clar, per poder limitar el que és l'«esponsorització», la publicitat indirecta, necessitaríem una iniciativa legislativa o, en aquest cas, reguladora d'àmbit molt més enllà del que seria el nostre país, molt més ampli del que seria l'Estat espanyol, i, fins i tot, diria, gairebé a nivell comunitari europeu. Per tant, no podríem assumir fil per randa el que vostès plantegen, però, en canvi, sí que em veuria amb cor, recollint una mica la seva filosofia, de proposar-los una transaccional que digués, al final d'on fa referència: «per raó del patrocini o de la publicitat estàtica», en el primer paràgraf, afegir un text que digués: «sempre que no indueixi directament al consum», amb la qual cosa jo penso que recolliríem l'esperit fonamental que inspira les seves esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Passem a les votacions. En primer lloc, votarem l'esmena 33, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 33 del Grup d'Iniciativa, que pretenia la inclusió de nous capítols, ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 49 en contra i 20 abstencions.

Passem ara a les votacions de l'article cinquè. En primer lloc, l'esmena 34, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 49 en contra i 22 abstencions.

A continuació, es voten les esmenes 37 i 40, del Grup Socialista. Es poden votar conjuntament? Doncs 37 i 40, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 49 en contra i 9 abstencions.

A continuació, se sotmetrà a votació l'esmena transaccional a les números 38 i 39, del Grup Socialista. Prèviament, la senyora Secretària procedirà a la seva lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Esmena transaccional a les esmenes 38 i 39, del Grup Socialista. Afegir, al final del primer paràgraf de l'article 5: "publicitat estàtica, sempre que no indueixi directament al consum".»

El Sr. PRESIDENT: Senyora Utgés, en representació del seu Grup retira les esmenes 38 i 39, per donar lloc a aquesta transaccional?

La Sra. UTGÉS: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs es vota la transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article cinquè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article cinquè ha quedat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem al debat de l'article sisè. Esmena 46, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia la 46 i la 53.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. FABIAN: Gràcies. L'educació per la salut és, sens dubte, una eina primordial per atacar el problema de les drogo-dependències, i així ho proposem en el nostre article 6 del text que presentem com a alternatiu a la Llei 20/85, que prescriu que: «El Govern de la Generalitat, a través dels seus diferents departaments, desenvolupi programes d'educació per la salut en els centres docents, des de l'educació pre-escolar als centres d'ensenyament mitjà» —ja que a ningú escapa la importància de l'educació des de les edats més baixes i des de l'escola, perquè la població creixi, des de la infància, amb uns hàbits correctes de conducta— «en els centres d'atenció primària, social i sanitària, en l'atenció individual i en els programes d'intervenció comunitària, també en els centres laborals.»

Respecte a l'esmena 53, ens referim a propostes de suport financer i tècnic a les administracions locals, i centrem la preferència d'aquestes actuacions a desenvolupar programes integrals d'atenció a la infància i a l'adolescència, programes de suport a les institucions de socialització en situació de dèficit, famílies, escoles, etcètera; programes de dinamització sociocultural, programes per facilitar l'accés de la població més necessitada als recursos socio-sanitaris existents.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'esmena 48, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Doncs, torn en contra, senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor President. Bé, per dir que, efectivament, l'esmena 46 és un dels exemples en els quals el Grup d'Iniciativa aporta elements que ens sembla que poden ser incorporats al text i, per tant, nosaltres hem fet una proposta de transacció —que ja hem fet arribar a la Mesa, i que després passaríem a la seva lectura.

I referent a l'esmena 53, en canvi, també és una esmena que no aporta elements nous: de fet, els preceptes que aquí es volen introduir ja són contemplats en els articles 33 i 34 del Projecte..., de la Llei 20/85, i, de fet, alguns dels preceptes que també es volen introduir ja van ser assumits en Comissió, amb una esmena transaccional que també vam fer, a través d'unes esmenes del Grup d'Iniciativa i fonamentalment d'unes esmenes del Grup Socialista, a l'article 14. Per tant, nosaltres no hi podem donar suport. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Prego a la senyora Secretària que doni lectura a l'esmena transaccional a la 46, del Grup d'Iniciativa.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Afegir un segon paràgraf a l'article 7 de la Llei 20/85, que digui: "El Consell Executiu desenvoluparà programes d'educació per a la salut en els àmbits sanitari, social, de l'ensenyament i laboral".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Fabian retira l'esmena 53, eh?, per donar...

La Sra. FABIAN: 46, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 46? Doncs, aleshores, aquí hi ha una discrepància. La senyora Secretària ha llegit a la 53, si no ho he sentit malament. A la 46?

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: A la 46.

El Sr. PRESIDENT: A la 46. Molt bé. Doncs, es vota aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article sisè segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article sisè ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A l'article setè hi ha quatre esmenes del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Sí, per defensar l'esmena número 55 i la 56 i retirar la 58 i la 61.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. UTGÉS: Aquests articles parlen de la prohibició de la publicitat dels productes del tabac. En el primer paràgraf es diu que «queden prohibides totes les formes de publicitat dels productes del tabac en els mitjans de comunicació dependents de la Generalitat i de l'Administració local de Catalunya», però respecta la publicitat indirecta que pot derivar de programes no específicament publicitaris, com ara les retransmissions esportives i, sobretot, respecta la publicitat estàtica.

En l'esmena número 55 i la 56 volem posar èmfasi en aquesta publicitat indirecta, que no acceptem, i proposem que quedi prohibida la publicitat, en aquests mitjans, dels productes del tabac i dels productes relacionats amb el seu consum en ocasió o per patrocini d'activitats esportives, educatives, culturals o socials, o mitjançant promocions com concursos, sorteigs o altres formes d'inducció, igual com hem fet en el tema de l'alcohol. Aquest nou concepte és compartit per la mateixa Organització Mundial de la Salut, que ha dit en el terreny del tabac, en diverses ocasions, que és insidiosa la tendència —en aquest cas de la indústria tabaquera— a patrocinar actes esportius per burlar les lleis que prohibeixen els anuncis per televisió. Fins i tot els nens saben identificar un anunci publicitari que no mostri la marca i poden relacionar la imatge de la marca de cigarretes en anuncis del que s'anomena de «prolongació de marca», és a dir, anuncis de vacances, de roba o altres productes que no són tabac, però que anuncien marques.

Considerem que si aquesta modificació de llei es proposa d'abordar la publicitat i la promoció del tabac, creiem que estem diluint esforços per tal d'advertir el públic de manera adequada sobre els riscos del tabac per a la salut, si permetem

aquesta publicitat indirecta. Aquesta publicitat no és frèvola, ja que promou o reforça l'hàbit de fumar, especialment entre els joves. La propaganda i la promoció del tabac va especialment dirigida a aquest sector, segons diuen els experts. Encara que la indústria ho negui, els estudis diuen que s'aprèn a fumar normalment durant la infància, de manera que el 60% dels fumadors han començat a fumar cap als tretze anys, i més del 90% abans dels vint; per tant, això vol dir que tan sols un 10% dels fumadors actuals han començat a fumar essent adults. És per tant en el grup dels adolescents on es recluta la majoria dels nous fumadors.

La indústria del tabac ha d'atraure diàriament més de 5.000 adolescents a l'hàbit de fumar per tal de poder reemplaçar els fumadors que ho deixen o que moren prematurament per mantenir així el nivell actual de població fumadora. La negativa d'aquesta generació a iniciar-se en el tabac destruiria aquesta indústria en un període de deu anys. Per tant, la publicitat en aquesta generació és importantíssima.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Torn en contra: el senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President. Torn en contra no exacte, perquè defensaré una transaccional en la mateixa línia que ho hem fet a l'esmena 38 i 39, que hem aprovat abans, i és en el sentit de reconèixer exactament quina és la voluntat de les esmenes que presenta el Grup Socialista i que hi estem bàsicament d'acord, però que aquesta viabilitat de les propostes, el marc en el qual s'han de fer ha de ser molt més ampli del que pot fer-se des d'un país tan petit com Catalunya o un Estat com és l'espanyol, sinó que les iniciatives han de ser fetes des d'un marc, en aquest cas, europeu, o fins i tot internacional, que ho facilités. En qualsevol cas, alguns dels aspectes que inquieten el Grup Socialista penso que han estat recollits també a través d'una transacció que vam aprovar en Comissió, sobre com havien de ser o com nosaltres limitàvem la publicitat dirigida a menors, en mitjans de comunicació escrita, fonamentalment, que em penso que va ser un avenç important que vam fer a través d'una esmena que vostès van presentar. I en el mateix sentit, doncs, nosaltres proposem una transacció a aquestes esmenes, que seria amb la mateixa redacció que hem aprovat a la 38 i la 39, que diria, al final d'on posa «publicitat estàtica», «sempre que no indueixi directament al consum». Jo penso que d'aquesta manera recolliríem bàsicament el que a vostès els preocupa dintre de les possibilitats i la viabilitat que en aquests moments aquesta Llei pot donar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Passem a la votació de l'esmena número 53, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 47 en contra i 19 abstencions.

La senyora Utgés retira les esmenes 55 i 56 per donar lloc a la transaccional a què ara es donarà lectura per part de la Secretària?

La Sra. UTGÉS: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, la senyora Secretària donarà lectura a aquesta transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Transaccional a les esmenes 55 i 56: «Afegir al final del primer paràgraf de l'article 7: "publicitat estàtica, sempre que no indueixi directament al consum".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Es procedeix, doncs, a la votació d'aquesta transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació, es vota l'article setè segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article setè ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem a l'article vuitè: esmena 63, del Grup d'Iniciativa. La senyora Fabian té la paraula per defensar-la. També pot fer la defensa de les 68 i 69.

La Sra. FABIAN: No, les faré en un altre grup.

El Sr. PRESIDENT: En un altre grup? Molt bé. Doncs, ara faci la 63.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, dèiem en el debat, fa una estona, de l'esmena a la totalitat, que la formació és una eina que s'ha d'emprar a fi d'aconseguir l'autocontrol i l'autoregulació de la població respecte a les substàncies que creen addicció. Hem dit i repetirem que el que no és útil és intentar reprimir el que no és controlable. Hem dit i repetirem que la formació i l'educació poden jugar un paper molt important per a la prevenció, i, en coherència, proposem aquesta esmena que pretén incorporar als programes d'estudis universitaris l'educació per a la salut i tots els continguts necessaris per a una formació adequada sobre els diferents aspectes de les drogodependències.

Així mateix, les administracions públiques de Catalunya haurien de determinar els programes a desenvolupar per a la formació interdisciplinària i el reciclatge del personal sanitari d'intervenció sociocultural, d'educació, de policia autonòmica i local i de qualsevol altra persona l'activitat professional de la qual es relacioni amb les drogodependències.

Potser el senyor Padrós em dirà aquí que no tenim competències per modificar els programes oficials de les universitats, programes d'estudis; jo li diria que, si hi ha una autèntica vocació de defensar el que nosaltres entenem que és la tolerància i la tolerància és també saviesa i no solament prohibició i repressió, nosaltres entenem que es poden fer seminaris i que es poden fer..., realment es poden tenir intencions, i es poden fer programes, no tan sols per formar més especialistes —respecte als especialistes estem proposant el reciclatge—, sinó per estendre l'estudi d'aquesta problemàtica a tots els professionals o futurs professionals que tindran a veure amb aquest tema.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian.

El Grup Popular té les esmenes 65 i 66. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Sí, moltes gràcies, senyor President. Quant a l'esmena 65, la nostra esmena, que és una esmena d'addició, segueix l'esperit d'aquesta Llei expressat pel Conseller, i que

nosaltres compartim, de protecció dels drets dels no-fumadors.

Si, d'acord amb l'article, es reserva la meitat dels seients als no-fumadors i no se'ls aïlla degudament, aquesta Llei no tindrà cap efectivitat; aquest article, aquest precepte no tindrà cap efectivitat. O sigui, els no-fumadors que no estiguin en una zona degudament aïllada en aquests transports col·lectius continuaran fumant, continuaran essent fumadors passius.

En altres legislacions estrangeres aquest tema està previst; nosaltres no arribarem als punts, en aquest moment, d'altres legislacions estrangeres en què fins i tot els aires condicionats són completament diferents, però sí que pensem que una de les tasques del legislador és que les seves normes siguin efectives. Si aquí nosaltres estem defensant els drets dels no-fumadors i estem reservant-los unes zones en els transports col·lectius, però no els estem aïllant, aquests senyors, per desgràcia, continuaran fumant, continuaran fumant passivament, i continuaran perjudicant la seva salut. La nostra tasca és de defensa de la salut d'aquests ciutadans, i penso que aquest aïllament seria una mesura adequada perquè això fos així.

Jo posaré un exemple paradigmàtic: en les línies aèries, concretament en les nostres, en les línies aèries d'Iberia, hi ha zona reservada als fumadors i hi ha zona reservada als no-fumadors. En el moment que s'acaba la zona dels fumadors i la dels no-fumadors, hi ha uns quinze centímetres, per dir-ho, que seria el gruix dels seients. Vull dir que és absolutament absurd que existeixi zona de fumadors i zona de no-fumadors. El fum que produeix el fumador en el moment que està consumint la seva cigarreta o el seu «puro» —als avions no es poden fumar «puros», ja ho sé, però, bé—, comença a volar i s'estén per tot l'avió i s'estendria indubtablement per tots els transports públics als quals fa referència a aquest punt segon de l'article vuitè. Penso que aquest exemple —repeteix— és paradigmàtic, i per això nosaltres demanem que aquestes zones estiguin degudament aïllades.

Senyor President, quant a l'esmena 66, nosaltres en aquest moment la retirem perquè als Ferrocarrils de la Generalitat, als transports —millor dit— dependents de la Generalitat de Catalunya en aquests moments penso que ja **no es pot fumar**.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Torn en contra.

Senyor Padrós, té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor President. Per dir que l'esmena del Grup d'Iniciativa, l'esmena 63, em sap greu que l'oferta de transacció que nosaltres els feiem no l'hagin acceptat perquè realment contemplaríem una mica més del que ja diu l'article 42 de la Llei 20/85, que fa referència a la realització de programes de formació sobre professionals sanitaris... Doncs, el fet que quedés explícitament mencionat en aquest article a través..., precisament, recollint l'esperit d'aquesta Llei. I jo, senyora Fabian, amb tots els respectes i sense que vostè se m'ofengui: no em faci demagògia quan em diu que nosaltres, entre les mesures repressives, estem en contra de la formació.

Home, nosaltres hem sigut pioners en aquest Estat sobre les mesures de formació de professionals en el camp sanitari i socio-sanitari a través de l'Institut d'Estudis de la Salut i a través d'iniciatives que no són en el camp de l'ensenyament reglat, però que han estat absolutament aplaudides a tot l'Estat. Dir

que en el conjunt, en l'esmena que presenta el Grup Popular, la 65, i després la 75, que fan en el mateix sentit, quan parla d'una zona degudament aïllada, jo comprenc l'esperit de l'esmena del Grup Popular. També li haig de dir que a mi el concepte «aïllada» em sona, potser per deformació professional, a malalties com la lepra o com malalties de transmissió. A mi el concepte «aïllat» no m'agrada i li proposaria un terme, que potser estaria a cavall del que vostè en realitat vol expressar, i que jo hi coincidiria, i que, a més a més, potser hi donaria viabilitat, perquè en els casos en què sigui possible, efectivament, que hi hagi un aïllament en el sentit que vostè li vol dir, doncs, es pugui fer i que ens els casos en què no es pugui fer almenys hi hagi una separació en l'aspecte físic.

Jo diria, potser recollint una mica l'esperit, que en comptes de «aïllades» diguéssim «diferenciades» i em sembla que recolliríem l'esperit del que vostè vol expressar. En qualsevol cas, «aïllades», nosaltres no podem, per les connotacions que em sembla que he dit que l'expressió «aïllades» en el camp sanitari té, recollir-ho en el nostre projecte.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. El senyor Bauzá té la paraula per pronunciar-ser sobre aquesta transaccional que li ofereixen.

El Sr. BAUZÀ: Moltes gràcies, senyor President. Penso que, vull dir, no daríem un pas endavant. Jo li agraeixo molt al senyor Padrós l'esforç que fa però, realment, no va en el sentit de la nostra esmena i nosaltres preferim mantenir el terme «aïllada».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; gràcies, senyor Bauzá. Passem a les votacions d'aquest article vuitè.

Esmena 63, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 50 en contra i 19 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 65, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions.

Es vota a continuació l'article vuitè segons el dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article vuitè ha quedat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Esmena 68 i 69, d'Iniciativa per Catalunya sobre l'addició de capítols i seccions.

Té la paraula l'Illustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia la 68, 69, 70, 76, 81, 88 i 90.

El Sr. PRESIDENT: 88 i 90. Perfectament.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Aquest grup d'esmenes, senyores i senyors diputats, és per a nosaltres molt important i aquí sí que el Grup d'Iniciativa per Catalunya es declara radical en el sentit d'anar a les arrels dels problemes, i aquí sí que demanem que es sigui rigorós en el control de la prohibició i en la volun-

tat de fer complir la Llei; perquè aquí sí que si es vol es pot fer complir el que es proposa. I el que proposem és que no es permeti la publicitat de drogues. Senyor Padrós, de drogues. Perquè jo no he vist mai publicitat d'heroïna i de cocaïna i de haixix, no n'he vist mai; això és un delicta, no és una sanció administrativa. Quan vostè utilitza la paraula demagògia també sigui rigorós. I, per tant, que es faci una política que tingui com objectiu reduir, anar fent cada cop més petit el mercat i els negocis de les substàncies problemàtiques.

Aquí s'ha de ser valent i no tenir por i no deixar-se dur per la pressió dels que tenen interessos econòmics molt importants en aquest mercat.

Per tot això, proposem amb aquest conjunt d'esmenes que no es permeti cap tipus de publicitat de les diferents drogues en els mitjans de comunicació on participi l'Administració autonòmica o local de Catalunya; que no es subvencioni cap mitjà de comunicació on hi hagi publicitat de les diferents drogues; que la promoció pública de drogues no tingui suport de l'Administració, i que no siguin permesos en aquestes activitats de promoció l'ofertament i el tast gratuït de les diferents drogues; que no es permeti d'enviar, ni distribuir prospectes, cartells, invitacions i objectes de qualsevol mena en què s'anomenin les drogues, les marques de les empreses productores o els establiments en què se'n fa el consum, llevat d'aquests límits a la informació tècnica i científica; que no es permeti l'«esponsorització» general de la realització, retransmissió als mitjans de comunicació per part d'empreses que produeixin, comercialitzin o promocionin qualsevol tipus de drogues, dels espectacles deportius, culturals, que es desenvolupin al territori de Catalunya; que no permeti la publicitat en tanques publicitàries de les diferents drogues, la marca de l'empresa fabricant, els ideogrames o imatges de marca relacionades amb l'empresa fabricant o amb les marques que comercialitza, en vies i espais públics, en els locals de l'Administració pública, en els locals esportius, culturals, etcètera.

Se'ns ha dit en els diferents tràmits legislatius que si s'aprova aquesta Llei, això col·locaria Catalunya en una posició massa avançada respecte a la resta de l'Estat en el tema del control de la publicitat. Aquí, si volem ser capdavanters, a nosaltres ens sembla que és important ser capdavanters en aquelles mesures que realment són eficaces, i no en mesures publicitàries o hipòcrites que després les mateixes respostes del Conseller pertinent demostren que no s'ha posat ni una sola sanció per tot allò que tan radicalment volen prohibir.

Nosaltres volem ser tolerants amb les persones; som tolerants amb les persones, però som valents o volem ser valents a reprimir aquelles coses que afavoreixen els interessos econòmics d'uns quants en contra de la salut de tots.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra, senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Senyor President, ho hem expressat ja diverses vegades quan debatíem el text alternatiu del Grup d'Iniciativa. Aquest, efectivament, és un dels punts que ens diferencia amb el Grup d'Iniciativa, precisament, perquè en el camp de la publicitat on es veu claríssimament que la manca de classificació de drogues cau en un plantejament absolutament irreal, en una societat irreal, en un país imaginari... Perquè, és clar, vostè diu «ser radical és anar a l'arrel dels problemes».

Penso que reduir el problema de les dependències al problema de la publicitat és una afirmació un xic simplista, si em permet l'expressió, perquè tothom sap que el problema de les addicions és un problema complex pel que fa que un subjecte acabi dependent d'una substància; no depèn explícitament de la publicitat. És obvi que el tema de la publicitat de substàncies il·legals forma part del codi penal; però és que jo no en parlo; quan feia la manca de classificació em referia específicament a temes tant fàcils de poder contemplar en una llei com és el tema preventiu o educacional. No és el mateix introduir aspectes en el camp de la prevenció referits al tabac que referits, per exemple, a l'heroïna.

Doncs bé, diu: «Les sancions són poques. Han estat poques, reconegudes pel mateix Conseller; o cap» —vostè ha dit. Bé, per això modifiquem la Llei, precisament, per poder tenir una capacitat de sanció i una capacitat de poder fer-la complir, vaja, amb tota l'efectivitat que això ens pot generar i dir finalment que, és clar, nosaltres, si aprovéssim el text que vostès volen plantejar a través de les esmenes que han presentat, entràriem en franca contradicció amb una referència legal de marc superior que és la Ley General de Publicidad, que ja marca exactament com han de ser la publicitat de substàncies com el tabac i l'alcohol. I jo crec que vostès equivoquen el tret, en aquest cas, de quina ha de ser la modificació de la publicitat d'aquestes substàncies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. El Grup Popular té a l'article novè les esmenes 74 i 75. Vol procedir a la seva defensa, el senyor Bauzá?

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President; moltes gràcies. Amb l'esmena 74, què pretenem nosaltres? Vull dir, qualsevol persona que conegui una mica l'estructura de les oficines de les administracions públiques sap perfectament que la seva distribució, per dir d'alguna manera, geogràfica..., si realment, vull dir, no es prohibeix fumar en totes les oficines, en fer-ho en aquelles exclusivament de l'atenció al públic, on indubtablement s'estan barrejant els funcionaris que són fumadors i els que no són fumadors —repeteix—, per la seva estructura geogràfica no estem aconseguint cap efectivitat amb aquesta mesura que pretén preveure la nova Llei.

Per un altra cantó, estem condemnant —i m'hi referiré una vegada més— aquells funcionaris i persones que treballen en centres públics i que no són fumadors —repeteix—, els estem condemnant a ser fumadors i que siguin fumadors passius.

Aquest és el sentit de la nostra esmena i per això nosaltres entenem que tots els edificis i les oficines de les administracions públiques i fins i tot, consegüentment, aquesta Cambra i aquest hemicicle, vull dir, han d'estar degudament aïllats del fum en defensa de la salut i dels drets dels ciutadans no fumadors.

Jo penso, senyor President, que el text del Dictamen parla de la lletra f) i segons jo tinc hauria de ser la lletra g): «les oficines de l'Administració pública destinades a l'atenció directa al públic». Esmenaríem aquest defecte —penso jo— tipogràfic.

Quant a l'esmena 75, novament m'he de referir als arguments esmentats amb l'esmena 65 corresponent a l'apartat 2, de l'article vuitè. L'esperit d'aquesta Llei, com ja he repetit, és el de la protecció dels drets dels no-fumadors. En conseqüència, el redactat de l'apartat c) de l'article 9 no preserva els no-fumadors que siguin fumadors passius i es té, en conseqüència, la ineffectivitat de la norma, la ineffectivitat de la Llei. Entenc que

la funció del poder legislatiu i d'aquesta Cambra és que les normes que surtin d'aquí siguin efectives –siguin efectives– i produeixin un efecte efectiu i, en conseqüència, entenc que aquesta efectivitat s'ha de traduir amb la protecció de la salut dels ciutadans no fumadors amb zones ben delimitades i amb zones que no solament estiguin delimitades sinó que estiguin aïllades. Aquest és el sentit de la nostra esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Torn en contra? El senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor President. Per dir que la proposta formulada pel Grup Popular a través d'aquesta esmena 74 a nosaltres ens sembla que és impossible de poder-la «viabilitzar», en tot cas, com ells la plantegen i penso que... Tal com vostès la plantegen, però de fet en el que a vostè li preocupa, d'acord amb el que ja s'estableix a l'article 9 quan parla que «es prohibirà fumar a les oficines de l'Administració pública destinades a l'atenció directa al públic», queda, en part, ja contemplada part de la seva esmena, i en l'article 8, en el punt 4, quan diu, específicament, que «en absència d'una norma específica preval el dret del no-fumador tant si...»; el cas, per exemple, doncs, del transport públic, i en altres articles quan fa sempre referència que en el cas de col·lisió de drets, en aquest cas de consum de tabac o el dret del no-fumador a no ser lesionat pel fum del tabac d'un altre, preval el dret d'aquest segon. I per tant, jo diria que en aquest sentit, més que una situació de prohibició seria una situació d'educació i de tolerància i de respecte a aquests drets el que faria que prevalgués aquesta situació.

Finalment, dir que a l'esmena 75 ja he argumentat abans quina era la nostra posició sobre la terminologia i continuar mantenint la possibilitat de transacció, que ja veig que el Grup Popular l'ha rebutjat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Passem a les votacions.

Esmena 68 i 69, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 47 en contra i 22 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 70, del Grup d'Iniciativa, a l'article novè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions.

A continuació es voten les esmenes 74 i 75, del Grup Popular, conjuntament, no? Doncs, separatament. Primer votarem la número 74.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 49 en contra i 25 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 75, també del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions.

Es vota l'article novè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 9 ha quedat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Passem al debat de l'article 10. El Grup Popular té dues esmenes, 77 i 79; per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Quant a la 77, per anunciar la seva retirada, i quant a la 79, simplement, nosaltres, molt breument, pensem que l'expressió «altament» reforça el contingut d'aquest apartat de l'article, sobretot quan està demostrat que fumar és un factor important de risc, importantíssim, en determinades malalties, especialment en malalties cardiovasculars i cerebrovasculars, i per això nosaltres hem presentat aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. L'Agrupació del CDS manté l'esmena número 80; senyor Martín, té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet acumularia la 80 i la 85 i anunciaria la retirada de la 93.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. MARTÍN: Moltes gràcies, senyor President. La nostra Agrupació parlamentària està plenament d'acord amb la necessitat de fixar a les àrees de serveis missatges dissuasius per sensibilitzar i conscienciar els conductors dels perills derivats de la influència de les begudes alcohòliques en la conducció de vehicles a motor, però creiem que això és insuficient. Quan els accidents de trànsit amb resultat de mort han arribat els darrers set anys a duplicar-se a Catalunya i segons estudis realitzats el 73% de les morts produïdes en accidents de trànsit es poden imputar directament a errors humans; mentre que l'alcohol i altres substàncies considerades oficialment com a drogues són objecte de campanyes informatives a la població sobre la perillositat de la ingesta, ens trobem que, a diferència d'altres països europeus, no s'informa a casa nostra, de forma adequada i suficient, als ciutadans, sobre la perillositat de prendre certs medicaments que alteren la capacitat per a desenvolupar certes activitats i el perill que representen per a la conducció.

És per això que la nostra esmena número 80 introdueix, a l'apartat 4 de l'article 19 d'aquest Projecte de Llei que modifica l'article 28 de la Llei 20/85, la necessitat d'introduir dins la campanya de sensibilització i conscienciació dels conductors dels perills derivats no tan sols de la influència de les begudes alcohòliques sinó també de certs medicaments.

En aquest mateix sentit la nostra esmena número 85, d'addició d'un nou article 11 bis en el Projecte de Llei de Modificació, que pretén introduir un nou punt a l'article 32 de la Llei 20/85. Es pretén amb la nostra esmena que els medicaments considerats per les autoritats sanitàries com a perillosos per a la conducció portin a l'embalatge del producte el dibuix d'un volant ratllat amb un color vermell que indiqui la seva perillositat,

perquè, tal com hem dit abans, a diferència d'altres països europeus, ens trobem que medicaments com calmants, analgèsics, estimulants, somnífers, etcètera, no contenen cap indicació en lloc visible del perill que provoca la seva ingesta per a la conducció.

Moltes gràcies, senyor President; il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Torn en contra; doctor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor President. Per dir a l'esmena 79, del Grup Popular, que ho he estat pensant, però és que no la hi podem acceptar perquè jo penso que hem de graduar una mica la terminologia. No podem dir que el tabac és altament perjudicial. I, aleshores, què? Les altres substàncies què seran? «Altament, altament»? Penso que, en el tabac, dient «és perjudicial per a la salut» és suficient, no cal posar-li més terminologia, ja se sobreentén. Pensem que cal graduar-la en funció de l'existència d'altres substàncies i d'altres drogues que, realment, són perjudicials, encara molt més que no pas el tabac, i per tant no li acceptarem aquesta esmena.

Referent a l'esmena 80 i 85, del Centre Democràtic i Social, dir que no les podem acceptar perquè penso que no cal barrejar conceptes, en aquest cas —valgui la redundància— sobre la barreja de begudes alcohòliques amb alguns medicaments. Primerament, perquè cal tenir present que hi ha una altra normativa, que és la Llei del Medicament, que ja indica exactament com ha de ser, com s'ha de regularitzar tot aquest tema, i després perquè hi ha aspectes que vostè ha plantejat, senyor Martín Toribio, que podem coincidir, però que fan referència més a temes de seguretat viària que no pas a l'objecte d'aquesta Llei. I en qualsevol cas, tot el que puguin ser indicacions sobre el consum de determinats fàrmacs o medicaments, allò de «vegi's» i «consulti el seu metge», penso que, en aquest cas, no serien l'objecte d'aquesta Llei. Per tant, no li podem donar suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Procedirem a les votacions de l'article desè.

Esmena 76, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 50 en contra i 15 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 79, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 52 en contra i 18 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 80, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 54 en contra i 18 abstencions.

Es vota el text del Dictamen de l'article 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article desè ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

L'article 11 només té una esmena, que ha estat defensada, d'Iniciativa. Procedirem ja a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 53 en contra i 15 abstencions.

Es vota ara l'article 11, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 11 ha quedat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

L'Agrupació parlamentària del CDS ja ha defensat l'esmena 85, d'un altre article 11 bis, i el Grup Socialista també proposa un altre article 11 tercer. 86 i 87, esmenes: té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per defensar la 86 i la 87. L'esmena 86 proposa la creació d'una comissió interdepartamental en matèria de drogodependències, que permetria, d'una banda, examinar i coordinar la seva política en la matèria, i, d'una altra, exigir el compliment dels preceptes que limiten la promoció i publicitat de begudes alcohòliques i el tabac. És, sens dubte, d'una importància cabdal l'adequada organització i coordinació de la intervenció pública, per tal de ser coherent a l'hora de fer complir aquesta Llei. Aquesta comissió hauria d'estar composta per representants dels departaments de la Generalitat implicats en aquesta matèria, i la seva composició i normes de funcionament s'haurien de determinar per reglament.

L'esmena 87 tracta de la constitució d'un consell assessor, de caràcter consultiu. Aquest consell assessor faria una funció complementària molt important, per tal de fer possible l'articulació de les polítiques més adients. Hi haurien d'estar representades les administracions públiques, les centrals sindicals, les organitzacions empresarials i els col·legis professionals. La constitució d'aquest consell afavoriria una acció coordinada entre les administracions públiques i les institucions socials i ciutadanes de Catalunya; la seva estructura, organització i atribucions també es determinarien per reglament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Torn en contra? (Pausa.) Senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President. No podem donar suport a aquestes dues esmenes perquè, fonamentalment, ja són contemplades als articles 40 i 41 de la Llei 20/85, específicament. Que el Consell Executiu creï una comissió interdepartamental en matèria de drogodependències, ja existeix, i, efectivament, l'article 40 diu, textualment, que «es crea una comissió de coordinació de lluita contra les dependències.» Disset són les direccions generals que formen part d'aquest òrgan interdepartamental, en el qual els seus objectius i el seu camp d'actuació és bàsicament coincident, en el redactat de l'article 40, amb el que proposa el Grup Socialista. Per tant, no hi veuríem necessitat.

I respecte a la creació d'un consell assessor de caràcter consultiu, que també hi ha una esmena en aquest sentit, del Grup

d'Iniciativa —que la veurem més endavant—, dir que, efectivament, l'article 41 parla que «s'han d'establir comissions de participació integrades per les autoritats locals de l'àrea, per representants dels sindicats i de les associacions patronals més representatius, per les organitzacions i les associacions relacionades amb la matèria i pels professionals d'assistència, les quals comissions, a més de complir les funcions d'anàlisi i seguiment de la problemàtica de les dependències de drogues dins d'un àmbit territorial, proposen als òrgans corresponents adoptar mesures, les més adequades».

Per tant, pensem que no té objecte l'esmena que vostès han presentat, i, per tant, no els podem donar suport.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Procedirem a les votacions d'aquests nous articles proposats.

Esmena 85, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 52 en contra i 20 abstencions.

Esmenes 86 i 87, del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A l'article 12 només resta per defensar una sola esmena, que és de l'Agrupació del CDS: el senyor Martín té la paraula per defensar-la.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. La nostra esmena a la lletra f) de l'article 12 del Projecte de Llei que modifica l'article 45 de la Llei 20/85, on es recull la tipificació de les infraccions lleus, greus i molt greus, introdueix una major penalització en el supòsit de reincidència en la comissió de faltes greus, perquè, mentre que en el Projecte de Llei que ens envia el Govern la reincidència de la comissió de faltes greus dins un període de cinc anys és tipificada com a falta molt greu, nosaltres creiem que aquest termini ha de ser reduït a dos anys, perquè la mateixa voluntat de l'infractor en el manteniment de la infracció és prou manifesta en un termini de dos anys.

La Llei 20/85, que té com a finalitats fonamentals les preventives i assistencials i l'adequació i coordinació dels recursos destinats a l'atenció de les persones amb dependències, entenem que té també com a finalitat la preservació de la salut i el benestar col·lectiu. Per tant, creiem que l'efecte dissuasori que han de tenir com a finalitat les sancions que s'imposen en la Llei, fan que la fixació del termini de dos anys en el supòsit de reincidència en faltes greus que comportin la sanció aparellada a una infracció molt greu compleix millor aquesta finalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No cal que hi hagi torn en contra, senyor Padrós, perquè en l'esmena tècnica ha estat recollit el que ha defensat el senyor Martín i Toribio en aquests moments. De manera que es pot considerar decaiguda, i, si vol ser optimista, estimada la seva esmena.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Demanar disculpes pel temps que he consumit. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per consegüent, només hem de fer una votació d'esmenes, que és la número 88, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article 12, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 12 ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Silenci! Passem a l'article 13, en el qual hi ha l'esmena 90, ja defensada, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i resta només la 91, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Sí, gràcies, senyor President. Bé, la nostra esmena té un sentit únicament i exclusivament dissuasiu: nosaltres pensem; des del punt de vista del dret sancionador, que una de les funcions d'aquest dret és la dissuasió als infractors d'una norma, i, en conseqüència, entenem que, amb aquesta distinció que s'estableix amb la lletra a) de l'apartat primer de l'article 13, amb independència que aquesta distinció entre persones que podrien, amb una infracció lleu, ser sancionats amb 500.000 pessetes, i unes altres que, simplement, pel fet de ser usuaris, podrien, com a màxim, ser sancionats amb 5.000 pessetes —distinció que, fins i tot, nosaltres entendríem que potser, fins i tot, no seria constitucional—, deixant a part aquesta qüestió, entenem que la funció dissuasiva no es pot..., no dona lloc a una sanció d'aquesta quantia, i que, fins i tot, no fixa un mínim: aquesta sanció podria ser de 100, de 200, de 500, de 1.500 pessetes, i, en conseqüència, això no tindria absolutament la funció dissuasiva que és pròpia del dret sancionador.

En conseqüència, nosaltres entenem que aquestes sancions, com a mínim, haurien de ser de 5.000 pessetes i no podrien superar, en el seu cas, les 50.000 pessetes. Aquest és el sentit de la nostra esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Senyor President, telegràficament, simplement per dir que no podem donar suport a aquesta esmena perquè, bàsicament, la filosofia que la inspira és la de penalitzar les faltes lleus, i nosaltres, al que anem, és fonamentalment..., la reforma és per penalitzar les faltes greus i molt greus.

Per tant, no hi donarem suport, eh?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Passem a les votacions de l'article 13.

En primer lloc, esmena número 90, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 48 en contra i 20 abstencions.

A continuació, votarem l'esmena número 91, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 48 en contra i 25 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article 13, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Passem ara a l'esmena 95, que és d'addició d'unes seccions, esmena de Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia la 95, la 96, la 101 i la 103.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: Aquest grup d'esmenes es refereix a les limitacions en el subministrament i venda de drogues, que nosaltres proposem en el nostre text alternatiu.

Hem dit aquest matí —i ho repetim ara— que, per nosaltres, el control del consum ha d'establir-se en funció dels espais físics i no amb les característiques i l'etiquetatge de les persones. I això per dues raons: perquè entenem que és dolent estigmatitzar les persones, i, per altra banda, el que fa que el control es faci en espais físics és el que fa possible que les prohibicions que es vulguin fer es puguin complir.

Des d'aquest punt de vista, proposem que no es vengui droga en els centres sanitaris —senyor Padrós, en els centres sanitaris no es podran vendre drogues, però sí, evidentment, dispensar drogues sota prescripció facultativa; suposo que aquest matí ja ho entenia vostè així, però d'alguna manera s'havia de «ficar» amb mi...—, en els centres educatius i d'ensenyaments primaris i secundaris, centres dedicats a l'ensenyament i a la pràctica esportiva, àrees de serveis i descans de les autopistes i benzineres.

Per altra banda, amb l'esmena 101 proposem que l'Administració de la Generalitat i els ajuntaments regulin l'accés dels

menors de setze anys no acompanyats als establiments en què s'expedeixen legalment drogues.

El punt número 2: «En aquells centres recreatius a què tinguin accés els menors de setze anys, no és permesa la venda i distribució de cap tipus de drogues. En aquelles situacions excepcionals en les quals es produeixi l'existència massiva de persones adultes i menors de setze anys —futbol, espectacles musicals, etcètera—, l'Administració competent regularà les limitacions corresponents en relació amb la venda de drogues».

I el punt 3: «L'Administració de la Generalitat i els ajuntaments incentivaran, mitjançant reduccions fiscals, promoció, suport tècnic de gestió i formació, els locals o centres d'esbarjo on no es venguin ni distribueixin drogues.»

A l'esmena 103 proposem que la Generalitat i els ajuntaments regulin, en l'ús de les seves competències, en espais i serveis tancats, l'ús de substàncies que poden produir emanacions: tabac, *cannabis*, etcètera, susceptibles de produir danys a terceres persones. Tots aquests llocs on es prohibeixi l'ús de substàncies estaran convenientment senyalitzats en la forma que es determini reglamentàriament; es dotarà les diferents policies responsables del control de trànsit de vehicles de qualsevol tipus i dels mitjans tècnics apropiats per prevenir i evitar la conducció en estat d'intoxicació per begudes alcohòliques o substàncies susceptibles de produir modificacions en l'estat d'alerta». Donar suport i incentiu als centres d'esbarjo on no es consumeixen drogues és una bona manera, des de la nostra òptica, de promoure el que les persones, especialment els joves, aprenguin que la diversió no té per què anar acompanyada d'alcohol, tabac, etcètera; controlar l'ús de substàncies que poden produir emanacions en perjudici de tercers ens sembla una mesura de protecció necessària.

Insistim que siguin llocs coherents amb la finalitat que es vol obtenir i amb prohibicions controlables. Si no, ens agradaria que ens expliquessin per què s'ha de prohibir fumar en un parc aquàtic, en una piscina o en un aeroport, que és el que vostès proposen.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El Grup Socialista manté les esmenes 97, 98 i 99 a l'article 14. La senyora Utgés té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Sí, per defensar-les conjuntament. A l'esmena 97 proposem que les infraccions a què fa referència la Llei prescrivin a l'any, les que corresponen a infraccions lleus, i als cinc anys les corresponents a infraccions greus i molt greus. Ens sembla abusiu que una infracció lleu, per exemple, per l'incompliment de la disposició de no fumar en algun indret no prescrigui fins als cinc anys.

A l'esmena 98 proposem que l'acció per perseguir les infraccions caduqui quan hagin transcorregut sis mesos des de l'última actuació administrativa en l'expedient corresponent incoat per l'autoritat competent, sempre que la causa d'aquesta inactivitat no sigui imputable a l'expedient, sinó que amb aquesta esmena pot passar que ens dediquem a obrir diligències i que no caduquin mai si no marquem aquest termini de temps.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La 99 també l'ha defensat. Molt bé. Doncs, torn en contra: el senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor President. Per dir que aquest conjunt d'esmenes del Grup d'Iniciativa no les podem assumir per les raons que jo ja he anat esmentant al llarg del debat, i perquè, bàsicament, les limitacions de la publicitat i de la venda d'aquestes substàncies tòxiques ja les hem contemplat al llarg de l'article 17, 18 i 24 i, per tant, no hi insistiré més.

Dir, agrair a la ponent del Grup d'Iniciativa, el reconeixement que fa de la meua capacitat de comprensió i percepció a l'hora d'interpretar el que en realitat vostès volen dir i no diuen en el seu text. I, dit això, no voldria insistir més en els punts que vostè ha esmentat.

Referent a les esmenes presentades pel Grup Socialista, dir, amb referència a l'esmena 97, que no la podem acceptar de fet, perquè nosaltres seguim unes línies en tot el que correspon a infraccions que la Llei General de Sanitat ja marca i, de fet, nosaltres el que hem seguit, bàsicament, ha estat aquestes directrius. I respecte a l'esmena 98, tampoc l'acceptaríem perquè ens sembla que obriria pas a l'arbitrarietat i retardaria el procés investigador i sancionador. I, per tant, no hi podem donar suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Procedirem a votar aquestes esmenes. En primer lloc, la 95, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions.

A continuació l'esmena 96, a l'article 14, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 49 en contra i 19 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Socialista, conjuntament? ...97, 98 i 99. (L'I. Sr. Bauzá demana per parlar.) Sí?

El Sr. BAUZÀ: Senyor President, per favor, per fer la 97 i 99 i la 98.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, en primer lloc, votarem la 98.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 49 en contra i 5 abstencions.

A continuació es voten conjuntament les esmenes 97 i 99, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 16 vots a favor, 50 en contra i 7 abstencions.

A continuació votarem el text del Dictamen de l'article 14.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 14 ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem a l'article 15. L'esmena 101, del Grup d'Iniciativa, ja ha estat defensada. Vol defensar la 102, que és addició de seccions?

La Sra. FABIAN: La dono per defensada, senyor...

El Sr. PRESIDENT: La dono per defensada; molt bé... (Pausa.) La dono per rebutjada, també.

Votem, doncs, l'esmena número 101.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 51 en contra i 20 abstencions.

Votarem ara l'article 15 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 15 ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem l'esmena 102, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 51 en contra i 23 abstencions.

Passem a la votació de l'esmena 103, del Grup d'Iniciativa que ja ha estat defensada, esmena a l'article 16.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 50 en contra i 22 abstencions.

Es vota l'article 16 segons el Dictamen.

Vots a favor?

(Remor de veus.) No estem en tràmit d'explicació de vot, per favor... (Pausa.)

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 16 ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Esmena 104, del Grup d'Iniciativa, d'addició de títol: té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia la 104, la 105, la 106, la 108, la 109 i la 110.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: Aquest grup d'esmenes es refereixen a l'atenció de les persones amb dependència de drogues. Un dels temes que preocupen el Grup d'Iniciativa per Catalunya és la inadequació de l'oferta d'assistència a drogodependents amb la demanda d'aquest servei. Només a l'entorn del 20% de persones amb problemes de drogodependències acudeixen als centres de tractament i quasi tots heroïnòmans. En canvi, totes les persones amb aquests problemes emmalalteixen i visiten el metge de capçalera.

Per nosaltres, aquest és també un tema molt important i és necessari adequar els recursos de l'Administració a les necessitats reals de la població. I en aquest sentit proposem en l'esmena 106: «les accions que es desenvolupin a Catalunya orientades vers les persones afectades per una drogodependència tindran per finalitat: a) garantir l'atenció al drogodependent

en iguals condicions que la resta de la població en els seus aspectes sanitaris i socials; b) assegurar que els diferents recursos sanitaris, socials, educatius, sòcio-culturals, etcètera, contemplin en els seus programes d'actuació l'atenció a la problemàtica de les drogodependències dels seus respectius usuaris».

En l'esmena 109 proposem: «1. En l'atenció sòcio-sanitària de la persona afectada per una drogodependència, mereix particular atenció el respecte als següents drets: a) a la informació sobre els serveis a què puguin accedir i els requisits i exigències que plantegi el seu tractament; b) a la confidencialitat; c) a la lliure elecció entre les diferents modalitats de tractament; d) a la negativa al tractament».

»2. Els poders públics de Catalunya promouran les actuacions precises per a garantir als drogodependents, igual que a qualsevol ciutadà, els serveis sòcio-sanitaris adequats amb càrrec al sistema públic.»

Amb l'esmena 110 proposem: «1. L'atenció als drogodependents es farà preferentment des de recursos socials i sanitaris existents (centres d'atenció primària socials i sanitaris, centres d'atenció primària en salut mental, unitats d'urgències hospitalàries, recursos sòcio-culturals), a partir de la definició per part d'aquests recursos de programes específics d'atenció als respectius usuaris amb problemes derivats de l'ús de drogues.

»2. L'atenció a les problemàtiques sanitàries psicològiques dels drogodependents es realitzarà preferentment en l'àmbit comunitari, potenciant els recursos assistencials primaris, extra-hospitalaris i els sistemes d'hospitalització parcial i atenció domiciliària.

»3. L'oferta terapèutica es recolzarà en els recursos sòcio-sanitaris existents en una comunitat, per tal que aquesta sigui integral. La distribució territorial dels serveis serà equitativa.

»4. Els recursos sòcio-sanitaris en els quals es desenvolupin programes d'atenció a la problemàtica dels drogodependents tindran a disposició de l'usuari les diferents tipologies de tractaments existents en l'actualitat (tractaments lliures de drogues, tractaments amb substitutius, abstinències temporals, usos controlats, etcètera).

»5. Els tractaments residencials es poden realitzar en institucions específiques (comunitats terapèutiques) o generals. L'Administració de la Generalitat vetllarà perquè la seva distribució sigui equitativa territorialment.»

D'aquestes esmenes es dedueix que la nostra Llei té com a objectiu resoldre els problemes de la població, no convertir els actes dels ciutadans en delictes o en infraccions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El Grup Socialista té l'esmena 107, a l'article 17. Senyora Utgés, la vol defensar?

La Sra. UTGÉS: Sí, senyor President. Aquí hi ha un error i aquesta esmena correspon a l'article 18, però la passo a defensar ara.

El Sr. PRESIDENT: Ah, molt bé. Doncs, a l'article 18.

La Sra. UTGÉS: Aquesta esmena és molt concreta i vol substituir la limitació dels articles 19.1 i 25.1 per l'expressió «per aquesta Llei» per tal d'evitar que situacions que no estiguin contemplades en aquests articles també puguin reglamentar-se si fos necessari.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President. Per dir, en primer lloc, que l'esmena 107, del Grup Socialista, la votarem afirmativament.

I per dir que el conjunt d'esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa en aquest cas són un exemple, una vegada més, de no aportar res de nou, sinó que hi ha plena coincidència amb el que vostès plantegen. Està al text: tant al text de la Llei 20/85 com de la reforma, com de la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya en alguns punts que, senyora Fabian, vostès sap que vam treballar conjuntament perquè, de forma transaccionada en molts casos, perquè s'acordessin. Recordo ara, per exemple, tot el que era..., tot l'article que feia referència a drets i deures dels ciutadans a poder rebre l'atenció, al reconeixement de la confidencialitat, etcètera, i només cal recordar l'Ordre d'autorització de centres sòcio-sanitaris que va fer el mateix Departament i que em sembla que, en aquest cas, contestaria el que és l'esmena 109.

I a l'esmena 110 dir, bàsicament, que tots els punts que es recullen aquí estan en el Pla català de drogodependències i el primer punt és molt específic quan diu que «cal l'aprofitament dels recursos existents» i la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya que vam aprovar l'any passat també és prou explícita en aquest sentit. Per tant, no hi donarem suport.

I sí recordar, una vegada més, que l'esmena del Grup Socialista, la votarem afirmativament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Passem a les votacions. Es poden votar conjuntament les esmenes del Grup d'Iniciativa, les que estem tractant ara: 104, 105, 106, 108, 109 i 110? Conjuntament, doncs.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 47 en contra i 20 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 107, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació votarem els articles 17, 18 i 19, conjuntament, si no hi ha inconvenient per part dels portaveus. Doncs, conjuntament.

Articles 17...

La Sra. UTGÉS: President, 17 i 18 conjuntament i... Perdó, un moment, si us plau. (*Pausa.*) Sí, separats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Tots?

La Sra. UTGÉS: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en primer lloc, votarem l'article 17, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 17 ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article 18.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 18 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 19, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 19 ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a una sèrie d'esmenes que són d'addició de títols i capítols i d'articles, totes elles del Grup d'Iniciativa per Catalunya. La Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian té la paraula per a la seva defensa. Digui'm quines agrupa.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Ara agruparia la 113, 114, 115 i 116.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: Senyores, senyors diputats, aquest conjunt d'esmenes fan referència a l'organització i l'estructuració dels recursos i, molt especialment, a la planificació que haurà de desenvolupar la Generalitat en l'elaboració d'un pla de drogodependències en el qual es recullin, de manera coordinada i global, les actuacions de prevenció i assistència que s'hagin de realitzar per part de les diferents administracions.

Proposem que aquest Pla sigui aprovat per aquest Parlament i que es valori i es tingui en compte l'opinió i l'experiència de les entitats que actuen en el camp de les drogodependències. Per a nosaltres, la conjunció d'esforços de les administracions, dels poders públics i de la societat civil és l'única fórmula d'implicar a tots en l'esforç de solucionar problemes tan complicats com el que ens ocupa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Jo voldria saber, exactament, de quantes esmenes ha fet el torn a favor.

El Sr. PRESIDENT: 113, 114, 115 i 116.

El Sr. PADRÓS: Bé, sí, senyor President. Dir, bàsicament que, una vegada més, el que proposa el Grup d'Iniciativa ja hi és, de fet, quan parla de les competències del Consell Executiu a diversos articles de la Llei —no en faré ara menció, ja ho hem parlat abans. Parlar de, per exemple, quan fa que «la Generalitat elaborará i remetrà al Parlament de Catalunya per a la seva aprovació d'un pla de drogodependències», ja es fa periòdicament a la Comissió de Política Social. Dir que des de 1985 existeix una xarxa d'atenció de drogodependències, bàsicament de titularitat municipal i de fundacions privades i públiques, amb més de 375 places de comunitats terapèutiques, 55 centres ambulatoris, 10 unitats terapèutiques i 10 unitats de desintoxicació que són la mostra, el segell, de quina és la voluntat i quin ha estat el desenvolupament de les accions que el Consell Executiu ha anat realitzant en el camp de les drogodependències.

No donarem suport, evidentment, a aquest conjunt d'esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Passem a la votació d'aquestes esmenes. Es poden votar conjuntament? Senyora Utgés, té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Votació separada de la 116, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: 116. Doncs, votarem la 113, 114 i 115, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 116.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 48 en contra i 3 abstencions.

Seguim amb el debat de les esmenes del Grup d'Iniciativa, que no són ja a cap article del Projecte sinó d'addició. Té la paraula la senyora Fabian per a la seva defensa.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Ara acumularia la 117, 118, 119 i 120.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Primer dir al senyor Padrós que no enredi aquesta Cambra. En resposta del senyor Conseller Trias diu, exactament: «La Llei 20/85, de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència, preveu en el seu article 33.2 que el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha d'elaborar un pla d'actuacions en el qual s'han d'aplegar, de manera global, les accions previstes per un període triennal.» D'aquest text, però, no es desprèn que aquest Pla hagi de ser presentat cada tres anys davant el Parlament de Catalunya. Mai s'ha presentat a cap òrgan d'aquesta Cambra cap pla ni s'ha aprovat legislativament aquest pla. Ho diem nosaltres i ho diu el Conseller de Sanitat.

I passo a defensar les esmenes proposades. Aquest conjunt d'esmenes es refereixen a l'estructura organitzativa de la Generalitat pel que fa aquest tema. Proposem la creació d'un organisme coordinador per a l'assessorament a la Presidència del Consell Executiu en la definició de la política en matèria de drogodependències i per assistir-la en la seva tasca de coordinació, supervisió de l'aplicació del Pla de drogodependències i control de les actuacions del Govern en aquesta matèria; es crearà un organisme de recolzament, l'estructura i funcions del qual s'establiran reglamentàriament. Una comissió interdepartamental —que ja ha dit aquest matí el senyor Padrós al Grup Socialista que ja hi era; intentarem des de l'oposició fer-la institucional en el sentit de legalitzar-la— en matèria de drogodependències, presidida pel titular de l'organisme coordinador i composta per representants dels diferents departaments implicats en la prevenció i l'atenció de drogodependències: Educació, Sanitat, Benestar Social, Treball, Cultura, Comerç, Governació, Presidència i, dintre de la Presidència, la Direcció General de Joventut. Un Consell Assessor de caràcter consultiu, en el qual estaran representades l'Administració local, les entitats associatives que treballin en el tema, les centrals sindicals, les organitzacions empresarials, per tal d'afavorir una acció coordinada entre les administracions públiques, les institucions socials i els ciutadans. La seva estructura, organització i atribució es determinarà per reglament. I pregaria al senyor Padrós que les vegades que s'hagin reunit la Comissió Interdepartamental i el Consell Assessor, si és tan amable de dir-nos quan-

tes vegades s'ha reunit, il·lustrarà les senyores i els senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President. Jo diria, simplement, que el Pla, el pla de drogodependències va ser presentat al Parlament de Catalunya l'any 87 i, bé, un pla no s'aprova legislativament com vostè diu. Jo, senyora Fabian, de veritat que no l'entenc. Jo no sóc advocat, sóc metge, però «intentarem fer-la institucional, legalitzar-la», la Comissió de Participació, sona a una terminologia que no comprenc. Les esmenes que vostè ha presentat —una vegada més hi insisteixo— ja van ser contradites quan es defensaven les esmenes del Grup Socialista que anaven en la mateixa línia, l'organisme coordinador existeix, la Comissió Interdepartamental existeix, funciona, funciona eficaçment, i el Consell Assessor hi és, en la Llei està contemplat i, per tant, si funciona o no funciona, si de cas, això és una discussió a un altre nivell, no aquí. Però vostè ha dit que no hi és, en la Llei, i jo li recomanaria que es mirés l'article 41.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Procedirem a les votacions d'aquestes esmenes. Es poden votar conjuntament 117, 118, 119 i 120? *(Pausa.)* Doncs, es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions.

La senyora Fabian pot continuar defensant aquesta sèrie d'esmenes.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Ara acumularia la 121 i la 122.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. FABIAN: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Aquestes esmenes es refereixen a la iniciativa social amb la pretensió que les institucions que intervenen en l'àmbit socio-sanitari, cultural, etcètera, integrin en la seva activitat habitual la resposta d'atenció als problemes de drogodependències. Preveiem els concerts per a la prestació de serveis amb les institucions privades. Volem, en definitiva, adreçar tots els recursos i totes les energies socials que existeixen cap a aconseguir una acció eficaç per pal·liar el problema de les drogodependències.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President. Els mateixos arguments que hem utilitzat en una esmena similar del Grup Socialista: dir que en els articles 33 i 34 i en el 14 ja ha estat contemplat i, per tant, no hi insistiré més. La dono per contradicta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Es poden votar conjuntament, aquestes dues esmenes, 121 i 122? *(Pausa.)* Doncs, se sotmeten a votació conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 48 en contra i 20 abstencions.

La Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian pot continuar amb la defensa de les esmenes següents. Té la paraula.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularíem la 123 i la 124. «Les transformacions profundes que es produeixen en el món de les drogues i els complexos fenòmens socials que comporten ens fan proposar aquesta esmena referida a la recerca en el següent sentit: la Generalitat promourà: a) enquestes periòdiques i estudis epidemiològics, psicològics, socio-culturals i econòmics per conèixer actualitzadament les característiques del fenomen de les drogodependències a Catalunya; b) línies de recerca, estudi i formació en relació amb la problemàtica social, psicològica, sanitària i econòmica relativa a les drogodependències; c) l'avaluació dels programes de prevenció i atenció a les drogodependències; d) la millora dels recursos documentals en matèria de drogodependències, i hi garantirà l'accés de tots els organismes públics, privats i de tots aquells que estiguin interessats en el seu estudi i recerca.

»2. Per aconseguir els objectius esmentats, la Generalitat podrà concertar els oportuns concerts de col·laboració amb institucions públiques i privades.»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra: el senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President. L'esmena 124 parla d'«enquestes periòdiques i estudis epidemiològics»..., senyora Fabian, jo la remeto al que diu l'article 42 de la Llei 20/85, que diu exactament el que diu vostè i fins i tot aniríem molt més enllà: dir que aquests estudis i aquestes enquestes periòdiques, epidemiològiques, es fan cada quatre anys; properament es publicarà el del darrer quadrienni 88-90, i per tant no hi insistiré. Vull dir que en els punts b), c) i d) del primer punt... S'han desenvolupat dos centres de documentació en què es vehiculen tots els professionals i els centres assistencials implicats, i que l'avaluació es fa a través de diverses respostes, diversos indicadors, que poden ser, per exemple, com són els inicis del tractament, l'activitat assistencial en general i els índexs de mortalitat. No podem donar suport a aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Votarem aquestes dues esmenes conjuntament: 123 i 124.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 52 en contra i 19 abstencions.

Continuarem amb aquesta sèrie d'esmenes. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian en representació del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Les esmenes 125 i 126: únicament per dir que són esmenes que preveuen el finançament necessari per obtenir les finalitats exposades en el nostre Projecte de Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Procedim, doncs, a la votació d'aquestes dues esmenes, 125 i 126.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 19 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions.

Senyora Fabian, pot continuar amb les seves esmenes.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Les esmenes 127 i 128, que acumularíem per demanar que, a proposta de l'organisme coordinador i a partir de les diferents regulacions a què es fa referència en el nostre Projecte de Llei, i adequant-lo a les noves realitats, proposem que s'estableixi periòdicament, mitjançant decrets, el règim sancionador aplicable a la transgressió de la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra?

El Sr. PADRÓS: Les dono per contradites. Ja he exposat prou a bastament tot el que es refereix al règim sancionador.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Passem a la votació d'aquestes dues esmenes conjuntament, 127 i 128.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 51 en contra i 15 abstencions.

Abans d'entrar en les disposicions transitòries, resta una sola esmena, la 129, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Pot defensar-la la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Que les acusacions que el Grup de la majoria ha fet al Grup d'Iniciativa per Catalunya de ser utòpics, o que no tenim en compte la realitat, no són més que excuses, es demostra amb aquesta esmena, en la qual proposem que el Consell Executiu estudiï l'impacte que les mesures de limitacions de publicitat i control de la promoció de substàncies que creen drogodependències puguin tenir sobre la producció i comercialització de determinats productes, i arbitrar les mesures de regulació i reconversió que siguin oportunes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Vol fer torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra i es passa directament a la votació d'aquesta esmena del Grup d'Iniciativa, esmena 129.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 51 en contra i 19 abstencions.

Passem a les disposicions transitòries. Hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa a la Transitòria Primera, l'esmena 130. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena proposem que aquesta Cambra no es limiti tan sols a ser capdavantera en propostes legislatives per a Catalunya, sinó que també fos motor d'aquestes propostes davant el Parlament de l'Estat, i proposar a aquella Cambra la modificació de la Llei General de Publicitat en el sentit que es prohibeixi la publicitat de qualsevol tipus de drogues en els mitjans de comunicació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El senyor Padrós vol fer torn en contra?

El Sr. PADRÓS: Sí, per dir simplement, senyor President, que al nostre entendre, aquesta esmena, des del punt de vista jurídic és incorrecta i per tant no hi podem donar suport; supeditar aquesta Llei al fet que n'enviem una altra a Madrid que pugui reformar i que ens doni un marc perquè aquesta es pugui aplicar ens sembla absolutament incorrecte. Per tant, no hi podem donar suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Passem a la votació d'aquesta esmena 130.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 52 en contra i 20 abstencions.

A continuació, es vota la Disposició Transitòria Primera, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria Primera ha quedat aprovada per 54 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Passem a la Disposició Transitòria Segona. Esmena 131, del Grup d'Iniciativa: la senyora Fabian té la paraula per defensar-la.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia la 131 i la 132, que són esmenes de terminis, i que proposem quatre mesos per a l'entrada en vigor de la Llei per les mesures limitatives i sis mesos perquè el Consell Executiu remeti a aquest Parlament —per aprovar-lo, evidentment— el Pla de Drogodependències.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Es pot passar directament, per tant, a la votació.

Esmena 131, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 55 en contra i 19 abstencions.

A continuació, es vota la Disposició Transitòria Segona, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El senyor Tomàs no vota, oi? *(Pausa.)*

La Disposició Transitòria Segona ha quedat aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem a la votació de l'esmena 132, del Grup d'Iniciativa, a la Disposició Final Primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 56 en contra i 20 abstencions.

A continuació, es vota la Disposició Final Primera, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Final Primera ha quedat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a la Disposició Final Segona. Esmena 133, del Grup Popular: per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Sí, gràcies, senyor President. Entre les diferents tècniques legislatives hi ha aquella que preveu que les lleis deuen portar una disposició final que digui que la llei que es vota deroga aquelles lleis anteriors que s'oposin a aquesta.

Nosaltres entenem que aquest és un procediment legislatiu més informatiu del ciutadà, perquè, efectivament, aquelles persones que som expertes en dret sabem perfectament que una llei posterior deroga una anterior, però no així molta part de la ciutadania.

Per això, nosaltres entenem que, en el moment de la seva publicació, això hi ha d'anar per a major informació, i, en conseqüència, aquest és el sentit de la nostra esmena.

Si m'ho permet el senyor President, faig referència a l'esmena 135 i...

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. BAUZÀ: Moltes gràcies, senyor President. Simplement, aquesta esmena seria, per al cas que s'aproves l'esmena anterior, afegiria al text una tercera disposició final, que tindria el mateix contingut que té el text del Dictamen. Simplement, és per a la numeració.

Gràcies, senyor President. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Estem en disposicions finals. La senyora Fabian vol defensar la 134, que proposa una nova disposició final?

La Sra. FABIAN: La donem per defensada; és una esmena tècnica, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda defensada. I llavors, correspon el torn en contra al senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor President, bàsicament per dir només que, l'esmena 133, que planteja el Grup Popular, ens sembla obvi, per les mateixes argumentacions que ell mateix..., el senyor Bauzá ha exposat, i ens sembla que no és procedent que hi sigui.

Per tant, no hi donarem suport, i, per tant, tampoc la 135.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Procedirem a la votació.

Les esmenes del Grup Popular, 133 i 135, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 58 en contra i 20 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena 134, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 57 en contra i 20 abstencions.

Votem ara la Disposició Final Segona, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Final Segona ha quedat aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

A l'Exposició de Motius hi ha també una esmena del Grup d'Iniciativa: la 136; té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Acumularia les esmenes 136 i 137, que són les esmenes que recullen l'Exposició de Motius i el títol del nostre Projecte de Llei, i l'esperit de les quals ha quedat ja reflectit en la defensa de l'esmena a la totalitat i en el debat de les esmenes a l'articulat que hem defensat al llarg de tota la sessió, i que no repetiré per no cansar-los i perquè hi ha futbol, addicció, per cert, que s'ha decidit no reprimir... (*Rialles i remor de veus.*)

Per altra banda, dir que hem sentit, al llarg de tot el dia, tres grans motius pels quals no s'ha volgut escoltar la proposta d'Iniciativa per Catalunya: un, perquè, segons el Grup de la majoria, no diem res nou; dos, perquè som molt radicals; tres, perquè tenim o perquè parlem d'una societat ideal.

Sorprèn, a la lògica aristotèlica, que, si no diem res nou, sigui molt radical. Què és el que és molt radical, si no diem res? Jo, això, no ho acabo d'entendre. Sí que diem coses noves, ho sap el Grup de la majoria, que sí que les diem; està clar que les diem i està clar que la posició de la Cambra ens ha fet veure que aquestes coses noves no són admeses per la majoria de les senyores i els senyors diputats que avui estan aquí, però, en canvi, és el més nou que en els cercles de persones qualificades del món del tractament de les drogodependències, del món de l'estudi de les drogodependències arreu de l'Estat espanyol i arreu d'Europa, són les propostes més agosarades i més noves, en el sentit que el vell és ineficaç, no el que s'ha dit a l'últim moment, sinó que l'ineficaç ha quedat vell, ha quedat antic.

Li he dit al llarg de la sessió, senyor Padrós, que assumim el terme «radical» en el sentit que entenem que l'única manera de solucionar el problema és anar a l'arrel de les coses, a l'arrel de per què es produeixen els problemes. I nosaltres pensem que no s'eviten problemes intentant prohibir el que no es pot prohibir, estigmatitzant les persones i no aconseguint cap mesura realment eficaç.

I se'ns ha dit que parlem d'una societat ideal que no existeix. Jo penso, senyor Padrós, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya sap en quina societat està; però, en canvi, sí que té un ideal de societat, i en la mesura que té un ideal de societat fa propostes, propostes concretes, gens utòpiques, no impossibles, noves, que, des del nostre punt de vista, ens porten a aquest ideal de societat que nosaltres sí que tenim i que tampoc ens estranya no compartir amb el Grup de Convergència i Unió.

Per tant, pensem que cap dels tres arguments —ni que res és nou, ni que som radicals, ni que som utòpics—, no són més que excuses per fer quelcom que vostès volen fer: aprovar una llei que els farà aparèixer davant l'opinió pública com algú, un govern que vol reprimir, ser els que més reprimeixen una sèrie de conductes, quan vostès mateixos reconeixen, el seu Conseller ho reconeix per escrit que no ha pogut sancionar mai, al llarg d'aquests sis anys, cap conducta personal. I espero que no sigui veritat el que m'ha dit el senyor Padrós: «precisament per això augmentem les quantitats». Perquè..., és que no reprimien perquè era massa barat? No, senyor Padrós, no, senyor Padrós: és

perquè és impossible, si no es que convertim cada ciutadà de Catalunya en policia d'un altre ciutadà, aconseguir que aquestes mesures que vostès volen reprimir realment siguin reprimides.

Per tant, pensem que la serietat política fa que, allò que es prohibeix, realment s'aconsegueixi de prohibir; que allò que es pretén aconseguir, realment s'obtingui, i aquesta és la responsabilitat de tots els polítics de Catalunya i aquesta ha volgut ser la responsabilitat del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

No s'ha acabat el debat, continuarem i pensem... —avui sí, senyor Escudé—, però la societat camina, el tema preocupa la societat i, en la mesura que aquest tema preocupa la societat, en tornarem a parlar, tornarem a dir i tornarem a demostrar que el que avui ha aprovat aquesta Cambra és inútil, i algun dia parlarem, realment amb voluntat política, de solucionar un tema tan sagrant com és el tema de les drogodependències.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor President. Per dir que, en l'Exposició de Motius, que ha tornat a reiterar tots els punts que el Grup d'Iniciativa ha anat exposant al llarg de l'articulat, de les esmenes que ha presentat a l'articulat, dir que hi ha un eix bàsic que parla que l'objectiu bàsic de qualsevol norma de control ha d'anar dirigit a les activitats de promoció i estímul de l'ús de les drogues. I tant hi estem d'acord que existeix un programa de salut a l'escola on les drogodependències tenen una presència significativa —aquí hi ha també el Conseller d'Ensenyament i alguna resposta haurà donat en aquest sentit, alguna resposta positiva, quan les darreres enquestes indiquen que l'hàbit tabàquic dels joves de Catalunya ha descendit els últims anys. I, això, dic que és important perquè —per vostès és important i per nosaltres ho és— va de bracet de la reforma legislativa que anem fent. I aquesta reforma que s'ha de fer en paral·lel es basa en la transformació gradual de la societat.

Jo no he parlat de «societats ideals», senyora Fabian; he parlat de societats «irreals». Vostès plantegen un model de societat irreal, no ideal. Jo també vull..., tots tenim la nostra forma de pensar quina és la nostra societat ideal. No és veritat que no vulguem escoltar —aquí hem escoltat els seus arguments—, el que passa és que una cosa és escoltar i l'altra cosa acceptar, i quan vostès diuen que són propostes tan utòpiques que no coincideixen amb nosaltres, em fa pensar que dona raó quan diu que vostès defensen una societat irreal —utopia, irrealitat—, però són tan utòpiques que vostès no solament no coincideixen amb nosaltres —que això sembla que els dona orgull— sinó que no coincideixen amb la majoria dels grups presents en aquesta Cambra i amb la majoria dels ciutadans de Catalunya que donen suport —per enquestes realitzades darrerament— a la iniciativa legislativa que aquí hem aprovat.

Jo celebro que s'hagi aprovat amb aquest gran consens perquè ha de permetre que la seva aplicació es basi en la tolerància, el respecte dels drets de tots els ciutadans.

Voldria acabar, per agrair, senyor President, senyors diputats, una vegada més, al Departament de Sanitat, al seu Conseller, al Gabinet del Conseller, als tècnics del Departament que han facilitat poder arribar a un text de qualitat; als diferents professionals que aquest Grup parlamentari ha pogut consultar per

poder també millorar aquest text, als diferents grups parlamentaris i, específicament —i voldria significar—, el Grup Socialista, que han fet que aquest text hagi millorat substancialment, i no voldria acabar, senyor President, sense agrair els serveis de la Cambra i, en aquest cas, la lletrada del Parlament el seu esforç a contribuir que aquest text donés llum.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Passem a la votació d'aquestes esmenes; es poden votar conjuntament la 136 i la 137? *(Pausa.)* Doncs, es voten les esmenes 136 i 137, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 3 vots a favor, 58 en contra i 25 abstencions.

A continuació es vota l'Exposició de Motius i el títol i títols de la Llei, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol i títols de la Llei han quedat aprovats per 83 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

La Presidència entén que, per part de la majoria i el Grup d'Iniciativa, s'ha fet ja explicació de vot. Els altres grups la donen per feta, l'explicació de vot? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de l'Institut Català d'Energia, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar el Projecte? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

(Remor de veus.)

Silenci!

Projecte de Llei de l'Institut Català d'Energia

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor President, senyores i senyors diputats, en pujar a la tribuna per presentar la Llei de creació de l'Institut Català de l'Energia o, en general, un tema energètic, un institut de l'energia, es poden adoptar, naturalment, dues posicions. Hi ha una temptació molt forta d'adoptar una posició que en podríem dir, en termes musicals, de to major, i intentar parlar de la crisi energètica, del creixement *versus* la conservació, de l'esgotament de fonts energètiques i, vaja, en general, podríem parlar de coses que ens acostarien a parlar del futur de la humanitat. Però no escau, no escau, això, perquè el que escau en aquest cas és un to —també fent servir el símil musical— menor, molt més domèstic, perquè és el que escau a l'Institut d'Energia d'un país que, com en el cas de Catalunya, no només és petit sinó que, a més a més, no té fonts energètiques; és a dir: no té carbó en quantitats significatives. L'Il·lustre Diputat senyor Roma em feia un gest perquè, naturalment, algun carbó hi ha, precisament, a la seva comarca. El que passa és que —com ell sap molt bé— poc carregat de sofre i, a més a més, amb unes condicions

d'extracció extremament desfavorables. Per tant, no té carbó —puc afirmar— en quantitats significatives o econòmicament significatives; no té petroli en quantitats significatives, no té gas en quantitats significatives; tampoc té molta més energia hidràulica de la que ja s'està explotant, i, per no tenir —encara que algun dels meus companys de l'Empordà o bé del Baix Ebre poden quedar decebuts—, tampoc no té quantitats significatives d'energia eòlica. D'això en parlarem més endavant, segurament, segurament.

En qualsevol cas, el que sí que és cert és que amb unes situacions d'aquest tipus, una llei energètica a Catalunya ha de ser tractada —seguint el símil musical que jo feia— no en to major sinó en to menor, en un to molt més domèstic, molt realista i molt de tocar de peus a terra.

De tota manera, malgrat el que acabo de dir, sí que m'agradaria fer dues consideracions globals, globals en el sentit de globus terraqüi, eh?, és a dir, global. Una és que... Són dues consideracions que representen, em sembla a mi, una novetat en la consideració dels problemes energètics a nivell mundial i que ens afecten a nosaltres molt modestament, però ens afecten.

Una és que, cada vegada més, en tractar els temes energètics, s'han de tenir present les qüestions mediambientals i no només pel diòxid de sofre o pels òxids de nitrogen que són problemes seriosos, bé, són els que provoquen l'anomenada pluja àcida, són problemes seriosos segons quins combustibles es fan servir —abans parlàvem del carbó, també creen aquests problemes els petroli—, sinó també en relació amb una variable que fa uns quants anys, simplement, no era considerada, que és l'anhídrid carbònic; és a dir, el gas que inevitablement es produeix quan es crema un combustible que contingui alguna quantitat de carbó, que, com vostès saben, no només passa amb el carbó sinó que també passa amb el petroli i encara que... (*Remor de veus.*) Carboni. Sí, d'acord, deu tenir raó el senyor Nadal. Molt bé. Quan es crema algun compost que tingui carboni com per exemple el carbó, doncs, es produeix anhídrid carbònic, senyor Nadal.

Bé, i l'anhídrid carbònic vostès saben que està produint un fenomen que no s'ha arribat a la conclusió ben bé que sigui present però en tot cas, en tot cas, és de molta consideració perquè, si fos veritat, seria molt greu, que és l'efecte hivernacle, i llavors això voldrà dir que en el futur haurem de tornar a evolucionar cap a fonts energètiques que no produeixin no solament diòxid de sofre o òxids de nitrogen sinó tampoc anhídrid carbònic, i vostès saben això què vol dir. Vostès saben això què vol dir.

Per tant, aquesta consideració, en primer lloc, de caire global, que també influeix a Catalunya, que és el de l'impacte sobre el medi de qualsevol consideració energètica que es faci o qualsevol acció que faci un institut de l'energia com l'Institut Català de l'Energia, que avui en proposem la creació.

L'altra consideració global seria —es veu venir després de l'anàlisi que he fet— que, entre les diferents fonts tradicionals d'energia, cada vegada més se n'ha de comptar una que en el cas de Catalunya és especialment significativa, després de les consideracions que jo he fet sobre les diferents fonts energètiques de què disposem, que és, senyores i senyors diputats, ni més ni menys, que l'estalvi energètic; és a dir, el bon ús de l'energia. L'estalvi és, sense cap mena de dubte, la font d'energia alternativa —si és que es pot abusar del llenguatge d'aquesta

manera— més important, més a l'abast i menys problemàtica que tenim; i això no només passa a Catalunya sinó a tot el món. Fixin-se, per exemple, que les economies energèticament més eficients, és a dir, aquelles que fan més bon ús de l'energia, que són, per altra banda, les economies més eficients, són les economies dels països de lliure iniciativa i de competència; contràriament a la posició d'aquestes economies, les economies planificades de planificació centralitzada, en aquests moments estan consumint un terç de l'energia mundial per produir un síss dels béns i serveis. Això vol dir una gran ineficiència d'aquestes economies —concretament, la de la Unió Soviètica, la Xina, i encara la d'Europa de l'Est.

Això vol dir que els països del món occidental, els països més avançats entre els quals, efectivament, es compta Catalunya, han de dur a terme unes polítiques energètiques que siguin conservadores, que siguin bones utilitzadores de l'energia i que siguin exemplars, perquè l'única manera de millorar el medi ambient mundial serà que aquests països poc eficients fins ara s'incorporin a les tècniques eficients d'utilització de l'energia.

Bé, deixem aquestes consideracions globals, les dues que els he fet, que són —com els deia, els les recordo— una, l'impacte sobre el medi, i l'altra que la font d'energia alternativa més important que tenim, amb molta diferència, és l'estalvi, per entrar en els objectius que ens plantejem per a Catalunya —objectius energètics i, al capdavant, aquest Institut per al que està dissenyat és per contribuir a assolir aquests objectius.

Aquests objectius estan assenyalats en el *Llibre Blanc de l'Energia* que, com vostès saben, va ser aprovat, si no ho recordo malament, l'any 81 i després corregit l'any 85. Són els objectius que s'esmenten allà, que és un de genèric: «assegurar la satisfacció de la demanda minimitzant els costos a mig i llarg termini» —no «dinamitzant», com diu per un error mecanogràfic, suposo, a la introducció..., a l'Exposició de Motius de la Llei, diu «dinamitzant els costos», i no, es tracta de «minimitzar els costos».

En segon lloc, es tracta de fer això, de fer aquesta oferta, de manera prou flexible —això és molt important—, de manera prou flexible, perquè el sistema sigui adaptable a canvis raonablement imprevisibles. Què vull dir amb «raonablement imprevisibles»? Que, simplement, seria un objectiu inassolible fer un sistema que pogués respondre a tots els canvis imprevisibles. Ara, hi ha un conjunt de canvis que són raonablement imprevisibles i, a aquests, sí que el sistema ha de ser capaç de donar-hi resposta. I això què vol dir? Això vol dir, fonamentalment, diversificació; vol dir diversificació de les fonts energètiques i, havent fet el repàs que he fet abans a Catalunya, vol dir per als propers anys substancialment una empena molt forta en dues direccions: en la direcció de la gasificació, és a dir, de més utilització del gas; pensin que nosaltres estem, aproximadament, al 12% de contribució del gas al balanç energètic global del país, quan a Europa s'està al voltant del 22%; és a dir, tenim camp per córrer en aquest sentit i és l'única diversificació seriosa que podem fer, a part, a més a més, de l'estalvi; és a dir, estalvi i gasificació són els objectius per als propers anys. També s'hauria d'incorporar el tema de les energies alternatives i recursos autòctons, que ja en parlaré més endavant.

Tenim, en tercer lloc, un altre gran objectiu; aquest és molt important —ja l'he esmentat diverses vegades—; és encoratjar

l'ús racional i eficient de l'energia, estalvi; encoratjar l'ús racional i eficient de l'energia.

Quart, promoure un ús de l'energia que sigui el màxim de benigne possible sobre el medi ambient. I, cinquè, afavorir la utilització dels recursos autòctons. Naturalment els recursos autòctons en el cas de Catalunya són, tornen a ser, fonamentalment l'estalvi —aquest és autòcton a tot arreu del món— i alguns recursos dels que de vegades s'han qualificat d'alternatius; en el cas de Catalunya, a més a més, renovables; és a dir, no tenim recursos dels que se'n diuen no renovables.

Per exemple, jo abans he parlat de l'energia edàlica; què hem de fer en aquests terrenys, en aquest terreny de les energies renovables i alternatives? Hem de ser-hi presents; hem de ser-hi presents per no perdre el progrés, de tal manera que si no hi fós sim presents i estiguéssim en la utilització però sense refiar-nos massa —ja els explicaré per què— ens podria passar que un dia que poguéssim ser realment contribuïdors importants al balanç energètic ens haguéssim quedat endarrere, i això seria fatal. Per tant, hem de mirar de no quedar endarrere.

De tota manera insisteixo que tampoc hem de fer creure als ciutadans que aquestes energies alternatives, o recursos autòctons renovables, siguin solució, perquè ara com ara simplement no ho són. Jo abans he parlat de l'energia edàlica i m'agradaria insistir-hi un moment més. Un dels països del món que més ha fet, que més ha treballat en el terreny de l'energia edàlica és Dinamarca; Dinamarca que, a més a més, té unes condicions edàliques clarament superiors a Catalunya i que s'ho han agafat molt seriosament. Bé, després de molts anys de treballar molt seriosament amb energia edàlica Dinamarca ha conseguit que l'energia edàlica fes una contribució realment molt important al seu balanç energètic: el 2%; molt important, el 2%. I llegint l'altre dia una revista danesa molt seriosa, sobre aquest tema vaig trobar una dada que és realment molt il·lustrativa: un d'aquests grans generadors edàlics amb pales de trenta metres, és a dir, amb unes pales de quinze metres, que vol dir que escombren un disc de trenta metres de diàmetre i que tenen uns preus bastant importants, com vostès saben, dona l'energia mitjana que consumeixen vuitanta ciutadans d'un país avançat, naturalment, com és Dinamarca; no vuitanta mil, no: vuitanta; no vuit-cents, no: vuitanta; és a dir, vuitanta ciutadans. Per tant, vostès s'imaginaran que només es poden fer instal·lacions d'aquesta naturalesa avui dia en pla de no perdre peu, és a dir que en el país hi hagi tècnics, que en el país es creï tecnologia que permeti anar seguint això per si un dia fos una proposició factible econòmicament. Avui, no ho és.

Per tant, no hem de distreure els ciutadans dient-los: «Escoltin, no pateixin, perquè els problemes energètics de Catalunya s'arreglaran amb energia edàlica.» No és veritat.

Molt bé. Per tant, els objectius són els que els he dit: assegurar la satisfacció de la demanda minimitzant els costos, a llarg termini; fer-ho de manera flexible; encoratjar l'ús racional i l'estalvi de l'energia, que és l'aspecte més important de tots; ser el màxim de benigne sobre el medi, i afavorir la utilització dels recursos autòctons amb el que es pugui i seguir la tecnologia en aquest camp.

Bé, aquests són els plantejaments que ens fem i són els plantejaments que ens impulsen a proposar-los a vostès la Llei que crea l'Institut Català de l'Energia. Aquest Institut té per missió potenciar substancialment, potenciar el que ha vingut fent du-

rant bastants anys, i molt eficaçment, la Direcció General d'Energia del Departament d'Indústria i Energia en el seu aspecte de foment, perquè evidentment aquesta Direcció General té dues vessants, o tenia fins ara dues vessants: la vessant de compliment reglamentari, de vigilància de la seguretat, és a dir, tot l'aspecte de policia industrial, i després tenia l'aspecte de foment.

Aquest segon aspecte, el de foment, arribem a la conclusió que el pot dur a terme millor una organització dependent de l'Administració, però que pugui actuar d'acord amb el dret privat, tal com preveu la Llei, i per tant tingui més agilitat de funcionament. I aquesta serà la missió que encomanarem a aquest organisme.

De fet, l'actuació de la Direcció General en els darrers anys és prou espectacular perquè ens encoratgi en valorar la feina que podrà fer l'Institut. Només diré dos conjunts de xifres molt breument. Fa deu anys a Catalunya es consumien 12.000, quasi 13.000, quilotones equivalents a petroli; l'any 88, que és el darrer any per al qual dispo de xifres absolutament fiables, el consum havia estat de 17.000, pràcticament, 17.000 quilotones equivalents de petroli. Això vol dir un increment del 30, quasi el 32%.

En canvi... És a dir, hi havia hagut un increment de consum energètic, però en canvi la intensitat energètica de la indústria catalana, és a dir, l'energia utilitzada per unitat produïda, havia disminuït, és a dir, millorat un 17%. Significa això que es produïa un estalvi d'aproximadament 700.000 tones equivalents de petroli a l'any; és a dir, a causa de les accions d'estalvi de l'economia catalana s'havia aconseguit el consum d'aproximadament tres superpetrolers menys a l'any. No vol dir que fossin superpetrolers, podia ser qualsevol altra mena d'energia; l'equivalent a això.

Jo no atribuiré, no seré tan imprudent d'atribuir tota aquesta acció d'estalvi energètic a l'acció de la Direcció General, del Departament d'Indústria i Energia a través de la seva Direcció General, però també seria injust probablement si diguéssim que no hi té res a veure. Bé, per tant, creiem que ha fet una bona acció i pensem que això es pot potenciar amb l'Institut que creem ara amb aquesta Llei. Aquesta es la proposta que els fem.

No voldria acabar la meua intervenció, que per altra banda quant al seu contingut substancial està acabada, sense, realment i amb tota sinceritat, fer un esment molt especial al bon treball que em sembla que s'ha fet aquí, en el Parlament. Els dic «em sembla» perquè jo no hi he estat personalment. Però, en canvi, el ponent del Grup parlamentari que habitualment dona suport al Govern m'ha explicat com anaven els treballs i realment he de dir que estic molt, molt content de la feina que s'ha fet, parlamentàriament parlant. S'han transaccionat coses, suposo que se'n transaccionarà alguna més i, sobretot, cal esmentar que una esmena a la totalitat amb text alternatiu, finalment, ha pogut ser retirada.

Jo ja m'imagino que no ha estat retirada per benevolència només del Diputat, sinó perquè realment hi ha hagut aproximacions. També m'imagino que no deu haver estat possible una aproximació al cent per cent, però en qualsevol cas val la pena esmentar-ho i agrair-ho. Agraeixo també molt l'acció dels altres grups parlamentaris, perquè si no agrairíem, precisament, de manera molt especial aquell que estava més allunyat; als que estan més pròxims també els agraeixo molt la feina que han fet.

En qualsevol cas, senyor President, ara procedirem al debat d'aquesta Llei i, simplement, agafar davant la Cambra el compromís, com a responsable del Departament d'Indústria, de fer el millor ús possible de la Llei que vostès probablement aprovaran. Catalunya haurà de fer un bon ús de l'energia i el Departament haurà de fer un bon ús de l'instrument que vostès ens col·loquen avui a les mans.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. No havent-hi cap diputat comissionat per la Comissió per presentar el Dictamen podem passar seguidament al debat del Projecte de Llei. Com ha anunciat ja el Conseller, hi havia una esmena a la totalitat que ha estat retirada; per consegüent, passem a les esmenes a l'articulat.

La primera esmena és del Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'assenyalada amb el número 2; és a l'article 3. La vol defensar, senyor Gimeno? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Per anunciar que, si m'ho permet, defensaria conjuntament l'esmena 2, 4, 7, 9, 11, 12, 15, 16 i 18.

El Sr. PRESIDENT: 11, 12?

El Sr. GIMENO: 15, 16 i 18; les que fan referència a l'article 3 i a l'article 4.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Com molt bé ha dit el Conseller, que m'ha precedit, Iniciativa per Catalunya vam presentar una esmena a la totalitat amb text alternatiu perquè entenem que el text que ens va arribar aquí, al Parlament, no era exactament el que sortirà aprovat avui de la Cambra. El text que va entrar tenia un grau elevat d'indefinició quant a quines havien de ser les finalitats i les funcions bàsiques de l'Institut. Sí que al seu inici, al principi de l'exposició de motius, parlava del Llibre Blanc de l'Energia, però després de definir aquestes línies bàsiques pràcticament no en tornava a fer esment ni a la resta de l'exposició de motius ni en els continguts a què després feia referència.

El text està dividit en dues parts: de l'article 1 fins a l'article 4, que explica les funcions i finalitats de l'Institut, i a partir de l'article 5, que explica l'estructura i el règim jurídic de funcionament de l'Institut Català de l'Energia.

Per a Iniciativa per Catalunya el Projecte, per a nosaltres, era molt deficient en la seva part inicial, és a dir, de l'article 1 fins a l'article 4. I ho era perquè constàvem tres aspectes que no ens satisfien i que ens van promoure a presentar aquesta esmena a la totalitat.

Primera, que el Projecte no posava en qüestió els mètodes ja clàssics o tradicionals de producció d'energia —avui se n'ha fet referència aquí per part de l'exposició del Conseller, però no se n'havia fet fins ara— i, per tant, tampoc no deia res sobre la necessitat o la conveniència d'impulsar la investigació, el desenvolupament i l'aplicació de les fonts d'energia renovables; és a dir, totes aquelles que poden tenir un menor impacte ambiental i que comporten un menor risc; energies com l'èolica, com la solar que, tot i que s'ha dit per part del Conseller que tenim escassetat en fonts d'energia, el que està clar que l'energia solar, el dia que siguem capaços d'utilitzar-la, Catalunya és rica en energia solar. Tampoc no s'ha parlat de l'energia geotèrmica, de l'energia de fusió o de l'impuls a la construcció de minicentrals elèctriques.

És a dir, d'alternatives al consum del petroli, del carbó, o de la hidroelèctrica o nuclear, pràcticament no se'n feia referència i creiem que això havia d'estar contemplat.

Tampoc no es deia massa el que per a Iniciativa per Catalunya és un objectiu fonamental de l'Institut, i era la incidència en la racionalització, en la producció, en l'ús i en el consum energètic. I a partir d'aquí com feiem possible això, i nosaltres proposàvem temes com el de promoure l'estalvi energètic a través de campanyes específiques de conscienciació ciutadana; plantejàvem la millora de l'eficiència energètica, no sols a través de subvencions a empreses o a particulars, o administracions, sinó elaborant i aplicant normatives específiques en aspectes que en altres països ja estan contemplats com és el de la construcció d'habitatges, com és el de la regulació del trànsit incitant al consum del transport públic i dissuadint de l'ús del transport a motor privat, o de regular millor les característiques dels electrodomèstics per reduir aquests consums. I tampoc, dins d'aquesta racionalització, es plantejava el foment de la implantació, preferiblement a escala local i comarcal —ja sabem que no són projectes que puguin cobrir la demanda energètica en un nivell apreciable—, però, de sistemes de producció d'energia renovable, siguin eòlics, siguin solars, o siguin de cogeneració, aconseguint així un cert increment de l'autonomia energètica, una major diversificació de les fonts de producció i, com a conseqüència d'això, també, una reducció de les pèrdues pel transport de l'energia a distància. Juntament amb aquests aspectes, incidíem també en la necessitat de formar tècnics especialistes en aquestes fonts d'energia que creiem que s'han de desenvolupar; energies renovables, per una banda, així com en les tecnologies que facin possible aquesta millora de l'estalvi efectiu, aprofitant per això la relació amb totes aquelles iniciatives de caràcter privat o públic interessades en aquests temes.

Un altre aspecte de discrepància inicialment nostra era que no feia incidència en la necessitat de portar a terme un seguiment i un control de l'impacte ambiental de les instal·lacions que produeixen energia, aspecte que en aquests moments no contempla tampoc el Projecte, però ja que, en tot el procés que hi ha hagut del debat del Projecte de Llei, entretant s'ha creat el Departament de Medi Ambient, esperem que una de les funcions que desenvoluparà aquest nou Departament de Medi Ambient serà la del control de l'impacte ambiental i per això creiem ja innecessari incidir en la seva introducció dintre del text que s'aprovarà.

Com ha dit el Conseller, les negociacions han estat àmplies, jo diria que han estat prou satisfactòries; no han canviat totalment el sentit inicial de l'Institut Català de l'Energia, ja que no és sols un instrument de promoció de les energies renovables ni de foment de la racionalització en l'ús de l'energia, però sí que podem dir que també és això el text que hem anat discutint al llarg d'aquestes últimes setmanes. Per això hem retirat l'esmena a la totalitat, hem retirat les esmenes..., vam arribar a un consens a l'article 2, quan parlava de la finalitat bàsica de l'Institut, ja que incloïa, per una banda, la investigació, desenvolupament i aplicació de les energies renovables i per l'altra incidia més específicament en la millora de l'estalvi, i ara ens queden, simplement, esmenes a l'article 3 i a l'article 4.

A l'article 3 —passo a defensar l'esmena 2—, quan es planteja que l'Institut és subjecte, en les seves activitats, als programes i a les directrius generals del Govern de la Generalitat, especial-

ment del Departament d'Indústria i Energia, nosaltres plantejem una esmena en un doble sentit, que creiem que és congruent amb la finalitat de l'Institut i amb l'organització del Govern, amb la finalitat, perquè, si a l'article 2 diem que l'Institut ha d'impulsar i ha de realitzar iniciatives i programes d'actuació en el desenvolupament de tecnologies energètiques, ha de millorar l'estalvi i l'eficiència energètica, ha de fomentar l'ús racional de l'energia i ha de buscar l'òptima gestió dels recursos energètics autòctons, ens semblava plenament lògic que l'Institut no sols ha d'estar subjecte a les directrius, sinó que també ha de poder elaborar propostes i programes per contribuir a definir aquestes directrius i aquests objectius. És a dir que la iniciativa en la definició d'aquests objectius la pot portar també l'Institut; no els ha d'imposar, però sí que els pot proposar. Per això creiem que aquest punt hi havia d'estar inclòs.

I, quant a l'organització del Govern, havent-se creat una Direcció General del Medi Ambient, que, segons diu la Llei, té totes les competències mediambientals, quan aquí parlem, a l'article 3, que les directrius generals de caràcter mediambiental, pensem que el Departament de Medi Ambient té alguna cosa a dir a l'Institut.

Respecte a la resta d'esmenes, que són totes de l'article 4, el que fèiem era una redefinició de les funcions de l'Institut d'acord amb tots aquests aspectes que hem anat dient. Finalment, hem arribat a un acord amb el Grup de Convergència i Unió, pel qual presentaríem una esmena conjunta transaccional, i ja que s'inclou dintre d'aquestes esmenes el foment de la recerca i el desenvolupament de tecnologies energètiques incloent-hi les renovables, fomentar la implantació de sistemes de producció d'energies renovables i de cogeneració a escala local i comarcal, en aquell sentit que hem dit abans, de promoure una diversificació de la producció d'energia, que també hem plantejat el fet de col·laborar amb altres administracions, especialment en l'àmbit local, per afavorir l'adopció de mesures d'estalvi i de racionalització en la producció i el consum de l'energia, que també s'ha inclòs la necessitat de formar tècnics especialistes en tecnologies energètiques, entre les quals, lògicament, hem dit abans que estan les mateixes energies renovables, i hi incloem les relacionades amb l'estalvi, i com així també es planteja en aquesta transaccional orientar els usuaris en la modificació dels hàbits de consum energètic, a través de campanyes i d'actuacions específiques, creiem que tots aquests punts són satisfactoris de cara a l'objectiu que nosaltres perseguíem, de definir mot bé, molt millor quines eren les finalitats i les actuacions, propostes d'actuació de l'Institut, i podíem, tranquil·lament, retirar l'esmena a la totalitat perquè els nostres objectius estaven coberts.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Portaveu del Grup Socialista vol seguir l'exemple del senyor Gimeno i defensar d'una «tacada» totes les esmenes al capítol primer? O sigui, als articles 3 i 4. (Pausa.) No?

El Sr. ROMA: Bé, senyor President, a l'article 3 no n'hi tinc cap, és a l'article 4, que hi ha set esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Això mateix.

El Sr. ROMA: Sí. Senyor President, voldria agrupar-les. De fet, també manifestar la satisfacció del Grup Socialista...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Roma té la paraula. És perquè quedi gravat, eh?

El Sr. ROMA: Perdó, senyor President; gràcies, senyor President.

Bé, en primer lloc, mostrar també la satisfacció del Grup Socialista davant l'ampli consens a què s'ha arribat en el debat i la discussió d'aquest Projecte de Llei, que ens ha portat que puguem millorar sensiblement el text presentat i al qual, doncs, el Grup Socialista creiem que hi ha fet aportacions valuoses, que ha de permetre que aquest Projecte de Llei arribi ja a convertir-se en llei amb una millor i més àmplia redacció.

Precisament, aquest grup d'esmenes, que són les 3, 5, 6, 8, 10, 14 i 19, s'ha arribat a una transacció en la qual s'inclouen les propostes que nosaltres fèiem, que l'Institut Català d'Energia tingués en compte i pogués realitzar auditories energètiques, especialment en tots aquells locals públics o en tots aquells edificis que, precisament per saber quines possibilitats hi ha d'estalvi d'energia, pot donar lloc a propostes de modificació de la seva arquitectura o propostes de millor rendiment de l'energia que actualment utilitzen.

Al mateix temps, també, hi ha una altra de les esmenes que va destinada a la necessària col·laboració —i lògica col·laboració— entre les diferents administracions perquè es puguin beneficiar de l'existència de l'Institut i especialment pensant, lògicament, en l'administració d'àmbit municipal que sovint veiem com la factura o les factures de despeses energètiques són prou elevades com perquè l'Institut faci estudis per poder disminuir aquest cost i rendibilitzar més bé, lògicament, l'ús de l'energia.

I després n'hi ha una altra, que va encaminada, precisament, que l'Institut també faci estudis sobre la investigació en la seguretat de l'ús de les energies. Tots tenim present el que aquests darrers mesos hi ha hagut en diferents accidents produïts per l'ús d'una energia determinada i que creiem que el fet d'estudiar noves energies també ha de portar que l'Institut estudiï que aquestes noves energies tinguin una clara seguretat i, per tant, s'eviti qualsevol ús imprudent de les energies. No ens referim en aquest cas, lògicament, a la policia de la seguretat, sinó únicament al camp de la investigació de la seguretat en l'ús de les diferents energies, siguin les actuals, siguin les que en un futur es puguin descobrir.

I, per últim, que aquestes noves energies que es puguin descobrir o es puguin estudiar, siguin a l'abast del major nombre possible de conciutadans. De res serviria tenir o trobar noves energies si aquestes fossin d'un ús tan car que no fes a l'abast de tot el públic i, per tant, creiem que també s'ha d'estudiar l'abaratiment en l'ús de les noves tecnologies energètiques.

Bé, de tota manera, tal com abans he dit, s'ha arribat a una esmena transaccional per la qual l'article 4 té una nova redacció que acull totes les esmenes aquestes, les set esmenes presentades pel Grup Socialista, que lògicament hem signat i que, en fi, trobem i considerem precisament que capta totes les peticions que havíem fet en aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. El Grup Popular té, a aquest article quart, dues esmenes: el senyor Colomé té la paraula per a la seva defensa. (Pausa.) Esmenes 13 i 17.

El Sr. COLOMÉ: Gràcies, senyor President. En relació amb l'esmena número 13, nosaltres també la retirarem en benefici d'aquesta transaccional que hem signat amb el Grup de la majoria i amb els altres grups esmenants de l'article 4.

Agraïm, com no?, la capacitat de consens del ponent del Grup de la majoria envers aquesta esmena nostra número 13, però hem de lamentar que aquesta capacitat de consens no ha estat la mateixa envers la nostra esmena 17, que haurem de defensar.

El 16 d'abril de 1985 s'aprova per aquest Parlament la Llei 5/85, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials. Aquest centre ha estat fins avui —data en què s'aprovarà, suposem, aquesta Llei— el responsable a Catalunya de tot tipus d'actuació de la nostra Administració dirigida a aconseguir un superior estalvi en l'ús de l'energia.

A partir d'avui el responsable serà l'ICAEN; l'ICAEN, per tant, ha d'assumir l'herència del CIDEM en tot el que fa referència al tema energètic. Acceptem, el nostre Grup, la seva creació, perquè entenem que el tema energètic té la suficient entitat com per no haver de ser tractat pel CIDEM barrejadament amb altres temes industrials, però voldríem que —si no hi ha motius que ens obliguin al contrari, i estem convençuts que no hi són— les premisses que condicionaven i condicionen l'actuació del CIDEM fossin respectades en constituir, en crear l'ICAEN.

Una premissa que va tranquil·litzar, quan es va crear el CIDEM, les persones de mentalitat liberal i que creuen —creiem— que la iniciativa pública ha d'interferir al menys possible la iniciativa privada, és la que figura a l'apartat b) de l'article 4 de la Llei de Creació del CIDEM. Volem recordar a la Cambra que aquesta premissa hi figura perquè en aquell moment va ser votada majoritàriament una esmena del Grup Popular que deia exactament el mateix que la que avui defensem, però referida a l'ICAEN. «La participació» —entre cometes— «de l'ICAEN no pot superar el 45% del capital, llevat d'un acord exprés del Consell Executiu, que ha de ser comunicat al Parlament. El període de temps perquè l'ICAEN pugui participar en qualsevol societat anònima és de tres anys, prorrogable per a tres anys més.» Tanquem cometes.

El nostre Grup entén que l'Administració de la Generalitat pot participar en empreses a fi de facilitar la consecució d'avantatges i millores per al conjunt dels catalans, però aquesta participació en empreses, ni es pot eternitzar, ni pot ésser en cap moment majoritària. Si no volem crear un conjunt empresarial públic, a fi d'evitar la càrrega financera que a la llarga sempre suposa, hauríem de donar suport —entenem nosaltres, el Grup Popular— a aquesta esmena. L'únic que demanem és que si l'esperit d'aquesta esmena va ser entès per aquesta Cambra en aprovar la Llei de Creació del CIDEM, sigui també entès avui en aprovar la Llei de creació de l'ICAEN.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomé. Torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, vaig a fer el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes que s'han presentat als articles 3 i 4 d'aquesta Llei. Quant a l'esmena de l'article 3, nosaltres no podem votar, senyor Gimeno, la primera part, on ens demana que es tinguin en compte les indicacions del Departament de Medi Ambient quant a la definició de la política de l'Institut Català de l'Energia.

L'article 3.1, de fet, ja diu que és el Govern de la Generalitat en conjunt el que marca les directrius i les prioritats d'aquest Institut, i si hi ha un esment concret del Departament d'Indústria i Energia és perquè és el Departament del qual depèn, el Departament al qual està assignat. Però, evidentment, si hi introduïm el de Medi Ambient hi podríem introduir també Política Territorial i Obres Públiques, i fins i tot segurament algun altre, i això desdibuixa l'esquema que hi ha a l'article.

D'altra banda, s'ha de tenir en compte que, quan es diu «Govern», ja es diu també «Medi Ambient», com es diu també «Política Territorial», eh?, i repeteixo que l'esment a Indústria i Energia és perquè és el Departament al qual està adscrit.

I votarem sí a la segona part, on diu: «tanmateix, i d'acord amb la seva finalitat, pot elaborar propostes a l'Institut i programes d'actuació per contribuir a la definició d'aquestes directrius».

Quant al conjunt de les altres esmenes, en total disset esmenes, bé, vostès ja han esmentat el fet que tenim una transacció preparada, que jo lliuraré a la Cambra en acabar aquest meu parlament. Aquesta transacció es fa càrrec dels continguts de sis esmenes d'Iniciativa per Catalunya, set esmenes del Partit Socialista i una esmena del Partit Popular. Queden sense ser recollides l'esmena 15, d'Iniciativa, la 17, del PP, i la 18, d'Iniciativa. Quins són els aspectes més importants?

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, quina és la primera que ha dit? Ha dit 17 i 18 i...

El Sr. COLL I BERTRAN: La 15, d'Iniciativa; la 17, del PP, i la 18, d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. COLL I BERTRAN: Són les tres que no entren a la transacció. Els aspectes més importants que s'han inclòs en aquest article 4 són la importància de l'elaboració de programes per a la realització d'auditories energètiques, a iniciativa del Grup Socialista; l'esment particularitzat de les energies renovables i netes, amb una insistència important d'Iniciativa, cada vegada que es fa referència als desenvolupaments. Sabem, i el Conseller ha parlat de les dificultats de l'explotació generalitzada d'aquest tipus d'energia, però entenem que, amb aquesta consideració, es important tenir-la present. Es parla de fomentar la implantació de sistemes de producció d'energia renovable i de cogeneració a escala local i comarcal —de vegades, lliga amb l'anterior; ell ha parlat del 2% a Dinamarca—; sabem de les restriccions d'aquest tipus d'energia i, fins i tot, utilitzant-la en les millors capacitats possibles, però val la pena també, en aquest article 4, que quedi concretat com una de les funcions de l'Institut.

S'insisteix en la importància de les tecnologies d'estalvi: és una altra cosa que, tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa, en parlaven. Es parla de l'orientació al usuari en la modificació dels hàbits de consum energètic mitjançant campanyes i actuacions específiques; és cert que tot el tema de l'estalvi necessita d'una certa educació, i, per tant, forma part del que són els objectius o les funcions de l'Institut. I, finalment, es fa un esment a la importància de l'estudi en el camp de la seguretat, i es marca, com a una funció de l'Institut, treballar en l'estudi i en el camp de la seguretat —no en l'exercici estricte de la seguretat, que és competència d'un altre òrgan del Departament.

Quant a com pot l'Institut desenvolupar aquestes funcions, s'hi introdueixen dos mecanismes: un és la col·laboració amb

l'Administració local, que entenem que amb el nou redactat queda molt més clar, tot i que abans ja se'n parlava, i la participació en operacions de capital-risc i en la creació de societats d'aquesta naturalesa, que és una petició —és precisament l'esmena 13— del Grup Popular.

Entenem que aquest article 4 és la clau del consens general obtingut i que permet resumir el conjunt de preocupacions o de desigs que hi havia en les esmenes dels diferents grups, i, per tant, em sembla que és important remarcar que ens sentim satisfets d'aquest acord obtingut.

Quant als tres articles que queden al marge d'aquest consens, les tres esmenes, l'esmena 15, no l'hem inclosa; és una esmena d'Iniciativa en la qual es parla del tema de l'avaluació de l'impacte mediambiental, perquè entenem, precisament, que donat que ja tenim una Conselleria de Medi Ambient, això correspon, més aviat, a aquesta nova Conselleria.

L'esmena 17, del PP..., bé, vostès ens posen o ens proposen aquí una sèrie de restriccions a la participació en empreses públiques per part de l'ICAEN; certament que en la Llei del CIDEM hi havia aquestes restriccions, i és precisament a partir de l'experiència de l'aplicació de la Llei del CIDEM que nosaltres pensem que no és necessari mantenir aquestes restriccions i que, més aviat, en alguns casos, han creat problemes; val més remetre's al que és la llei-marc, que és la Llei de l'Empresa Pública: entenem que el que regula la Llei de l'Empresa Pública val per al cas de l'ICAEN i que no és necessari posar-li més restriccions.

I, finalment, quant a l'esmena 18, l'hem votat en contra perquè ens sembla que, de fet, és de tipus repetitiu, ja que insisteix en el tema que es pot constituir participar en societats, d'acord amb les funcions pròpies, que, evidentment, no pot ser d'acord amb cap altra cosa.

La transacció és aquesta que jo lliuro ara a la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. COLL I BERTRAN: Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Procedirem a llegir aquesta esmena transaccional. Senyor Secretari?

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Article 4. 1) Les funcions generals de l'Institut són les següents: a) fomentar i desenvolupar programes d'assessorament i auditoria energètica per tal de determinar possibles actuacions d'estalvi i millora de l'eficiència energètica, elaborar programes de racionalització de l'ús de l'energia i promoure l'aprofitament dels recursos energètics renovables; b) fomentar la recerca i el desenvolupament de tecnologies energètiques, incloses les renovables, i de béns d'equip i de serveis industrials relacionats amb l'energia, i participar i col·laborar amb altres organitzacions públiques i privades i, especialment, amb centres universitaris, amb programes de recerca aplicada a tecnologies energètiques, i d'avaluació dels recursos energètics autòctons; c) fomentar la implantació de sistemes de producció d'energia renovable i de cogeneració a escala local i comarcal; d) elaborar estudis, realitzar i emetre informes i recomanacions d'aplicació de tecnologies energètiques en els diferents sectors econòmics, o bé adreçats a l'establiment de línies d'actuació de l'administració en l'àmbit energètic, i coordinar els treballs que, en aquest àmbit, realitzin els departaments de la Generalitat; e) organitzar programes de formació i reciclatge professional en col·laboració amb centres de formació

d'àmbit universitari i professional, i recolzar iniciatives en sectors específics amb dèficit formatiu, atenent a les necessitats de tècnics especialistes en tecnologies energètiques, incloses les relacionades amb l'estalvi; f) orientar els usuaris en la modificació dels hàbits de consum energètic, mitjançant campanyes i actuacions específiques; g) fomentar la participació de les empreses i institucions catalanes en els programes energètics estatals i internacionals, principalment els endegats per la Comunitat Econòmica Europea, així com en general informar i assessorar sobre les directrius i programes comunitaris adreçats a l'àmbit energètic; h) exercir qualsevol altra funció que, en l'àmbit energètic, vagi destinada al foment de la seva eficiència i possible abaratiment, l'autorització racional de l'energia, l'estudi en el camp de la seguretat i la introducció de tecnologies innovadores, incloses les renovables i les netes, dins el marc de respecte al medi ambient.

»2. Per a l'exercici de les seves funcions, l'Institut Català de l'Energia pot: a) establir convenis i contractes amb institucions públiques o privades interessades en l'àmbit de les funcions de l'Institut; b) col·laborar amb altres administracions, especialment en l'àmbit local, per tal d'afavorir l'adopció de mesures d'estalvi i de racionalització en la producció i consum d'energia; c) constituir o participar en societats que tinguin limitada la responsabilitat dels seus socis, siguin aquests públics i privats; d) promoure l'establiment de línies de finançament per a la realització de projectes energètics, en col·laboració amb l'Institut Català de Finances i també amb altres institucions públiques o privades; e) participar en operacions de capital-risc i en la creació de societats d'aquesta naturalesa, mitjançant la subscripció d'accions o de participacions representatives dels capitals socials; f) realitzar qualsevol altra activitat que l'ajudi a assolir els seus objectius.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Procedirem a les votacions: en primer lloc, votarem els articles 1 i 2, segons el Dictamen, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests dos articles han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena número 2, del Grup d'Iniciativa... (*L'I. Sr. Gimeno demana per parlar.*) Sí?

El Sr. GIMENO: Perdó, senyor President, retirada l'esmena en la referència al Departament de Medi Ambient, que el Grup de Convergència...

El Sr. PRESIDENT: O sigui, que manté l'esmena només en «Tanmateix...»

El Sr. GIMENO: A partir de «Tanmateix...» fins al final, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es vota aquesta esmena.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, es vota l'article tercer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article tercer ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes 15 i 18, del Grup d'Iniciativa. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) No? Doncs, separadament...

El Sr. GIMENO: No, és que retiraria les dues esmenes: una, la 15, perquè ja hem dit que, havent-se creat el Departament de Medi Ambient, la funció que nosaltres atorgàvem a l'Institut era innecessària, la del control ambiental, i, la 18, perquè realment fèiem una reiteració de les funcions pròpies de l'Institut.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queden retirades. Resta només l'esmena 17, del Grup Popular, que se sotmet a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 70 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional que dóna nova redacció a l'article quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Passem al capítol segon de la Llei. Article 5, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article cinquè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article sisè. El Grup d'Iniciativa? *(Pausa.)* El senyor Gimeno té la paraula per defensar les esmenes del Grup a aquest article.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Defensaríem conjuntament la 20, la 23 i la 24, i retirariem l'esmena 25.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: L'article sisè fa referència a la composició del Consell d'Administració de l'Institut. La proposta que nosaltres presentàvem era modificar —des del punt de vista nostre— l'excessiva composició administrativista, mantenint la reduïda presència de membres dins d'aquest Consell d'Administració. Som conscients que, en un consell d'administració, no hi ha d'haver un nombre elevat de persones, perquè això dificulta o entorpeix l'efectivitat de la gestió, però el que creiem és que el fet que hi hagi cinc representants, només, de l'Administració de la Generalitat, li donava un caràcter excessivament administratiu o burocràtic. Llavors, la nostra proposta va dirigida que tres membres fossin representants de l'Administració i uns altres tres membres fossin representants de la Universitat i d'altres instàncies o organismes relacionats amb les competències pròpies de l'Institut, i que aquests tres membres fossin proposats per aquestes institucions o organismes.

En definitiva, si l'Institut Català d'Energia és un organisme molt tècnic, el que creiem és que els representants havien de ser també nomenats no per la seva pertinença a l'Administració, sinó pel seu caràcter tècnic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Socialista manté l'esmena número 22; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President, és la 21.

El Sr. PRESIDENT: La 21, sí.

El Sr. ROMA: 21, bé, gràcies, senyor President. Concretament, a l'apartat c), que, quan parla de tres vocals en representació de l'Administració de la Generalitat, una vegada ja creada la nova Conselleria de Medi Ambient, considerem lògica la inclusió que un d'aquests tres vocals vingui..., o sigui, sigui un dels representants de la Conselleria de Medi Ambient, entenent que ha de ser-hi representada, en el Consell d'Administració de la Conselleria de Medi Ambient, per entendre que ha de vetllar per tot el que té d'aspectes de possible impacte

mediambiental i que, lògicament, ha de vetllar precisament perquè l'ús de l'energia sigui un ús net i respectuós, lògicament, amb tot el tema ecològic.

Per tant, lògicament, això fa referència a l'esmena 21 i també a l'esmena 22, que és d'addició d'una lletra c) bis.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Coll i Bertran té la paraula.

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí, senyor President. Quant a l'esmena 20, d'Iniciativa, i també la 23, també la 24, i la 22, socialista, nosaltres entenem que el Consell d'Administració no ha d'augmentar el nombre de membres ni ha de variar la seva composició. Entenem que el que sí que és un òrgan, en tot cas, de participació, de presència d'altres institucions o d'altres entitats, és el Consell Assessor, i, quan parlem del Consell Assessor, doncs, ja parlarem de la transacció que hem elaborat en aquest sentit, però no al Consell d'Administració, que és un òrgan estrictament de gestió.

Quant a l'esmena 21, del Grup Socialista, aquesta estem disposats a votar-la a favor. El que demana és que, de les cinc persones representants de la Generalitat en el Consell d'Administració, una ho sigui de la Conselleria de Medi Ambient. Certament, el fet de tenir aquesta nova Conselleria, d'alguna manera dóna molt de sentit a aquest fet i, per tant, per la política que desenvoluparà estem d'acord que hi hagi un representant de la Conselleria.

I, quant a l'esmena número 25, entenem que és una esmena repetitiva, és una esmena d'Iniciativa que diu que ja l'ha retirat...

El Sr. PRESIDENT: Ha estat retirada.

El Sr. COLL I BERTRAN: ...i, per tant, doncs, no entrarà a votació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem, doncs, a les votacions de l'article sisè.

Esmenes del Grup d'Iniciativa, números 20, 23 i 24. Conjuntament?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 5 vots a favor, 49 en contra i 15 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 21 i 22, del Grup Socialista. Conjuntament? *(Pausa.)* No.

El Sr. COLL I BERTRAN: Votació separada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Votació separada. En primer lloc votarem la número 21.

(L'I. Sr. Roma s'aixeca per parlar.)

El Sr. ROMA: Senyor President, si us plau... La 22, perdó, entenc que, pel fet que després defensaré l'esmena 26 —que hi ha una transaccional—, retirariem aquesta 22 a favor de la transaccional que després defensaré amb l'esmena 26.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, es vota la número 21.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, es vota l'article sisè segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article sisè ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Se sotmet a votació ara l'article 7, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article setè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article vuitè. En primer lloc hi ha l'esmena número 26, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President. Tal com abans he dit, és en el mateix sentit de l'esmena 22, que té per objecte demanar l'ampliació del Consell Assessor; lògicament nosaltres demanàvem fins i tot una ampliació més gran de la que al final hem arribat, a través d'una esmena transaccional, però crec que podem donar per bona aquesta proposta, ja que s'augmenta el nombre de persones que formaran part d'un consell assessor que volem que sigui més representatiu i que doni obertura a sectors tant de producció de l'energia com de consum, com a organitzacions de consumidors, com també a representants del món municipal de través de les seves representacions de federació i associació de municipis, i també al món de la universitat. En fi, en definitiva és una mica donar una més àmplia representativitat, que això també portarà que les decisions que prengui l'Institut siguin molt més adaptades al món real en tant que hi hagi també membres que provenguin de tots aquests àmbits amb els quals l'energia té una relació més o menys directa, sigui per consum, sigui per producció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. El Grup d'Iniciativa té l'esmena número 27: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. També en el mateix sentit que la composició del consell d'administració, la nostra idea no era que fos únicament el consell assessor el que tingués membres no representants de l'Administració, per això no hem votat afirmativament l'article anterior que definia la composició del consell d'administració. Creiem que tant en un com en l'altre, en el consell assessor hi ha d'haver gent relacionada amb el món de l'energia i per això la nostra esmena número 27 plantejava que a més a més de la representació que plantejava inicialment el Grup de Convergència i Unió, s'hi afegís «representants de l'Administració local, representants de les organitzacions sindicals, associacions de consumidors, associacions conservacionistes»; en definitiva, tots aquells que tinguin alguna cosa a dir en el camp de l'energia i que aquesta inclusió havia d'ampliar necessàriament el nombre de membres dels quinze que es proposaven inicialment fins als vint que proposàvem nosaltres.

La transacció creiem que recull bé l'esperit nostre; no s'esmenta específicament algunes d'aquestes organitzacions que hem dit, però parla d'altres organitzacions que ens fa creure, de l'esperit del ponent de Convergència i Unió, i de la voluntat expressada pel Conseller, que seran tinguts en compte en la composició definitiva d'aquest consell assessor. Per això hem signat la transacció, i creiem que també serà aprovada àmpliament per aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per al torn en contra o el que sigui, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Gràcies, senyor President. Efectivament, hem redactat una transacció a l'article 8, lletra d), de tal manera que s'inclou entre els vocals representants del consell assessor, on deia «representants de l'Administració» queda com «representants de l'Administració de la Generalitat, també de les associacions municipalistes i, per tant, de l'Administració local, dels col·legis professionals relacionats amb el món de l'energia» —ens semblen importants aquest tipus d'organitzacions, d'entitats—, on es parlava de les universitats fem referència a les «universitats catalanes», concretament, i on parlava de la indústria parlem de la indústria, en particular de la productora i de la distribuïdora d'energia. Aquest és el conjunt d'elements que s'inclouen en aquesta transacció.

Finalment, el nombre de vocals que inicialment estava previst en el Projecte de Llei fins a un màxim de quinze, queda redactat fins a un màxim de vint.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Gimeno i el senyor Roma retiren les seves esmenes per donar lloc a aquesta transacció. Senyor Secretari, donarà lectura a la transacció a les esmenes 26 i 27.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Article 8, punt segon. «El Consell Assessor és integrat pels membres següents: a) el President, que és el Conseller d'Indústria i Energia; b) el Vice-president, que és el Director General d'Energia, el qual auxilia el President i el substitueix en cas d'absència o d'impossibilitat; c) el Director de l'Institut; d) un nombre de vocals representants de l'Administració de la Generalitat, de les associacions municipalistes, dels col·legis professionals relacionats amb el món de l'energia, de les universitats catalanes, de la indústria i, en particular, de la productora i distribuïdora d'energia i d'altres institucions o organismes relacionats amb les funcions de l'Institut, escollits entre persones de reconegut prestigi en l'àmbit de l'energia. El nombre de vocals serà, com a màxim, de vint membres.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari.

Procedim a la votació d'aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació els articles 8, 9 i 10, que no tenen esmenes. Es poden votar conjuntament. 8, 9 i 10, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

A l'article 11 hi ha una sola esmena, la número 28, del Grup Socialista. Senyor Roma, té la paraula per defensar-la.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President. 28 i 29.

El Sr. PRESIDENT: 28 i 29.

El Sr. ROMA: Exacte, a l'article 11. Bé, de fet, aquí proposem unes redaccions que considerem més precises que les que figuren en el Projecte de Llei, però de fet amb l'ànim d'arribar al consens en tots els articles, i només recordar que, de les vint-i-cinc esmenes que el Grup Socialista vam presentar, vint-i-dues han estat acceptades pel Grup majoritari..., bé, entenent que aquestes dues esmenes no tenen un pes específic molt important i que no suposen una gran variació respecte a la redac-

ció del Projecte de Llei, les retirem, precisament per donar peu que puguem votar unànimement aquest article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Coll i Bertran només vol intervenir per donar les gràcies. *(Rialles.)*

El Sr. COLL I BERTRAN: Ja que m'ho demana, doncs, sí, intervindrà per donar les gràcies al Grup Socialista per aquest gest.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Bertran.

Votarem els articles 11, 12, 13, 14 i 15, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a les disposicions finals.

El Grup Popular manté una esmena, la número 30. La vol defensar, el senyor Colomé?

El Sr. COLOMÉ: Sí, gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena, l'únic que pretén el Grup Popular és garantir que, en transferir a l'ICAEN part del pressupost del Departament d'Indústria i Energia, a fi que pugui començar la seva labor, no es canvia el sentit de despesa de cap de les partides. És a dir, i com diu l'esmena, que per aportar diners per a operacions corrents de l'ICAEN, les transferències surtin dels capítols 2 i 4 del pressupost de la Conselleria i per aportar diners per a operacions de capital, surtin dels capítols 6, 7 i 8.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra, senyor Coll?

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí. Senyor Colomé, no li podem votar a favor aquesta esmena; de fet, el Govern de la Generalitat ja té una normativa per a aquests casos, i pensem que aquesta Llei no incorpora la necessitat que hi hagi una normativa específica.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll i Bertran.

Procedim a la votació, en primer lloc, d'aquesta esmena del Grup Popular, la número 30.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 49 en contra i 20 abstencions.

A continuació es vota la Disposició Final Tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Final ha quedat aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

A continuació es voten les Disposicions Finals Primera, Segona i Quarta, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquestes disposicions finals han quedat aprovades per unanimitat.

A l'Exposició de Motius hi ha una sola esmena, la 31, del Grup d'Iniciativa. El senyor Gimeno té la paraula per defensar-la.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Molt breument. Ja hem dit abans que l'Exposició de Motius com el text inicial del Projecte de Llei era molt ambigu; jo diria fins i tot que la proposta d'exposició de motius era freda, era baldera, no defini-

tòria en absolut de quina era la tasca que havia de realitzar l'Institut Català de l'Energia i creiem que, havent-se aprovat aquesta sèrie de continguts que milloren la finalitat inicial i les funcions de l'Institut Català de l'Energia, calia introduir dintre del text algunes d'aquestes mesures que hem aprovat que fan referència a la millora de l'estalvi, la racionalització del consum, l'impuls a les energies renovables, sense pretendre que això fos una definició exhaustiva i completa de què és el que ha de fer l'Institut, però, simplement, donar-li un cert interès en aquesta Exposició de Motius. Hem arribat a una proposta de transacció per la qual retirarem la major part de la nostra exposició de motius i quedaria incorporada aquesta transaccional dintre de l'Exposició de Motius inicial.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí, senyor President. Més que per al torn en contra, per presentar aquesta transacció que incorpora una referència a la importància que la reducció de costos energètics arribi a afectar positivament l'usuari; incorpora també la referència a la importància d'afavorir la racionalització del consum i de l'augment de l'eficiència energètica, i, finalment, fa una referència clara a la introducció de les tecnologies renovables i netes —es diu— en el camp de les quals cal augmentar l'esforç de recerca i aplicació —que es fa en totes les tecnologies però també en aquestes concretament. Aquesta és la transacció última sobre aquesta Exposició de Motius.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Secretari procedirà a donar lectura a aquesta esmena transaccional a l'Exposició de Motius.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Així, doncs, es fa imprescindible intensificar el procés iniciat d'adequació de les estructures energètiques dels diferents sectors, reduint la incidència dels costos energètics, la qual cosa ha d'arribar a afectar positivament l'usuari afavorint la racionalització del consum, augmentant l'eficiència energètica, disminuint la dependència del petroli i introduint tecnologies renovables i netes en el camp de les quals cal augmentar l'esforç de recerca i aplicació.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari.

Procedirem a la votació d'aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'Exposició de Motius, segons el Dictamen i el títol i títols de la Llei.

Vots a favor?

L'Exposició de Motius i el títol i títols de la Llei han quedat aprovats per unanimitat.

Ara hi podria caber una explicació de vot. *(Pausa.)* Els grups parlamentaris hi renuncien.

I es pot passar al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Accés a la Funció Pública Docent del Personal Docent dels Centres que, en Virtut de la Llei 14/1983, del 14 de Juliol, del Parlament de Catalunya, s'han integrat a la Xarxa de Centres Públics Dependents de la Generalitat de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dic-

tamen. Un membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

Projecte de Llei Reguladora de l'Accés a la Funció Pública Docent del Personal Docent dels Centres que, en Virtut de la Llei 14/1983, del 14 de Juliol, del Parlament de Catalunya, s'han integrat a la Xarxa de Centres Públics Dependents de la Generalitat de Catalunya

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, és prou conegut per tots els diputats aquí presents que, malgrat la llarga i bona tradició pedagògica de Catalunya, no hem tingut, fins fa relativament poc temps en el nostre país, una política educativa global. De fet, això no s'ha pogut fer fins que es van rebre —gràcies a l'Estatut— els traspassos relatius a l'ensenyament.

No hi ha dubte que, en aquells moments, la insuficiència d'escoles públiques a Catalunya era un fet i —tal com dic— que la manca de competències que fins aleshores havia tingut cap autoritat política catalana feia difícil una acció educativa eficaç. Hi havia, això sí, com tothom sap molt bé, grups de gent amant de l'ensenyament que havien fet esforços molt reeixits tant en el sector públic com en el sector privat, i fins fa relativament poc temps tothom sabia —tothom qui havia estudiat l'afer— que el bon ensenyament a Catalunya, en línies generals, era compartit per un grup d'escoles privades que s'havien afanyat a actualitzar la seva línia pedagògica i que —dit sigui entre parèntesis— feien també l'ensenyament en català i del català.

Va ser, com molt bé saben les senyores i els senyors diputats, que, gràcies a la discussió, l'aprovació i subsegüent promulgació de la Llei 14/83, l'anomenada Llei del CEPEPC quan era Conseller d'Ensenyament el meu col·lega Conseller Guitart, es va obrir la possibilitat d'integració a la Xarxa d'Escoles Públiques de Catalunya d'aquelles escoles de reconeguda tradició pedagògica que havien manifestat el desig d'esdevenir escola pública. I establí també, aquesta Llei, un procediment mitjançant el qual la subscripció de convenis per part del Departament d'Ensenyament, els ajuntaments i les escoles interessades, permeté —ha permès— de donar un tractament singular i específic a cadascuna d'elles tot tenint en compte un seguit d'exigències i de garanties que van configurar el marc legal bàsic.

La integració dels centres que així ho volgueren es va anar materialitzant amb la signatura dels corresponents convenis individualitzats, aprovats pel Consell Executiu, i amb la creació d'aquells centres com a centres docents públics. D'un total de cent escoles que hi havia inicialment, exactament cent, que en principi pensaven integrar-se gràcies a aquesta Llei, se n'han integrat definitivament vuitanta, catorze, per diverses causes, hi van renunciar, n'hi ha cinc que no van tenir les condicions adequades per fer-ho, i en queda una que hi ha hagut encara un problema amb l'ajuntament, la integració de la qual no s'ha fet.

Un dels elements cabdals de tot aquest procés d'integració a la Xarxa dels Centres Públics va ser el compromís que totes les parts van prendre pel que fa al personal docent, que feia possible, fins aleshores, l'existència i el bon funcionament dels centres a què fem referència. Amb la signatura dels convenis a què hem alludit, l'Administració s'anava obligant a la contractació

administrativa dels seus professors, i aquests, així mateix, havien de participar en les convocatòries d'accés a la funció pública docent d'acord amb les normes que l'Administració disposés a l'efecte. Durant el període transcorregut entre la signatura dels convenis d'integració de cadascun dels centres i de la seva creació com a centres públics, l'Administració de la Generalitat va dictar les disposicions necessàries per tal d'adequar la situació del seu personal docent a les diferents circumstàncies originades pel mateix procés d'integració. Així mateix, la publicació de la Llei 17/85, de la Funció Pública de la Generalitat, va establir que es preveurien al seu moment les condicions específiques d'accés d'aquest personal a la Funció Pública Docent de la Generalitat.

Finalment, la publicació i l'entrada en vigor de la Llei Orgànica 1/1990, d'Ordenació General del Sistema Educatiu, ha permès que el personal docent al servei dels centres integrats pugui accedir a la Funció Pública Docent mitjançant proves específiques selectives convocades per l'Administració de la Generalitat prèvia regulació del seu Parlament, que és el que estem fent en presentar aquest Projecte de Llei.

Aquest Projecte de Llei, en els seus articles primer i tercer, estableix que el Departament d'Ensenyament convocarà, doncs, les corresponents proves selectives específiques i en determinarà el contingut i el desenvolupament. A l'article segon s'especifiquen les condicions que ha de reunir el personal que hi pot prendre part, i el termini durant el qual es portarà a terme aquest procediment específic d'accés. L'article quart concreta el cos al qual ingressarà el personal que superi les proves i, al mateix temps, defineix la seva situació administrativa. I, finalment, una disposició addicional preveu la situació d'aquells professors que no prenguin part o no superin el procés selectiu. Altrament, es deroga la Llei 14/83, a què abans hem fet referència, atès que amb l'aprovació d'aquest Projecte de Llei es culmina, finalment, el procés d'integració en el darrer però importantíssim aspecte que és el constituït pel seu professorat, que és aquí i, en tot cas, com diem sempre, la pedra angular del sistema educatiu.

Només restarà així al Departament d'Ensenyament el fet de convocar el procés selectiu i de formalitzar la situació del personal al qual han estat d'aplicació els drets derivats de la Llei 14/83.

I acabo aquesta breu presentació de la Llei tot demanant el vot favorable de totes les senyores i els senyors diputats, fet que estic pràcticament segur que així es farà, atès que en el curs de la tramitació parlamentària s'ha arribat a un gran consens en el contingut d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. No havent-hi cap diputat encarregat per la Comissió per presentar el Dictamen, podem passar al debat de les esmenes que hi ha reservades. Però abans podem passar a la votació de l'article primer, que no té cap esmena.

Vots a favor?

L'article primer ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article segon: hi ha l'esmena número 1, de l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, faré la defensa o l'agrupament de totes les esmenes del CDS; és a dir, la número 1, la número 6 i la 13.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, Honorable President. Il·lustres senyores i senyors diputats, les esmenes que proposa l'Agrupació parlamentària del CDS van en un sentit més progressista que el Projecte de Llei, ja que ens sembla que no podem deixar tancada la via d'accés a la funció pública als docents que, amb posterioritat a les Lleis 14 del 83, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa dels Centres Docents Públics de Diverses Escoles Privades, i la 17/85, de Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, han demostrat —o puguin demostrar— el mateix esperit renovador i la mateixa forma de treballar per una escola progressista, innovadora i catalana, com vàrem fer al seu moment els docents dels quals el Projecte de Llei ens parla i entre els quals estan alguns dels il·lustres diputats aquí presents.

Ens abona aquesta raó, a més a més, l'economia processal, ja que si mai ens trobéssim en les circumstàncies abans esmentades, aquest Parlament hauria de tornar sobre el mateix tema elaborant una nova llei *ad hoc*, i ens abona aquesta raó —ho torno a dir— el fet que les esmenes que avui defensem estan ja recollides, si més no, en el seu plantejament i esperit a la Llei Orgànica 1/1990, d'Ordenació General del Sistema Educatiu, la qual cosa ens fa pensar que no hem d'escatimar als docents de Catalunya el que tot i essent de justícia ja està reconegut en una llei de rang superior.

Moltes gràcies, Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup d'Iniciativa té unes esmenes; per defensar-les, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President, i per fer estalvi d'energia parlamentària, defensaré totes les esmenes i faré explicació de vot en una sola intervenció, ja que altres estalvis energètics no fem en aquesta Cambra...

Bé, un seguit d'escoles que havien treballat a fons a favor de la renovació pedagògica a Catalunya es volien escola pública, eren reconegudes com a tals, eren les impulsores d'aquells manifestos «Per una escola pública, catalana i gratuïta», com deia el manifest de la desena Escola d'Estiu de Rosa Sensat, aprovat en circumstàncies difícils el juliol de 1975. Molts professionals de l'ensenyament —i em penso que és bo que els tornem a reconèixer aquest esforç que van fer pel país— van acceptar el repte de lluitar a favor de l'escola pública fins i tot amb una pèrdua de la capacitat adquisitiva i de camins professionals més estables i més segurs; és important recordar tot això. Han estat molts anys de tractar d'aconseguir una integració a la xarxa d'escoles públiques i, en aquest cas concret, a la xarxa o en el cos de docents públics de Catalunya també.

El 14 de juliol de 1983, aquest Parlament regulava el procés d'integració a la xarxa dels centres públics de les escoles dites del CEPEPC —com recordava ara fa un moment l'Honorable senyor Conseller. De tota manera, subsistia o persistia el problema de com aquests professionals de l'ensenyament quedaven integrats en tant que funcionaris que havien accedit, amb la totalitat dels seus drets, a la funció pública docent com a personal d'aquests centres docents.

Quan tenia lloc el debat de la LOGSE, de cop, van ser aquests professionals, va ser el collectiu que dona suport a les escoles del CEPEPC el que ens va fer obrir els ulls, perquè podia haver-hi un perill, que és que allò que havia aprovat el Par-

lament de Catalunya podia quedar revocat, a la pràctica, per una llei de rang estatal. L'esforç de molts collectius i l'actitud excel·lent de diferents grups polítics va permetre d'esmenar això, que hauria estat, per a nosaltres, un pas enrere en relació amb el que era justament la nostra capacitat i la nostra autonomia parlamentària. No em sap gens de greu recordar en aquests moments els esforços i les gestions personals que vam fer, per exemple, la Diputada al Parlament de l'Estat, senyora Maria Eugènia Cuenca, la senyora Marta Mata, la senyora Eulàlia Vintró i tants i tants d'altres per aconseguir que, en la LOGSE, s'aprovés una disposició que permetés la regulació de l'ingrés en el cos docent de tot aquest collectiu de mestres.

Aquesta Llei d'avui completa la proposta anterior i tanca un procés. És per tot això que ens sembla molt important l'aprovació d'aquesta Llei, a la qual nosaltres no hem volgut introduir cap esmena en el que és, diguéssim, el collectiu d'aquestes escoles, dels mestres que conformen aquestes escoles, dels docents d'aquestes vuitanta escoles que, com deia suara el Conseller, han estat integrades ja fins ara en la xarxa de centres docents públics de Catalunya.

Les nostres dues esmenes, la 2 i la 14 —en l'ordenació que tenim avui al *Butlletí*—, podríem dir que són esmenes de serrell, de serrell pedagògic per aconseguir integrar un collectiu d'ensenyants que han estat presents en tota aquesta aventura de les escoles del CEPEPC per arribar a ser escoles públiques, amb tots els seus efectes i a favor de la renovació pedagògica a Catalunya, i que podrien quedar despenjats d'aquesta integració. És per això que a les nostres esmenes, en el cas de la 2, tractem d'afegir, entre els que poden quedar integrats en aquest nou cos educatiu: «o bé haver exercit el servei d'educador, de conformitat amb els convenis signats amb la Generalitat de Catalunya o l'Administració local, a partir de la integració dels centres esmentats a la xarxa pública docent».

I pel que fa a l'esmena 14, plantegem que siguin equiparats als ensenyants dels centres del CEPEPC objecte d'aquesta Llei les persones que estaven en procés d'obtenir la titulació adequada el 1983 i que compten amb els requisits que l'article 2.1 d'aquesta Llei preveu: «ser personal docent al servei dels centres que, d'acord amb el procés previst a la Llei 14/1983 del Parlament de Catalunya, s'havien integrat a la xarxa de centres docents públics que depenen de l'Administració educativa de la Generalitat de Catalunya; haver estat nomenat professor interí del Centre Integrat per l'Administració educativa; romandre al servei del centre en la data de la convocatòria de les proves específiques en què participin.»

Tenim l'esperança que, al llarg d'aquest debat, hi hagi una proposta que permeti, que ens permeti a nosaltres, retirar aquestes esmenes a favor d'una esmena que garanteixi, d'acord amb la legislació actual i de la millor manera possible, la integració d'aquest serrell en el conjunt del cos docent de Catalunya dels representants d'aquestes escoles que, repeteixo, han fet un bé extraordinari a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya també manté diverses esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Des l'escó estant, per energia dialèctica i també geogràfica, i

atenent també al procés creixent de desertització de l'hemicicle, agruparíem en una sola intervenció el conjunt de les quatre esmenes i també el nostre posicionament sobre aquest tema.

Entenem que aquest Projecte de Llei que avui és sotmès a consideració dels diferents grups de la Cambra és un acte de justícia —com ja s'ha dit aquí— cap a tot un seguit de professionals que van voler-se comprometre, en condicions adverses i difícils, en l'aventura d'aconseguir una escola pública de qualitat i de caràcter progressista, vinculada a la realitat nacional per la llengua, la cultura i els continguts. Res a objectar, doncs, des d'aquest punt de vista, en relació amb el primer article, sobre el qual no hem presentat cap esmena i que ha estat ja aprovat en aquest hemicicle.

Pel que fa referència a les característiques de les nostres quatre esmenes restants, que són l'esmena número 3, la número 7, la número 9 i la número 11, que defensem justament en aquest precís moment, fan referència, aquestes esmenes, a alguns dels aspectes que també fa uns instants han estat ja apuntats per l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera. Per una banda, felicitar-nos, doncs, de la possibilitat d'accés definitiu del personal que, en el moment de la incorporació de les escoles al Departament d'Ensenyament, no va poder fer-ho —ho farà ara, a partir d'unes oposicions concretes— i, en tot cas, saber que aquestes esmenes fan referència a un col·lectiu reduït de persones que, per tot un seguit de circumstàncies, no disposaven, en els moments de la integració de la seva escola respectiva, de la titulació adequada, però sí que en disposen en aquest moment, pel que fa referència a l'ensenyament general bàsic; un altre col·lectiu, més reduït encara, de professors de secundària, i la tercera de les nostres esmenes faria referència a la necessitat d'incloure un reconeixement explícit de l'antiguitat del servei prestat en les escoles respectives.

Com sigui que, pel que fa referència a l'esmena número 3, existeix, existirà d'aquí a uns instants, quan ens en parli el portaveu de la majoria, una esmena transaccional que no satisfà amb plenitud la nostra proposta però sí que, ni que sigui tangencialment, s'hi aproxima, nosaltres retirariem íntegrament l'esmena número 3 a benefici d'aquesta esmena transaccional, bo i sabent que les ratlles finals de la nostra no hi queden incloses, però sí que, en canvi, si el Grup Socialista manté la seva esmena número 5, és d'un contingut idèntic pràcticament al nostre i, en aquest cas, per agilitat també del tràmit parlamentari, votariem la seva i prescindiríem de la nostra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Només resta el Grup Socialista per defensar les seves esmenes; té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. En una primera intervenció, acumularia les esmenes número 4, número 5 i número 8.

En l'esmena número 4 es demana unes proves específiques per accedir al cos de professors de secundària. Els motius són els següents: en primer lloc, la Llei 14/1983 —que, a partir d'ara, anomenaré del CEPEPC— preveia la integració de centres amb secció de batxillerat, en l'Addicional número 1, encara que de fet només eren dos i no afecta moltes persones. El que és cert és que no preveia, aquella llei, convocatòries especials de secundària —això, ho reconec.

En segon lloc, en canvi, la Transitòria Sisena de la LOGSE ho permet: es refereix al personal docent dels centres que, d'acord amb els processos previstos en la Llei 14/1983, s'han integrat a la xarxa de centres públics; per tant, no hi ha cap restricció en el text de la LOGSE. La majoria de Convergència i Unió fa una interpretació restrictiva de l'Addicional Sisena de la LOGSE, i jo demanaria que no em donessin raons jurídiques sinó, en tot cas, que reconeixin que això és una actitud política. Per què? Perquè suposo que ens envien els informes jurídics que acompanyen la memòria perquè ens els llegim, i resulta que la Direcció General de la Funció Pública en el seu informe ho aconsella. Els ho llegiré textualment, diu: «En idèntic sentit, considerem que, si s'escau, caldria tenir en compte la possible existència de professors de Formació Professional i BUP en els centres docents la situació dels quals caldria recordar» —i subratllo les ratlles que segueixen— «atès el que disposa la Disposició Addicional Primera de la Llei 14/1983.» O sigui, que la Direcció General de la Funció Pública considera que hi ha un motiu per aprovar aquesta esmena. Jo diria que tenen bons serveis jurídics, però potser no en fan prou cas.

Passo a l'esmena número 5, que és la que nosaltres, com a grup parlamentari, hem rebut més peticions per part de molts i molts col·legis dels que s'han integrat a la xarxa pública. Es tracta d'incloure clarament, jo diria, en aquesta Llei els educadors que reuneixen les següents condicions: que estaven al servei dels centres, que es varen acollir al Pla Especial de Formació del Professorat, que no tenien llavors títol però ara el tenen, i que és un col·lectiu ben delimitat, perquè hi havia un conveni provisional perquè seguíssin al lloc de treball entre la Generalitat i els ajuntaments.

Jo penso que compleixen totes les condicions de l'article 2, o sigui que fins i tot sense modificar res i davant dels tribunals potser hi tindrien dret; són personal docent al servei del centre; han estat nomenats professors interins del centre integrat, i romanen al servei del centre alguns d'ells —pot ser que hi hagi algun cas especial, i per això voldria més garanties que hagi estat trasllat. Per això volem una esmena, per evitar una interpretació restrictiva, perquè, a més, no figuren en la relació de docents en els convenis singulars signats. La utilitat, doncs, d'aquesta esmena seria un aclariment suficient, un compromís solemne, i evitar que hagin d'acudir als tribunals.

Faig constar que aquestes esmenes, normalment, no me les he inventat jo: per exemple, aquesta ha estat demanada pel Consell Escolar, que és un òrgan consultiu, com tots saben, encara que no sigui preceptiu el seu informe..., perdó, vull dir, que no sigui decisiu.

Bé, a darrera hora sembla que ens han ofert una esmena transaccional, que no és el que demanàvem però ens sembla que és un avenç. Per què? Perquè en l'articulat —i no en l'Exposició de Motius, com deien abans— es garanteix l'estabilitat d'aquests professors als centres; d'altra banda, no els nega cap dret, perquè diu: «d'acord amb les lleis vigents»; jo sé que, com a moltes esmenes transaccionals, hi haurà una doble interpretació, que podria ser la possibilitat, que per a nosaltres seria més convenient i generosa, d'accés a les convocatòries específiques, i una altra seria un contracte laboral indefinit. Però com que això ens sembla un avenç per a aquestes persones i no un retrocés, retirarem l'esmena número 5 i també el vot particular.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Senyor President, senyores i senyors diputats, faré el torn en contra, en aquesta primera ocasió, a totes les esmenes que han presentat els grups de l'oposició, tant a l'article segon com a l'article quart del Projecte de Llei, donat que algunes esmenes ja han estat defensades, posteriors a aquestes, però no totes.

Jo, per començar, el que no faré és intentar tornar a fer algunes de les coses que han fet els companys diputats dels altres grups parlamentaris i a les quals jo m'afegiria sense cap tipus de problema, i és la satisfacció que, per part del nostre Grup, tenim que es presenti aquest text, aquest Projecte de Llei que, d'alguna manera, intenta cloure un procés, un procés d'integració —tal com s'ha explicat abans— de tots uns centres d'ensenyament que, per les seves característiques pedagògiques, socials i específiques, jo crec que va ser un procés d'integració, aquest —la incorporació d'aquests centres a la xarxa pública—, que va satisfer, en aquell moment, tots els grups de la Cambra, quan es va aprovar el Projecte de Llei, i que ha estat, jo penso, una gran aportació de tots aquests centres en el marc de l'ensenyament a Catalunya. En aquest sentit, no reiterar algunes de les coses que ja s'han dit, incidir en la satisfacció que aquest procés, d'alguna manera, arribi al seu final amb aquest Projecte de Llei, Projecte de Llei que el que pretén és integrar el personal d'aquestes escoles del CEPEPC a la funció pública de la Generalitat i que, per tant, entenem que culminaria, tal com he dit abans, un dels elements fonamentals d'aquest procés.

A pesar d'això, davant d'aquest Projecte de Llei, hi planegen alguns dubtes plantejats per alguns grups parlamentaris que podria resumir, pel que fa a l'article segon i a l'article tercer, a dos problemes fonamentals: primer, la integració dels mestres de secundària i, segon, el risc possible que hi hagués un grup molt reduït, un grup delimitat, tal com s'ha dit abans, de persones que van quedar lligades a través d'un conveni entre ajuntaments, centres i Generalitat i que no disposaven en aquell moment de la titulació corresponent, quedessin despenjades de tot aquest procés d'integració. Jo voldria donar una contesta genèrica a les diferents esmenes que han presentat els grups en relació amb aquesta qüestió. Pel que fa a aquest grup concret de persones que poguessin quedar despenjades d'aquest tema, nosaltres hem manifestat sempre la voluntat que això no sigui així; però hem de manifestar també les reserves legals, importants reserves legals que tenim, que sigui possible la solució desitjada per alguns grups polítics. En aquest sentit nosaltres presentarem una transacció, que hem donat a conèixer abans als grups parlamentaris que havien esmenat el text; una transacció que obre la porta a la possibilitat que si jurídicament és possible que aquestes persones participin en aquestes proves selectives específiques, però que, en tot cas, si això no és possible jurídicament, cosa que nosaltres ens temem, però que si ho és ens n'alegraríem moltíssim, permeti la garantia de l'estabilitat laboral, personal, econòmica i pedagògica d'aquest grup reduït de persones en la seva funció docent i com a personal docent d'aquestes escoles.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, aquesta Disposició Addicional, què transacciona, quines esmenes transacciona?

El Sr. GAVÍN: La número 5.

El Sr. PRESIDENT: Només la 5; la 5, socialista.

El Sr. GAVÍN: Li llegeixo...?

El Sr. PRESIDENT: No, no quan acabi la seva exposició.

El Sr. GAVÍN: Per tant, aquest és un primer bloc en què nosaltres entenem que amb aquesta transacció pretenem demostrar i comprometre la voluntat política que hi ha per part del Grup de la majoria i del Govern de donar solució a tota la problemàtica dels ensenyants de la LOGSE, inclosos aquest petit grup reduït de persones que es poguessin trobar en una situació particular, i, per tant, donar per tancada la qüestió d'aquest grup d'ensenyants. Una voluntat política que nosaltres..., penso que ha estat demostrada quan des del primer moment, des de la responsabilitat del Govern, s'ha pogut dur a terme tot el procés d'integració dels centres del CEPEPC.

En segon terme, en relació amb les esmenes a l'article segon i al quart, hi ha la qüestió, que ha ressorgit en algunes esmenes de l'oposició, dels mestres de secundària. En aquest sentit nosaltres sí que haurem de ser més rotunds i més inflexibles, si vostès em permeten, en el sentit que entenem que és absolutament impossible legalment donar resposta a les peticions d'aquests grups parlamentaris pel que fa als ensenyants de l'ensenyament secundari. Jo voldria recordar que l'article primer de la Llei 14/83 —precisament el ponent del Grup Socialista n'ha fet esment— diu: «El Departament d'Ensenyament pot integrar a la xarxa de centres docents públics, en la forma i amb el procediment establerts en aquesta Llei, els centres docents privats d'educació preescolar i d'EGB». I, per tant, exclou qualsevol possibilitat d'incloure els ensenyants de secundària, que per una altra banda pensem que només afectaria, tal com se'ns ha manifestat en alguna altra ocasió, dues escoles.

És per aquest motiu, motiu jurídic, que per a nosaltres és clar i és absolutament impossible de variar i de no tenir en compte, que nosaltres no donaríem suport a les esmenes que parlen d'aquesta qüestió. I, per resumir, per tant, si la transacció pogués ser tramitada i recolzada, nosaltres ens sentiríem satisfets; pensem que tots els grups ens en podríem sentir satisfets de poder donar solució a aquesta qüestió i, per tant, nosaltres votàrem en contra de la resta d'esmenes a aquests dos articles.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Procedirem a donar lectura... *(L'I. Sr. Martín demana per parlar.)* Senyor Martín i Toribio, digui.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Per fer explícit que retirem l'esmena número 1.

El Sr. PRESIDENT: La número 1 queda retirada. Senyor Secretari, se servirà donar lectura a aquesta esmena transaccional a la número 5, del Grup Socialista.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Departament d'Ensenyament adoptarà les mesures que calguin dins de la legislació vigent per tal que puguin romandre com a personal docent als centres respectius els professionals que estaven al servei del centre en el moment de la integració d'aquest, que es van acollir al Pla Especial de Formació de Professorat i figuren en els acord específics subscrits entre el Departament d'Ensenyament i els ajuntaments i que continuïn prestant serveis en els centres com a personal docent fins al moment de la publicació d'aquesta».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. *(L'I. Sr. Riera i Gassiot demana per parlar.)* Senyor Riera?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, per indicar que el nostre Grup retira les esmenes 2 i 14, perquè, tot i que no queden absolutament recollides en la transaccional, sembla que hi ha prou garanties per recollir les aspiracions d'aquest col·lectiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Doncs, resta de l'article segon només... (*L'I. Sr. Gavín demana per parlar.*) El senyor Gavín té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Senyor President, només per fer esment d'un descuit: jo he dit que es transaccionava l'esmena número 5, però aquesta transacció també pretén transaccionar l'esmena número 2, d'Iniciativa per Catalunya, i l'esmena número 3, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Efectivament a l'article 2, doncs, hi ha l'esmena viva només la número 4, del Grup Socialista, i la 6, de l'Agrupació del CDS, que sotmetrem a votació.

En primer lloc, l'esmena socialista, la número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 6, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 55 en contra i 20 abstencions.

A continuació es vota la transaccional a la que s'ha donat lectura abans.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada... (*Pausa. Remor de veus.*)

Hi ha algun vot en contra?

Abstenció?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Es vota ara l'article segon segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

L'article segon ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'article tercer, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article tercer ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 7, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana a l'article 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 8, del Grup Socialista, també a l'article quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 16 vots a favor, 55 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota l'article 4, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article quart ha quedat aprovat per unanimitat.

Resta només per defensar les altres esmenes socialistes: el senyor Magí Cadevall té la paraula. (*Pausa.*) La número 10, 12 i 15.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President, i accepto el seu suggeriment implícit de fer-ho conjuntament.

A l'esmena número 10 nosaltres demanem que es reculli el text de la LOGSE que diu que es reconeixeran la totalitat dels serveis prestats als centre integrat i s'autoritza en aquesta esmena el Departament d'Ensenyament a regular-ho per evitar que això es quedi sense regular. Si a més es pogués fer una transacció per evitar una interpretació restrictiva, millor, però penso que a aquestes hores és difícil.

També aquí ens trobem un altre cop que sortirà el ponent de Convergència i Unió i dirà que actua per motius jurídics, però resulta que jo altra vegada li haig de dir: precisament, és una recomanació que està en l'informe de la Direcció General de la Funció Pública, que diu textualment: «al nostre entendre en aquest punt caldria recollir el que disposa l'apartat segon de la Disposició Transitòria Sisena de la LOGSE, que estableix en l'apartat segon l'obligació de precedir al reconeixement de la totalitat dels serveis prestats en el centre docent integrat a la xarxa pública». I el mateix es feia en un informe anterior de la Direcció de la Funció Pública. Suposo que és que disposen d'informes jurídics més bons, però jo demanaria que una altra vegada ens els incloguin entre els antecedents del Projecte de Llei.

A l'esmena número 12, en què es tracta de l'addició d'un nou article, aquí és una cosa encara que potser és més important perquè caldria aclarir-ho més en la Llei. Es tracta de l'addició d'un nou article que demana que els professors que ja són funcionaris, sigui perquè ho eren en el moment de la integració, sigui perquè ho han estat a convocatòries posteriors, se'ls reconegui, primer, la destinació definitiva i, segon, el reconeixement de la totalitat dels serveis prestats. Perquè penso que, si no, ens trobaríem amb una falta d'equitat jurídica manifesta, que és: els que participin a partir d'ara en una convocatòria especial, que es podria suposar una mica més fàcil, se'ls reconeixerà la totalitat dels serveis prestats, i, en canvi, els que hagin acudit a una convocatòria ordinària, que es podria suposar més difícil, no se'ls reconeixerà la totalitat dels serveis prestats. Altre cop, jo diria que les esmenes, senyores i senyors diputats, no me les he inventat; aquesta és també una recomanació del Consell Escolar de Catalunya.

Finalment, per si això pogués acabar-los de convèncer, al Grup de la majoria, diria que si aprovaven aquesta esmena potser serien respectuosos amb els consells que alguna vegada ha donat el senyor Conseller, quan nosaltres havíem dit: «com és que no es regula la funció pública docent perquè es pugui resoldre el problema dels professors del CEPEPC?» El senyor Conseller va recordar que hi havia convocatòries ordinàries. Bé, no llegiré el text, en honor a la brevetat, però el que es dedueix és que els que haguessin seguit el consell del senyor Conseller, de presentar-se a les convocatòries ordinàries, ara tindrien menys drets.

Per tant, per això, jo penso, doncs, que seria molt convenient que això, s'acceptés aquesta esmena, perquè si no fins i tot jo els preguntaria: serà possible, per exemple, que aquests professors que ja són funcionaris es tornin a presentar a les convocatòries especials per poder adquirir el reconeixement de la totalitat dels serveis prestats? A no ser que vostès em diguessin que faran una interpretació restrictiva i que la totalitat dels serveis prestats vol dir la totalitat dels serveis prestats als centres que el centre ha estat integrat a la xarxa pública. Espero que no em diguin això, perquè això penso que seria un error greu. Per què seria un error greu? Perquè hi ha una llei, ja, que diu que als funcionaris públics —tots— se'ls reconeix la totalitat dels serveis prestats, a efectes econòmics, no des que han entrat en la funció pública, sinó des que han començat a treballar per a l'Administració. I, per tant, llavors, no calia que l'addicional sisena de la LOGSE parlés de res del reconeixement de la totalitat dels serveis prestats. El més misteriós de tot això és que l'addicional sisena de la LOGSE va ser, jo diria, fins i tot no votada, sinó promoguda pel Grup de Convergència i Unió al Congrés de Diputats, amb un consens, naturalment, molt general.

Bé, i finalment, ja només em queda l'esmena 15, que és restringir la clàusula derogatòria; no derogar tota la Llei del CEPEPC, sinó només en allò que s'oposi a la present Llei. Mirin, jo voldria tranquil·litzar el Grup de la majoria: no cal tenir por que es demani una nova convocatòria de centres que vulguin integrar-se a la xarxa pública, perquè em sembla que l'addicional dos de la Llei del CEPEPC deixa bastant clar que es preveu una sola convocatòria en el termini de tres mesos, i que en tot cas caldria una altra llei.

Citaria una qüestió d'elegància, que és una mica estrany, que reconec que és poc important: que la Llei que deroguem és mencionada dues vegades en l'articulat i una d'elles diu: «Es farà precisament tal com diu la Llei...» tal del CEPEPC, que resulta que ara la deroguem. Però això no és important. El més important, per a mi, seria el temor que amb la derogació total de la Llei del CEPEPC es lesionin drets objectius d'alguns professors. Per exemple, i posaré un exemple en honor de la brevetat, un de sol. Els professors que han acudit a les convocatòries aquestes ordinàries, que jo deia fins ara, segons la Llei del 83 tenen dret a destinació definitiva en el centre; alguns, em consta que encara estan amb destinació provisional. Si ara deroguem la Llei del CEPEPC, aquestes persones es poden veure privades dels seus drets, si no se soluciona d'una altra manera. Per tant, jo penso —no n'estic absolutament segur, però tinc temor— que si es deroga totalment la Llei del CEPEPC puguin veure's afectats els drets d'alguns professors.

Finalment, ja he dit que retirava el vot particular perquè queda totalment resolt amb la transaccional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Aquest torn en contra, el faré a tota la resta d'esmenes que ja han estat defensades per tots els grups parlamentaris, de la 9 en endavant.

En primer terme, abans de fer el torn en contra d'alguns dels arguments que han estat donats, jo li voldria dir al senyor Magí Cadevall que no em repliqui que li responc amb arguments jurí-

dics, quan vostè només fa que parlar-me d'arguments jurídics, i em fa relació a tots els textos legals sobre els quals vostè es fonamenta per fer una determinada interpretació de les situacions. Si hem de parlar d'arguments jurídics, en parlem tothom, però en tot cas no ens ho recrimini a nosaltres i ho faci després vostè.

Hi ha un impediment, des de la nostra òptica, a l'hora d'incorporar molts dels aspectes que estan plantejats en les esmenes dels diferents grups a aquest article, i és un, i és el de la naturalesa del text legislatiu. Aquest text legislatiu no és un text ni per regular la situació laboral del personal, ni per actualitzar la situació laboral del personal, ni per a res de tot això: és un Projecte de Llei específic, tal com marca la Llei del CEPEPC, per regular l'accés a la funció pública docent del personal docent de tots aquells centres, i per tant nosaltres entenem que alguns d'aquests aspectes que vostès pretenen incloure no estan previstos, perquè d'alguna manera no han d'estar previstos en aquest text legal.

De tota manera, entrarem a discutir esmena per esmena; intentaré donar els arguments concrets de per què nosaltres entenem que no poden ser acceptats.

En un primer terme ens trobem amb l'esmena número 9, la número 10, la número 11, són les esmenes que fan relació al reconeixement dels drets prestats per aquests mestres. Jo, en aquest sentit, voldria dir al senyor Magí Cadevall que no tingui tants temors en relació amb això. De fet, els serveis prestats estan reconeguts —tal com ell ha dit, fent esment a motius jurídics— en la transitòria sisena de la LOGSE i, per tant, ni tan sols anul·lant la Llei del CEPEPC entenem que aquests drets es veurien perjudicats per part d'aquests mestres. En tot cas, nosaltres, el que sí que voldríem dir és que acceptar l'esmena número 10, del Grup Socialista, el que això representaria és que tots els funcionaris interins, absolutament tots tinguessin drets als trien- nis. Vostè diu: «És que vostès fan una interpretació restrictiva de la Llei», i ens acusa dels arguments jurídics. Vostè utilitza arguments jurídics fent una interpretació molt àmplia de la Llei, una interpretació tan àmplia de la Llei que nosaltres entenem que surt dels marges lògics i dels marges en què actualment està funcionant la funció pública de Catalunya, i que entràrem en un terreny absolutament perillós i bastant ple d'interrogants.

Nosaltres, partim de la base que aquests drets, tal com diu la LOGSE, hauran de ser reconeguts obligatòriament, i ho seran quan aquestes persones s'integrin a la funció pública de la Generalitat. En tot cas, podria ser que aquesta interpretació permetés que aquests drets li poguessin arribar a ser reconeguts a partir del moment d'integració del centre. Això és un tema que s'hauria d'estudiar després que s'haguessin integrat aquestes persones a la funció pública de la Generalitat. En tot cas, penssem que de cap manera podrien ser reconeguts abans de la integració del centre, ja que el centre integrat passa a ser públic a partir del moment de la integració i no pas abans.

Jo, en aquesta línia, voldria insistir en la necessitat que aquest text legal reguli el procés d'integració a la funció pública i que després d'aquest procés d'integració es desenvolupin tota la sèrie de reglamentacions que siguin necessàries per donar solució a aquest tema, que, tal com ja he dit abans, està garantit per la LOGSE i està garantit per la voluntat que sigui així i per les lleis de la funció pública, que són aplicables a nivell general.

Jo, en aquest sentit, el que sí que vull dir és que ja hi ha una ordre del Departament preparada —jo diria pràcticament acabada—, que el que pretén és recollir la situació personal de cada una d'aquestes persones —que és molt diversa, moltíssim diversa: des de les persones que van fer oposicions durant aquest temps i no tenen la plaça fixa, fins a les persones que s'hauran de recollir en aquest procés de selecció, fins a les persones, aquell grup reduït que, tal com hem dit abans, s'hauran d'incloure dintre de les possibilitats legals possibles en aquest procés d'integració. Hi insisteixo: hi ha una ordre preparada que el que pretén és recollir i especificar cada una de les situacions personals i laborals de les persones que s'integrin a la funció pública, i donar resposta a tots aquests drets que, ja he dit abans, se li reconeixen com a drets prestats, tal com diu la LOGSE, i que es concretaran amb aquesta ordre del Departament.

Nosaltres optaríem per aquesta solució, que no és més que una diferència formal de la que diu algun diputat de l'oposició, però que, d'alguna manera, el que pretén i el que farà és donar resposta a totes aquestes problemàtiques.

Jo també he intentat donar resposta a les esmenes número 15 i número 16, del Grup Socialista, en el sentit que, amb la derogació de la Llei del CEPEPC, no es veuran —pensem nosaltres; el senyor Magí Cadevall deia «pensem nosaltres», encara que no n'estava segur, jo dic que nosaltres pensem i tenim informes que ho avalen, que el fet que s'aboleixi la Llei del CEPEPC no afectarà en res els drets d'aquest personal.

En aquest sentit, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes, tot insistint que, de fet, el que nosaltres estem discutint aquí —a excepció dels mestres de secundària— són qüestions absolutament formals, que estan fonamentades des d'una òptica i des d'una altra, per raons jurídiques, però que en tot cas la voluntat política penso que és la mateixa que la dels altres grups de la Cambra: és acabar amb aquest procés, donar solució als mestres de les vuitanta escoles, no deixar ningú penjat en això, reconèixer els serveis prestats tal com és lògic que se li reconeguin, i en tot cas la discussió de tots aquests aspectes en cap moment qüestiona, jo penso, la satisfacció del final de tot aquest procés d'integració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Passem seguidament a les votacions. En primer lloc votarem les esmenes de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, les números 9 i 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 22 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes socialistes, que són les números 10, 12 i 15, conjuntament, perquè la 16 està retirada, no, senyor Cadevall? (Pausa.)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Finalment, se sotmet a votació l'esmena número 13, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 59 en contra i 21 abstencions.

A continuació se sotmet a votació la Disposició Addicional, segons Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Aquesta disposició ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació la Disposició Derogatòria i la Disposició Final... (Pausa.) Separadament? Primer, la Disposició Derogatòria.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició ha quedat aprovada per 64 vots a favor, 1 en contra i 15 abstencions.

Votem ara la Disposició Final, que no té esmenes.

Vots a favor?

Aquesta disposició final ha quedat aprovada per unanimitat.

I a continuació votarem conjuntament l'Exposició de Motius i el títol de la Llei.

Vots a favor?

L'Exposició de Motius i el títol de la Llei han quedat aprovats per unanimitat.

La Presidència fa una presumpció agosarada i creu que els grups parlamentaris no renuncien, sembla, a l'explicació de vot...

El Sr. CADEVALL: Prego disculpes, però tractaré de ser molt breu, perquè les meves intervencions han intentat de tenir un caràcter tècnic, d'explicar clarament quines eren les esmenes que defensàvem.

Bé, per tant, pràcticament, l'única consideració que faré és que la disposició sisena de la LOGSE i la Llei que acabem d'aprovar permeten complir un deute històric amb els professors del CEPEPC. El procés d'integració d'escoles a la xarxa pública ha estat un fet important en la història de l'escola catalana, però no només quantitativament, sinó, sobretot, per la seva qualitat i la seva diversitat d'oferta educativa. La majoria de les escoles integrades eren escoles que s'han distingit per la pedagogia activa i per l'arrelament a la societat i a Catalunya, però només quedava un problema pendent, que podia comprometre l'objectiu, precisament, de la Llei del CEPEPC, que era la integració d'aquests professors a la funció pública, perquè això podia desanimar i posar en perill tot el procés. Sortosament, avui aquest problema s'ha resolt, i com que he dit que seria breu, només ens queda dir que nosaltres hauríem preferit una actitud més generosa per part del Grup de Convergència i Unió, i que continuarem treballant, amb la modèstia de les nostres forces, perquè la interpretació que es faci d'aquesta Llei que acabem d'aprovar sigui al més àmplia i generosa possible.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. El senyor Martín, en representació de l'Agrupació del CDS, té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. També de forma molt breu. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, aquest Projecte de Llei omple un buit legal que perpetuava un deute que, injustament, estava contret i no satisfet, amb els docents que tant i tan profundament han treballat per l'escola catalana, amb

tot el que això suposa de renovació pedagògica, de lluita per la nostra llengua i d'ajut a la transformació de la nostra societat en una societat més democràtica, lliure i tolerant, i això en temps que, com tots nosaltres sabem, no era gens fàcil. Per aquesta raó, hem donat suport a aquest Projecte de Llei en tant que suposa posar fi al reconeixement tan necessari de la tasca d'unes persones que han estat protagonistes d'una de les pàgines més importants i progressistes de la nostra més recent història.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Reconeixement de la Universitat Ramon Llull, i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

Projecte de Llei de Reconeixement de la Universitat Ramon Llull

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor!

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Diverses vegades hem tingut ocasió, recentment, en aquesta Cambra, de parlar de l'expansió universitària a Catalunya, que continua imparable, i de parlar també de quina ha estat la política del Govern de la Generalitat en aquest terreny a partir de l'any 1985, en què van ser traspassades les universitats aleshores existents en el nostre país.

No hi ha dubte que aquestes universitats van ser traspassades amb uns greus, gravíssims dèficits —m'atreveiria a dir—, tant pel que fa a la seva infraestructura com pel que fa al manteniment de l'activitat d'aquestes universitats. A partir d'aleshores, gràcies, ho repeteixo, a una política universitària molt clara, s'ha procedit a crear nous centres universitaris dintre de les universitats ja existents, i s'ha creat també —com ja saben les senyores i els senyors diputats, i jo no hi insistiré— una nova universitat pública, la Universitat Pompeu Fabra, i el Govern ha adquirit el compromís formal de crear, en un termini breu, altres tres universitats públiques, i agrupar els centres existents a la resta de capitals catalanes, és a dir, a Girona, a Lleida i en el complex de Tarragona-Reus. Tot això, seguint les directrius d'un dictamen que va fer, al seu moment, el Consell Interuniversitari, per tal d'adaptar, d'una manera progressiva, l'oferta de places a les demandes individuals, col·lectives i socials, no solament des del punt de vista, ho repeteixo, d'aquestes demandes individuals, sinó també d'acord amb les necessitats reals del país en titulats universitaris.

Al costat d'aquest esforç públic, que ha estat, en el terreny universitari, fins ara, absolutament majoritari a Catalunya, hi ha hagut, no obstant això, determinats esforços privats. Anem avui, en virtut d'un projecte de llei que jo presento, a crear oficialment..., a reconèixer —rectifico, perquè no som nosaltres qui l'hem de crear, sinó que l'hem de reconèixer— una nova universitat, aquesta privada, en l'àmbit de Catalunya. Però cal dir, en honor a la veritat, que la major part de centres que formaran

part d'aquesta nova universitat ja existien i que eren també privats; o sigui, ja existia un esforç privat en determinats sectors, alguns dels quals —no tots— s'integren en aquesta nova universitat que avui reconeixem, en el terreny universitari: això és la figura, com saben les senyores i els senyors diputats, dels centres adscrits a les universitats, que no eren..., no entraven, per així dir-ho, dintre del pressupost públic global o dins del pressupost individual de cadascuna de les tres —ara ja quatre— universitats existents, sinó que subsistien a través d'un esforç i, naturalment, també d'un ingrés per taxes diferenciat.

No hi ha dubte, per tant, que a casa nostra la societat ja ha donat carta de ciutadania —com s'explica en el preàmbul d'aquest Projecte de Llei que estic presentant—, durant molts anys, a ofertes privades d'ensenyament universitari, de recerca i de formació de professionals, integrades, en tot cas..., més ben dit: no integrades, sinó adscrites, fins ara, moltes d'elles a les universitats públiques existents al país.

Ara —i ho crec ben positiu— ha arribat el moment, ja possible, de donar una personalitat jurídica adequada a aquestes institucions privades que passaran a constituir una nova universitat, i són les que recull l'Exposició de Motius del Projecte de Llei que presento: el Centre d'Ensenyament Tècnic Superior Institut Químic de Sarrià, l'Escola Universitària de Professorat d'EGB Blanquerna, l'Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica de Telecomunicacions La Salle, la Facultat de Filosofia de Catalunya, la Fundació Observatori de l'Ebre, i n'hi havia també d'altres, fins ara, però aquestes són les que s'integren, que són reconegudes gràcies —ho repeteixo— a aquest Projecte de Llei.

Aquest Projecte de Llei és el fruit i l'ha fet possible una sèrie de normes: en primer lloc, no cal dir-ho, la Constitució, que, en l'apartat 6 de l'article 27, comprèn la llibertat de creació d'universitats i de centres docents d'ensenyament superior de titularitat privada; en segon lloc, no cal dir-ho, la Llei Orgànica 11/83, del 25 d'agost, de Reforma Universitària, que contempla, en el seu títol vuitè, la possibilitat de creació d'universitats privades, i també una llei d'aquest Parlament, la Llei 26/84, del 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació dels Consells Socials, que estableix, en el seu article 11.1, que el reconeixement de les universitats privades es fa per llei del Parlament de Catalunya.

D'acord amb aquesta normativa, doncs, el President de la Fundació Privada de Catalunya per la Universitat Ramon Llull es va crear el 10 d'octubre de 1989, amb la finalitat d'oferir una altra opció universitària, i va presentar, el 29 de desembre de 1989, el projecte de creació de la Universitat Ramon Llull al Departament d'Ensenyament, projecte que, ho repeteixo, més que de creació, el projecte que presentem nosaltres, és de reconeixement d'un ens ja creat.

No cal dir que el Govern de la Generalitat de Catalunya, un cop estudiat acuradament el projecte de creació d'aquesta universitat i del seu reconeixement, i contrastada la seva viabilitat pedagògica, jurídica i econòmica, va creure convenient elaborar el Projecte de Llei que ara tractem un cop feta la corresponent tramitació administrativa. És obvi que un Govern que ha defensat la pluralitat de les opcions educatives en altres nivells educatius —com molt bé saben les senyores i els senyors diputats—, accepti aquesta pluralitat també ja oficialment regulada, a partir d'ara, en el terreny universitari, i així es creï un nou ens per tal de facilitar aquesta expansió universitària que tanta falta ens fa

si volem tenir la quantitat suficient de titulats superiors i d'una bondat adequada, no cal dir-ho també —cosa que ja fan, no cal dir-ho, les universitats públiques—, per tal d'atendre el repte que se'ns presenta al davant, el repte de la competitivitat dintre del marc europeu.

Bàsicament, com saben les senyores i els senyors diputats, aquest Projecte de Llei consta d'una introducció, que és la que explica el Projecte de Llei exactament en el mateix sentit com jo ho acabo de fer en aquests moments, i d'un articulat, que consisteix, en el seu article primer, a reconèixer la Universitat Ramon Llull, i, en el seu article segon, a indicar els centres de què inicialment consta la Universitat Ramon Llull, que són nou centres universitaris, als quals vaig a donar lectura. Són: l'Escola Tècnica Superior de l'Institut Químic de Sarrià, l'Escola Universitària de Professorat d'EGB Blanquerna, l'Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica de Telecomunicacions La Salle, l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Electrònica i Informàtica, la Facultat de Filosofia de Catalunya, una facultat de dret, una facultat d'economia, una facultat de psicologia i pedagogia —aquestes tres no existents fins ara— i l'Institut Universitari Observatori de l'Ebre.

Així mateix, en l'article 2, s'especifiquen també quins són els ensenyaments que aquests centres organitzaran en una primera etapa i que condueixen a l'obtenció de tretze títols universitaris, que són els següents: una enginyeria industrial, especialitat química; una diplomatura en professorat d'EGB; una llicenciatura en dret; una llicenciatura en economia; una llicenciatura d'administració i direcció d'empreses; una llicenciatura en filosofia; una llicenciatura en química; una llicenciatura en ciències de l'educació; una llicenciatura en psicologia; tres enginyeries tècniques de l'àmbit de telecomunicacions o d'informàtica i, finalment, una enginyeria de l'àmbit d'electrònica.

L'article 3 d'aquest Projecte de Llei estableix que el proper curs ja la Universitat Ramon Llull podrà iniciar les seves activitats. Queda especificat, a més a més, en el text d'aquest article que caldrà que la nova universitat garanteixi a l'alumne un període mínim de funcionament, de tal manera que aquells que hagin començat estudis en aquesta universitat puguin finalitzar-los-hi, sempre que observin un rendiment acadèmic normal.

Hi ha, després, unes disposicions addicionals que revoquen l'adscripció a què jo he fet referència abans, dels centres esmentats a les universitats Autònoma de Barcelona i Politècnica de Catalunya, i que s'estableix el trasllat d'ofici dels expedients dels alumnes d'aquests centres a la Universitat Ramon Llull.

Al Projecte de Llei de Reconeixement de la Universitat Ramon Llull, que el 28 de febrer de 1991, va ser admès a tràmit per la Mesa del Parlament —el 5 de març—, hi van ser presentades vint-i-cinc esmenes de diversos grups parlamentaris. El tràmit de discussió en Ponència i en Comissió ha permès, al meu entendre, millorar encara més i consensuar, d'una manera pràcticament total, un text que arriba al Ple amb el vot unànimе en cada article, en Comissió, i tan sols amb una esmena viva en els moments actuals.

Estem, doncs, davant d'una llei que, n'estic segur, aconseguirà un ampli consens d'aquesta Cambra i que, sens dubte, farà bo el seu objectiu, que és —paraules textuales—: «el de consolidar i potenciar les activitats acadèmiques i científiques dels centres universitaris que constitueixen aquesta Universitat, totes elles en el marc legal d'una universitat privada, que per-

met ampliar les possibilitats de fer a la societat noves ofertes en el camp de la formació, de la recerca i de la formació de professionals, constituint així» —com deia abans— «una nova opció universitària per a Catalunya». Entenc que aquest reconeixement serà útil per a la promoció del pluralisme educatiu a Catalunya i estimularà —n'estic ben segur— una adequada competitivitat entre els centres d'ensenyament superior al nostre país.

Amb el convenciment que l'existència d'aquesta Universitat reportarà beneficis per al conjunt de l'ensenyament de tot Catalunya, acabo demanant-los, senyores diputades i senyors diputats, el seu vot favorable a aquest Projecte de Llei que he tingut l'honor de presentar-los.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. No havent-hi cap diputat encarregat per presentar el Dictamen de la Comissió, passem, seguidament, al debat del Projecte de Llei. Hi ha reservada, només, una esmena, de l'Agrupació parlamentària del CDS; per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. De forma molt breu i, si m'ho permet, faria també el posicionament.

El Sr. PRESIDENT: Faci el posicionament.

El Sr. MARTÍN: Gràcies. Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, la nostra esmena d'addició d'un nou article diu: «El Patronat de la Fundació Privada de Catalunya per a la Universitat Ramon Llull garantirà el principi d'igualtat d'oportunitats per a l'accés dels estudiants a aquesta universitat.»

En la memòria per al reconeixement de la Universitat Ramon Llull es fa referència, en el seu punt 4.c), a l'accés a l'esmentada Universitat, i pràcticament, a part del compliment pels alumnes dels requeriments acadèmics que la legislació vigent estableix, només fa referència a l'expedient acadèmic dels candidats «en cas que les nostres sol·licituds superin les places disponibles». És ben cert que, en el seu apartat 4.6, un compromís de la Universitat especifica que aquesta pretén desenvolupar una política d'ajut a l'alumne en compliment del que es diu en el seu ideari —en el punt 3.c)—, de «romandre allunyada de tot elitisme econòmic i social».

Tot deixant constància d'aquest fet, aquest Diputat i la seva Agrupació parlamentària volem deixar ben clar que, tota vegada que a ells no els pertoca aprovar cap ideari, i sí podent contribuir, si s'accepta la seva proposta, que en el text de la Llei s'expliciti d'una forma clara i precisa el principi d'igualtat d'oportunitats, és pel que sotmetem a la seva consideració aquesta esmena per a la qual els demano el seu vot favorable, amb la voluntat de poder contribuir a la ineludible tasca social que té la universitat, que ha d'impedir que cap alumne amb manca de recursos econòmics i comprovada capacitat intel·lectual no pugui accedir als estudis a què la seva vocació l'indueix.

Feta aquesta defensa, passo a fer el nostre posicionament. Els diputats del CDS som conscients del nostre deure constitucional de garantir la llibertat de creació dels centres d'ensenyament universitari, tant d'inciativa social com privada, així sí, amb l'obligació que es garanteixi un nivell de qualitat elevat en tots els aspectes de la vida universitària. La proposta de creació, de reconeixement de la Universitat Ramon Llull és per al CDS

—i estimem que per a tots els catalans— un motiu de joia. Avui donarem llum verda a una nova opció universitària per a Catalunya i estem convençuts que serà motiu de benefici per a la nostra societat i un element generador de dinamisme i sana competitivitat universitària que completarà la demanda universitària i que coadjuvarà en la seva decisió d'expansió a reduir la saturació de la nostra oferta universitària.

Felicitem i agraïm des de la nostra Agrupació parlamentària del CDS l'esforç i l'aposta valenta que han fet els promotors de la Universitat Ramon Llull, i també els centres que de forma federativa l'han «nucleat». El seu prestigi actual és una plena garantia per a aquesta nova i diferent opció universitària de la qual nosaltres estem convençuts que donarà prestigi i rellevància a Catalunya, noves facultats i escoles... No hi ha cap dubte que seran un fruit per a la seva futura expansió.

Esperem que les necessàries fonts de finançament no li manquin i que pugui a través de la docència i la investigació contribuir de forma decisiva en el progrés i evolució de la societat catalana.

Per tot això, i tant si se'n aprova o no l'esmena presentada d'addició, a tots els que han fet possible aquesta universitat, felicitats.

Moltes gràcies, Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Gràcies, senyor President. Nosaltres volem agrair abans que res aquest posicionament que ha fet el Grup del CDS dient que votaria a favor de la Llei. Però no li podem aprovar aquesta esmena perquè entenem que entra en contradicció amb una altra esmena que vam aprovar per unanimitat tots els grups de la Cambra en comissió i que deia, precisament, que el finançament bàsic d'aquesta universitat ha de ser de tipus privat.

Llavors, amb aquesta esmena aprovada, no podem aprovar-ne una altra que garanteixi el principi d'igualtat d'oportunitats. És evident que les matrícules d'aquesta universitat seran altes i que això, doncs, aniria precisament contra aquest principi. A tots ens consta la voluntat dels promotors de la universitat de desenvolupar una política de beques important i generosa, però d'aquí a garantir per llei el principi d'igualtat, probablement, hi ha una certa distància.

Aquest és el motiu pel qual votem en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll.

Es passa a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 59 vots en contra i 19 abstencions.

Es passa ara a la votació del text del Dictamen del Projecte de Llei.

Vots a favor?

El text del Dictamen del Projecte de Llei ha quedat aprovat per unanimitat.

Pot haver-hi explicació de vot. (Pausa.) Senyor Ignasi Riera, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per dir telegràficament que hem votat

favorablement aquesta Llei que regula el reconeixement d'una primera universitat privada a Catalunya, que no deixa de ser un projecte pedagògic i ecumènic de rang universitari superior, per ben diverses raons.

Primera, la proposta s'ajusta a la normativa legal invocada a l'article primer. Segona, perquè els col·lectius docents que configuraran aquesta nova universitat federal —federal, pel que fa a la seva estructura i al seu funcionament— gaudeixen d'una reputació científica i acadèmica reconeguda tant en la branca de ciències empresarials, en el camp de la pedagogia, de la filosofia, de la formació del professorat, de la química i de la tecnologia aplicada, al llarg d'aquest segle XX, perquè hi ha iniciatives que ja engeguen l'any 1905, com l'Observatori de l'Ebre, o l'any 1903, abans, els estudis d'enginyeria de La Salle, es pot dir que són centres que a Catalunya han fet una feina docent important reconeguda arreu, no solament a Catalunya, sinó fora de Catalunya.

Voldria explicar, per exemple, que l'existència d'un Institut Químic de Sarrià ha tingut una importància notable no solament per al prestigi de la química a Catalunya, sinó també per al prestigi d'un cert sector industrial català.

Tres, perquè aquesta nova universitat és autònoma pel que fa als seus recursos econòmics; és a dir, no necessita diners públics per al seu funcionament i això en els materials de la memòria adjunta queda molt clar.

Voldríem demanar garanties pel que fa a la democràcia interna, regulada també per les lleis, amb una representació clara de tots els estaments de professors i d'alumnes en la gestió dels centres; garanties d'aprofundiment en la catalanitat d'aquests centres amb tot el que això suposa per a la normalització d'àrees indispensables per al funcionament en català del nostre país i, finalment, garanties ja reconegudes, gràcies a una esmena que va presentar, si no ho recordo malament, el Grup Socialista a l'article primer pel que fa a la llibertat de càtedra en aquesta nova universitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari Socialista i per a explicació de vot, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la posició del Grup Socialista en la tramitació de la Llei de Reconeixement de la Universitat Ramon Llull ha estat de total respecte a la Constitució, a la Llei Orgànica de Reforma Universitària i a la Llei de Coordinació Universitària de Catalunya.

També ha estat de seriosa exigència de les condicions necessàries per al reconeixement, pensant que amb aquesta exigència donàvem més garantia de qualitat a la prestació d'un servei públic i que, lluny de perjudicar el projecte de la nova universitat Ramon Llull, podríem contribuir modestament a donar-li més solidesa. Hem tractat de millorar el projecte per dos camins. D'una banda, amb esmenes al Projecte de Llei presentat pel Govern i, d'altra banda, amb la petició d'ampliació d'informació, però també demanant més compromisos i una modificació de l'avantprojecte d'estatuts de la universitat en aquells punts que no ens semblaven prou satisfactoris.

Amb les esmenes preteníem tres coses: en primer lloc, garantir que els estatuts de la Universitat Ramon Llull reconeixen explícitament la llibertat acadèmica que es manifesta en les

llibertats de càtedra, d'investigació i d'estudi. Podem donar per cancel·lats, amb l'aprovació d'aquesta Llei, els dubtes o polèmiques que hi hagin hagut sobre aquest tema.

En segon lloc, hem volgut garantir la qualitat del servei públic prestat per la nova universitat. Així condicionem l'autorització de l'inici de les activitats al compliment dels compromisos adquirits i reforcem, per llei del Parlament, el paper del Departament d'Ensenyament en el seguiment i control de les activitats d'una universitat que és privada, però que presta un servei públic.

Finalment, en l'Exposició de motius hem introduït una declaració que en aquesta nova opció universitària, pel que fa al seu finançament bàsic —i hem acceptat la transacció de «bàsic» perquè pensem que hi pot haver classes d'ajuda, de normalització lingüística, investigació, etcètera—, que pel que fa —repeteix— al finançament bàsic no ha de representar cap càrrec als pressupostos de la Generalitat. És important per a nosaltres remarcar que la prioritat del Departament d'Ensenyament ha de ser la millora de les universitats públiques, sobretot quan en molts aspectes estan, malgrat els esforços fets, mancades de recursos suficients.

Els ponents de Convergència i Unió —perquè en aquesta Llei hem tingut la sort de comptar amb dos ponents de la majoria, un de Convergència i un altre d'Unió— han recomanat l'acceptació de quasi la totalitat de les nostres esmenes. En realitat han estat més generosos amb les esmenes del Grup Socialista que amb les pròpies esmenes del Grup de Convergència i Unió. En cap Projecte de Llei anterior he trobat tanta receptivitat en el Grup de la majoria. Això ja seria un motiu important per votar a favor d'aquesta Llei.

Però, tenim un segon motiu per votar a favor d'aquesta Llei: el Departament d'Ensenyament i el Patronat de la Universitat Ramon Llull han acceptat aportar la informació i compromisos que demanàvem i també les bases definitives pels estatuts de la universitat Ramon Llull. És impossible descriure en pocs minuts la memòria pel reconeixement de la Universitat Ramon Llull i les millores introduïdes pels documents posteriors.

Em limitaré a posar un exemple, que és una cosa que ens preocupava: el caràcter federatiu de la nova universitat. Nosaltres comprenem que recollir l'esperit de centres amb una tradició com l'Institut Químic de Sarrià, l'Escola de Peritatge Industrial —ara Enginyeria Tècnica de Comunicacions de La Salle— o, més recentment, de l'Escola del Professorat Blanquerna o de la Facultat de Filosofia de Catalunya, era important. Però, ens semblava que en el primitiu projecte no quedava prou garantida la unitat acadèmica i econòmica de la nova universitat. Per exemple, en l'avantprojecte d'estatuts la Junta de Govern aprovava els pressupostos dels nous centres que es creessin a partir d'ara, però no dels centres fundadors. En les noves bases dels estatuts queda reforçada la unitat econòmica i acadèmica de la nova universitat. Això, a més de ser una garantia per als drets dels estudiants, pot donar més garantia de futur a la nova universitat.

Per acabar, unes paraules sobre els criteris que hem usat per fixar aquests mínims que s'havien d'exigir per al reconeixement d'una universitat privada. La Llei de Reforma Universitària en els seus articles 5.3 i 58.2 estableix que el Govern fixarà per decret els mínims tant per a la creació d'universitats públiques com per al reconeixement de les privades. Realment haig

de reconèixer que no ha estat una prioritat del Govern socialista la regulació del reconeixement de les universitats privades. Aquest decret ha estat aprovat recentment pel Govern de l'Estat després d'obtenir l'informe favorable del Consell d'Universitats.

En el que s'anomena territori del Ministeri això podria produir el retard en el reconeixement de les universitats privades. A Catalunya les facultats legislatives del Parlament no queden minvades per la manca de regulació d'aquests mínims que, des del punt de vista legal, afectaven tant les universitats públiques com les privades. Efectivament, el juny de l'any passat vàrem aprovar la Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra sense que el nostre Grup ni cap altre posés cap inconvenient formal a la tramitació. I per aquest motiu no hem fet cap ús del dret, que segurament ens haurien concedit, de demanar pròrroga de terminis.

Però el que sí que se'ns plantejava era un problema no formal, sinó de contingut. No era convenient adoptar uns criteris arbitraris o subjectius per la nostra part a l'hora d'exigir unes condicions a la nova universitat. Jo crec que en aquest punt la nostra conducta no ha estat gaire diferent de la del Departament d'Ensenyament. Efectivament, el juliol de 1989 el Departament d'Ensenyament va sotmetre voluntàriament la memòria de la nova universitat a l'examen del Consell d'Universitats.

El Consell d'Universitats el que va fer és comprovar la memòria, comparar amb el projecte del decret de mínims que ja estava informat per ell. L'Informe del Consell d'Universitats va aportar uns elements crítics que s'han tractat d'esmenar amb l'annex-resum que es va lliurar en el Parlament juntament amb la memòria primitiva. L'única diferència és que potser nosaltres hem estat una mica més exigents.

Hem d'agrair la receptivitat del senyor Conseller, del Grup de Convergència i Unió i del ponent principal, el senyor Coll, i del mateix Patronat. Vull creure que la nostra aportació ha estat útil, perquè em costaria de creure que totes aquestes persones s'hagin posat d'acord per admetre esmenes o demandes inútils.

En resum, i ja acabo, espero que la societat catalana i fins i tot el Patronat de la Universitat Ramon Llull entendran que les nostres exigències, que han permès millorar el Projecte de Llei, no estan inspirades en cap desconfiança al Patronat ni als centres fundadors, de reconeguda tradició, sinó en la convicció que la universitat és un servei públic i que amb aquesta Llei els fem dipositaris d'una gran responsabilitat.

Nosaltres no compartim la teoria que la laxitud amb els centres privats és el millor favor que se'ls pot fer. Pot ser que se'ls afavoreixi a la curta, però a la llarga és perjudicial per a tots. Nosaltres pensem que amb les nostres esmenes hem fet un servei, encara que sigui modest, a Catalunya, als estudiants, però també a la mateixa Universitat Ramon Llull, a la qual desitgem èxit en el compliment de la seva important funció sense precedents a la història de Catalunya, que amb aquesta Llei se'ls reconeix i se'ls encomana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, i per a explicació de vot, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, el reconeixement que ha fet aquesta Cambra, fa uns moments, de la Universitat Ramon Llull és un pas més a la política ja coneguda del Departa-

ment d'Ensenyament de configurar un nou esquema —jo diria—, una nova realitat universitària a Catalunya. Aquest reconeixement està emmarcat en un context que, al llarg de les sessions d'aquests últims anys al Parlament, hem anat tractant: la creació de la Universitat Pompeu Fabra, la preparació de les universitats de Lleida, Girona i Tarragona-Reus, el reforçament d'altres ciutats universitàries, un pla d'inversions importants de 25.000 milions de pessetes, la millora del finançament corrent i l'impuls de la reforma dels títols oficials i l'impuls al desplegament dels títols propis. Aquest, més o menys, és el context en el qual se situa aquesta nova Universitat, fruit d'un relleu important de centres de gran tradició a Catalunya.

Des de Convergència i Unió hem rebut amb satisfacció aquesta iniciativa, i del vot unànim de la Cambra se'n podria desprendre la conclusió que aquesta satisfacció és compartida. Nosaltres creiem que aquesta unanimitat és més aparent que real; nosaltres creiem que aquesta unanimitat és més en l'acceptació que en la satisfacció. I el que ens duu a afirmar això és el conjunt d'esmenes i accions presentades pel Grup Socialista, principal i gairebé únic esmenant, durant el debat de la Llei. Jo no voldria trencar ara aquest cert clima d'alegria que s'ha anat teixint aquesta última estona de la sessió d'avui, però penso que val la pena parlar d'aquest tema.

Jo diria que tot el debat d'aquesta Universitat Ramon Llull ha estat presidit per l'ombra que sobre aquesta Universitat ha projectat el recent aprovat i encara no publicat Decret sobre creació i reconeixement d'universitats, aprovat pel Govern central. No endebades, l'esmena primera, del Grup Socialista, de fet sobre la llibertat de càtedra, respon a l'article 11.a) d'aquest Decret; l'esmena 3, sobre reconeixement de títols, respon a l'article 15.1 d'aquest Decret; l'esmena 4, del Grup Socialista, és —literal— l'article 15.2 d'aquest Decret, sobre comprovació de compromisos; l'esmena 7 és —literal— l'article 5.3 del Decret; l'esmena 8 és —literal— l'article 12 —literal no perquè parlava d'inspeccionar i vam demanar que això es mirés de suavitzar. No tan sols això sinó que l'ampliació de documentació perseguia fer complir el Decret abans que fos aprovat i, de fet, abans que sigui aprovat; de manera que en aquests moments no tenim decret, tenim un decret simplement aprovat pel Govern, que no és vigent, però la Universitat Ramon Llull ha hagut de complir amb aquest Decret no existent, eh? A la Universitat Ramon Llull se li ha fet comprometre el respecte a la llibertat de càtedra quan ho diu la Constitució, ho diu la Llei de Reforma Universitària, ho diu l'article 1 d'aquesta Llei i, a sobre, se li demana que ho certifiqui, no?

El tema de l'estructura de professorat, el mateix. Nosaltres no estem contents d'aquest fet. Pensàvem que vostès tenien realment idees pròpies en política universitària i en política de reconeixement d'universitats privades. Jo suposo que el PSOE a Madrid estarà content de com ha anat això aquí; nosaltres, del tot, no.

Tot plegat reflecteix un estat d'ànim que, bé, vostè ens ha dit que no, jo crec que és més aviat de temença d'una certa voluntat de control, d'una certa por; per això jo parlava d'una unanimitat més aparent que real.

Nosaltres estem certament contents amb aquest nou Projecte, ho puc dir clarament: estem, certament, contents. Pensem

que és positiu i que s'ha de tractar amb confiança. Tenim la seguretat que serà bo per dinamitzar la vida universitària i que farà un bon servei a la joventut, al saber i a la cultura i, en definitiva, al país. Saludem aquesta iniciativa, sense reserves, i felicitem els seus promotors que ens acompanyen avui en aquesta sessió. Els desitgem, sincerament, tota mena de sort i èxits a la tasca que s'han imposat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. Prego un moment de silenci. (*L'I. Sr. Cadevall demana per parlar.*) Senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Per contradicció i per al·lusions demanaríem brevíssimament la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut, senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Voldria fer constar que allò de la llibertat de càtedra no està copiat de cap decret sinó del text de la Llei de Reforma Universitària, que és una llei orgànica àmpliament aprovada.

I, en segon lloc, fer constar que l'únic que en aquest procés ha acudit oficialment als organismes estatals és el Consell Executiu en demanar l'informe, que no era preceptiu —i per tant ho va fer voluntàriament—, al Consejo de Universidades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Magí Cadevall. (*L'I. Sr. Coll i Bertran demana per parlar.*) Sí, contesti durant un minut.

El Sr. COLL I BERTRAN: Serà més curt, senyor President. Tinc aquí el Decret aprovat pel Govern i jo convido el senyor Cadevall a llegir l'article onzè, a), on diu, efectivament, que parla que de forma plena i efectiva es garanteixi el principi de llibertat acadèmica que es manifesta en les llibertats de càtedra, d'investigació i d'estudi; aquestes tres línies estan literalment en el Projecte de Llei que acabem d'aprovar.

Quant al tema del Consejo de Universidades, vostè sap perfectament com jo que era un informe que en cap cas era vinculant, simplement preceptiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Prohibició de la Publicitat del Joc a tot el Territori Estatal

No s'alarmin, però passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Prohibició de la Publicitat del Joc a tot el Territori Estatal, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Pere Ayguadé, juntament amb altres quatre diputats del Grup Mixt. Fent aplicació del que està previst a la norma interpretativa de l'article 64.1, del Reglament, aquesta presa en consideració decau automàticament en no ser defensada ni mantinguda en aquest Ple.

Fins demà al matí, se suspèn la sessió, a les deu del matí.

(*Són tres quarts de nou del vespre i sis minuts.*)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

